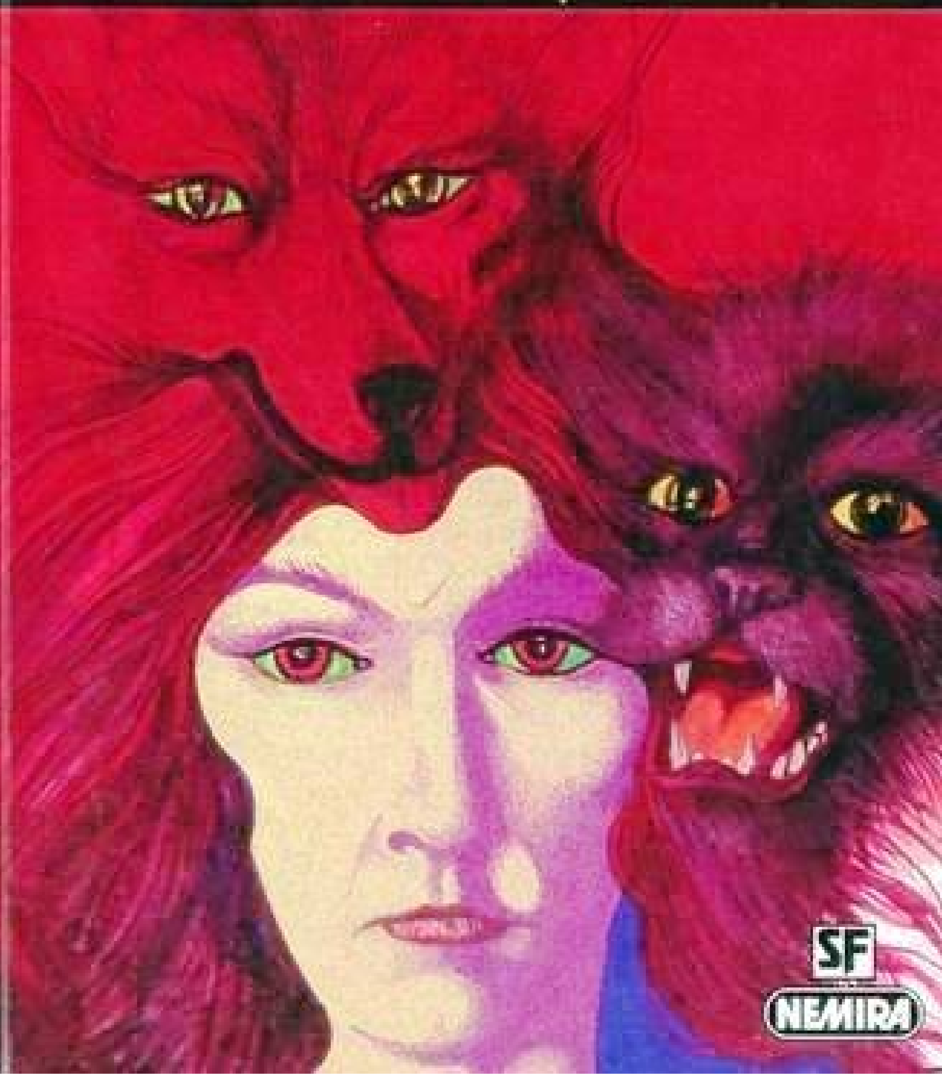
Poul Anderson

OPERAȚIUNEA HAOS

CU NICOLAI IVANOVICI LOBACEVSKI ȘI JANOS BOLYAI ÎN IAD



Poul Anderson

Operaţiunea Haos

1971
OPERATION CHAOS

SĂRMANE OMULE!

O mulţime de scriitori au încercat să înfăţişeze ce simte un vârcolac, şi fiecare dintre ei a dat greş, fiindcă limbajul omenesc nu dispune de cuvintele potrivite. Vederea mea nu mai era pătrunzătoare; deasupra mea, stelele se înceţoşaseră, iar lumea căpătase o monotonie lipsită de culoare. Dar auzeam cu o acuitate care aproape că transforma noaptea într-un tunet, percepţia trecând în domeniul supersonic. În nări îmi năvăli un univers de mirosuri: iarbă udă şi pământ fertil, mireasma vagă, fierbinte şi dulce a fricosului şoarece de câmp, izul puternic al tunurilor şi al unsorii, o boare de fum înţepător... Biată umanitate stupefiată, aproape insensibilă la asemenea minunăţii!

Lui Robert A. Heinlein
— primul care a folosit magia —
şi Virginiei lui cea cu păr roşcat

HEI, VOI DE ACOLO!

Dacă existaţi, vă salut!

S-ar putea să nu aflăm asta niciodată. Facem doar un experiment nebunesc, verificând o ipoteză şi mai nebunească. Dar suntem datori să încercăm.

Zac în transă, numai pe jumătate conştient de lumea mea.

Sunt folosit de ei ca să stabilesc canale de comunicaţie peste şuvoaiele timpului, fiindcă tot ce mi s-a întâmplat în urmă cu mulţi ani a lăsat urme în firea mea omenească; şi ei cred că un mesaj gândit de mine are mai multe şanse să găsească rezonanţe în voi, decât dacă ar veni de la oricine altcineva.

Deşi şansele nu sunt prea mari. Mediocritatea mea aproape că înăbuşă puţinele puteri magice care plutesc încă în mine ca un abur. Şi, de altfel, s-ar putea foarte bine - dacă nu cumva chiar aşa se întâmplă - să radiez în neant.

Ipoteza că timpul are mai mult decât o singură dimensiune, că pot să coexiste nenumărate universuri de sine stătătoare, unele total diferite, altele ale căror diferenţieri faţă de al nostru sunt prea subtile spre a fi detectabile, este doar o idee filozofică... Oare de ce folosesc în vis asemenea limbaj? De obicei nu mă exprim astfel. Pregătirile m-au aruncat într-o stare ciudată. La naiba, voi redeveni eu însumi, şi asta nu doar mâine, când mă voi trezi, ci chiar acum şi în tot timpul nopţii... Pământuri unde generalul Lee a câştigat la Gettysburg sau Napoleon la Waterloo; Pământuri unde cultul lui Mitras a învins, în Imperiul Roman, creştinismul; Pământuri unde Roma nu a existat niciodată; Pământuri unde un alt animal, iar nu omul, a evoluat, devenind o fiinţă raţională, sau unde aşa ceva nici nu s-a întâmplat; Pământuri, întregi universuri, unde legile naturii sunt altele, unde este posibil să faci ceea ce noi nu vom putea realiza niciodată, dar ai căror locuitori nu vor realiza niciodată ceea ce noi facem cu uşurinţă.

Ei bine, mi s-a spus că ipoteza este susţinută nu doar de filozofie. In teoria fizicii moderne există anumite indicii prea greu de înţeles pentru mine. Unele atestări - cazuri de apariţii, dispariţii sau amândouă la un loc - sugerează că însuşi corpul omenesc se poate transfera printre asemenea curenţi ai timpului - Benjamin Bathurst, Kaspar Hauser... Cam aşa s-a întâmplat şi cu mine, cu trupul meu, deşi nu chiar acelaşi lucru. Oricum, de aici a luat naştere ocupaţia noastră.

Vedeţi voi, dacă lumile paralele există, ele trebuie să fie legate într-un mod absolut fundamental; altfel, ipoteza nu s-ar putea verifica din principiu şi ar fi, în consecinţă, lipsită de sens. Având aceeaşi origine, fiind întipărite în aceeaşi matrice, ele trebuie, într-un fel, să împărtăşească acelaşi destin. Oricât de diferite ar fi ca formă, cu siguranţă că în toate se desfăşoară

acelaşi război dintre Ordine şi Haos.

Noi am învăţat anumite lucruri. Ar trebui să transmitem în eter lecţia şi avertismentul.

Pentru voi, cei de dincolo, totul poate să pară doar un vis. La fel mi se întâmplă şi mie, deşi îmi amintesc lucruri petrecute cu adevărat. Ne îndoim că voi - oricare dintre aceia la care am putea să ajungem - veţi fi în stare să ne răspundeţi, chiar dacă aţi dori s-o faceţi. De n-ar fi aşa, am fi primit deja mesaje din alte părţi. Dar gândiţi-vă la ceea ce recepţionaţi! Întrebaţi-vă dacă un simplu vis ar putea semăna cu acestea toate.

Deşi nu avem o idee concretă despre cum arătaţi, putem încerca să ne închipuim, presupunând că reprezentaţi mai mult decât un vid. Probabil că nu trăiţi în lumi radical diferite de a noastră, deoarece altfel comunicarea ar fi imposibilă. Ar putea, oare, eul meu lipsit de complicaţii să intre în rezonanţă cu un adevărat extraterestru? Ba nu, sunt sigur că şi voi sunteţi oameni şi aveţi o cultură tehnologică. Cu siguranţă, vă amintiţi şi voi de Galileo, Newton, Lavoisier, Watt; nu-i deloc exclus să fiţi chiar americani. Dar, de la un anumit moment, am pornit pe drumuri divergente. Aţi avut şi voi un Einstein? Iar dacă da, cum i-a evoluat gândirea după ce a publicat primele lucrări despre mişcarea browniană şi teoria relativităţii? Întrebările ar putea continua la nesfârşit.

Bineînţeles că şi voi vă veţi fi punând asemenea întrebări despre noi. Aşa că am de gând să hoinăresc prin propria mea poveste. (Oricum, un lucru greu de evitat, în acest amurg somnolent în care ei m-au cufundat.) Fără îndoială că de multe ori voi relata lucruri evidente, dând amănunte excesive. Dacă ştiţi deja cum funcţionează generatoarele electrice, cum s-a terminat primul război mondial - sau orice altceva - fiţi îngăduitori cu mine. Mai bine prea multe informaţii decât prea puţine. Este mai mult decât vital pentru voi.

Dacă existaţi.

De unde să încep? Cred că, în ceea ce mă priveşte, totul s-a declanşat în timpul celui de-al doilea război mondial, deşi, bineînţeles, rădăcinile merg mult mai adânc şi mai departe în timp; conflictul este mai bătrân decât însăşi creaţiunea...

I

Nu ştiu dacă a fost vorba, pur şi simplu, de ghinion sau dacă spionajul lor era mai bun decât ştiam noi, dar ultimul raid aviatic care a trecut de bariera antiaerienei noastre aruncase cortul Corpului Meteorologic direct în iad. Problemele de aprovizionare fiind aşa cum erau, nu puteam să obţinem mai repede de câteva săptămâni piesele de schimb necesare, iar între timp inamicul avea să deţină controlul meteo. Singurul nostru supravieţuitor, maiorul Jackson, trebuise să salveze ce mai rămăsese din material ca să ne apere măcar împotriva trăsnetelor; încasam tot ce pofteau inamicii să ne arunce pe cap. Pentru moment, ploaia.

Nimic nu e atât de descurajant ca o săptămână de ploaie zdravănă şi rece. Pământul se lichefiază şi-ţi intră în cizme, care devin atât de grele, încât de-abia mai poţi să le ridici. Uniforma ţi se preface într-o zdreanţă fleşcăită, lipindu-se bine de pielea zgribulită, raţiile de mâncare seamănă cu nişte bureţi, puştile au nevoie de mult mai multă îngrijire, ploaia îţi răpăie întruna pe cască, până când o auzi şi în vis. Nu vei uita niciodată duşul ei zgomotos şi mohorât; chiar şi după zece ani, o ploaie torenţială va face să te cuprindă deznădejdea.

Singura consolare, îmi ziceam, era că nu puteau să ne atace pe calea aerului cu prea mult succes cât timp ţinea ploaia. Fără îndoială că, atunci când ar fi fost pregătiţi să ne nimicească, ar fi îndepărtat norii; dar măturile noastre ar fi reuşit să decoleze înainte de a fi ajuns la noi covoarele lor zburătoare. Până una-alta, înaintam anevoie, întreaga noastră Divizie - a 45-a de fulminatoare detonante, plus trupele auxiliare — mândria Statelor Unite, transformată acum într-o gloată murată de oameni şi dragoni, vânându-i pe invadatori printre dealurile Oregonului.

Mi-am croit cu greu drum prin tabără. Apa curgea de pe corturi şi gâlgâia prin tranşeele săpate în zigzag. Bineînţeles că santinelele noastre purtau tarnkappe, dar le vedeam urmele paşilor în nămol, le auzeam lipăitul cizmelor şi înjurăturile monotone şi obosite.

Am trecut pe lângă pista celor de la forţele aeriene, cantonaţi împreună cu noi ca să ne poată da ajutor la nevoie. În faţa hangarului bombardat stăteau de gardă câţiva oameni, care nu se mai oboseau să-şi asigure invizibilitatea. Uniformele

albastre le erau la fel de pline de noroi şi de ude ca uniforma mea de ofiţer din Divizia Operaţională, dar ei se bărbieriseră, iar însemnele lor — mătura cu aripi şi mătăniile antideochi — erau lustruite. Mă salutară, şi eu le-am întors, în silă, gestul străinilor din necunoscut. Vestitul *esprit de corps* este o tâmpenie.

In spatele lor se aflau cei de la blindate. Băieţii ridicaseră, pentru dihăniile lor, adăposturile portabile, aşa că am văzut doar aburii care ieşeau pe la crăpături şi am simţit duhoarea reptilelor. Dragonii urăsc ploaia, iar conducătorii lor se chinuiau al dracului să-i ţină sub control.

În apropiere poposiseră trupele de împietritori, cu un ţarc plin de basilisci cu glugile puse, care se agitau, şuierau şi-i loveau cu capul lor încoronat pe oamenii ce le aduseseră hrana. Personal, am dubii cu privire la caracterul practic al acestui corp de armată. Pentru pietrificare, trebuie să aduci basiliscul foarte aproape de om, şi e absolut necesar ca fiara să-l privească direct în ochi; iar costumul şi coiful din folie de aluminiu ale conducătorilor de animale, menite să devieze influenţa acestora, constituie o invitaţie pentru lunetişti. Şi pe urmă, când carbonul din organismul uman este transformat în silicon, se obţine un izotop radioactiv — şi poţi tu însuţi să te alegi cu o asemenea doză de radiaţii, încât medicii să fie nevoiţi să-ţi administreze iarba Sfântului Ioan, culeasă dintr-un cimitir, în nopţile fără lună.

Prin urmare, dacă nu ştiaţi, obiceiul incinerării nu a dispărut de la sine, ci a fost interzis de legea apărării naţionale. Avem nevoie de cât mai multe cimitire de modă veche. Iată cum epoca ştiinţei ajunge să ne restrângă libertăţile!

Am trecut pe lângă inginerii care supravegheau o trupă de zombies puşi să sape încă un şanţ de drenaj, apoi m-am îndreptat spre imensul cort al generalului Vanbrugh. Când santinela îmi văzu insigna Tetragrammaton, a corpului de spionaj, şi tresele de pe umeri, mă salută şi mă lăsă să intru. M-am oprit în faţa biroului şi am ridicat mâna.

— Căpitan Matuchek raportează, domnule, am spus.

Vanbrugh mă privi pe sub nişte sprâncene cărunte şi stufoase. Era un bărbat masiv, cu chipul ca o stâncă brăzdată de vreme, o sută trei la sută militar de carieră, dar noi toţi îl simpatizam - mă rog, atât cât poţi simpatiza un general.

— Pe loc repaus, ordonă. Ia loc. O să dureze mult.

Am găsit un scaun pliant şi m-am aşezat. În cameră mai erau două persoane, pe care nu le cunoşteam. Una dintre ele era un bărbat grăsuţ, cu faţa rotundă şi cu o barbă albă, pufoasă. Avea gradul de maior şi purta globul de cristal care e emblema corpului de indicatori. Cealaltă era o femeie tânără. În ciuda oboselii, am clipit şi am mai privit-o o dată. Merita osteneala: era roşcată, avea ochi verzi şi pomeţi înalţi, iar silueta ei era prea frumoasă pentru uniforma WAC (Corpul de Armată al Femeilor), sau pentru orice altfel de haine. Trese de căpitan, păianjenul cavaleriei... sau Sleipnir, dacă doreai să te exprimi oficial.

— Maiorul Harrigan, mormăi generalul. Căpitanul Graylock. Căpitanul Matuchek. Haideţi să trecem la treabă.

Întinse o hartă în faţa noastră. M-am aplecat şi am studiat-o. Pe hartă erau indicate poziţiile trupelor noastre şi ale inamicului. Acesta din urmă continua să controleze coasta Pacificului, din Alaska până la jumătatea statului Oregon, totuşi, faţă de anul trecut, când Bătălia pentru Mississippi schimbase cursul lucrurilor, situaţia se îmbunătăţise considerabil.

— Şi acum, spuse Vanbrugh, o să vă pun la curent cu situaţia generală.

Este vorba de o misiune periculoasă, nu va trebui să vă oferiţi ca voluntari, dar vreau să vă daţi seama de importanţa ei. Ceea ce pricepusem pe loc era că nu aveam încotro: trebuia să mă ofer ca voluntar. Aşa e în armată, cel puţin într-un război important ca acesta, şi de fapt nici nu aveam de ce să obiectez. Când ne atacase Califatul Sarazin, eram actor la Hollywood şi mă descurcam destul de bine. Doream mai mult ca orice să mă întorc la vechiul meu mod de viaţă, dar asta însemna terminarea războiului.

— Puteţi să observaţi că-i împingem înapoi, ne spuse generalul, iar ţările ocupate sunt gata să se revolte imediat ce li s-ar oferi o şansă. Britanicii au organizat şi înarmat mişcările de rezistenţă, iar acum se pregătesc să treacă peste Canal. Ruşii sunt pe punctul să avanseze din nord. Dar noi trebuie să-i aplicăm inamicului o lovitură decisivă, să spargem întregul nostru front şi să-i dăm peste cap pe duşmani. Acesta va fi semnalul. Dacă reuşim, războiul se va termina până la sfârşitul anului. Altfel, s-ar putea să se prelungească încă trei ani.

Ştiam. Întreaga armată ştia acest lucru. Încă nu se anunţase oficial, dar, cumva, simţi când este iminentă o ofensivă de mari

proporţii.

Generalul îşi plimbă peste hartă degetul butucănos.

— Divizia 9 de blindate se află aici, a 12-a măturopurtată - aici, a 14-a de cavalerie dincoace, salamandrele în zona asta, unde ştim că duşmanii şi-au concentrat aruncătoarele de flăcări. Acum, când marina a reuşit să crească destul de mulţi krakeni, infanteria marină este pregătită să stabilească un cap de pod şi să recucerească Seattle. Un atac puternic, şi o să-i punem pe fugă.

Maiorul Harrigan mormăi în barbă şi privi posomorât la un glob de cristal. Acesta era înceţoşat şi neclar: inamicul ne bruiase cristalele făcându-le aproape inutilizabile, deşi, desigur, şi noi ne luasem revanşa.

Căpitanul Graylock bătea nerăbdătoare în masă cu o unghie perfect îngrijită. Era atât de curată, apretată şi eficientă, încât am decis că, până la urmă, nici nu-mi prea place cum arată. Nu acum, când eu nu mă bărbierisem de trei zile.

— Dar, domnule, după cât se pare, ceva nu este în regulă, am îndrăznit eu.

— Corect, fir-ar să fie, răspunse Vanbrugh. E vorba despre Trollburg.

Am încuviinţat. Sarazinii deţineau acel oraş: o poziţie-cheie, din moment ce se afla pe autostrada 20 şi de pe ea puteau fi controlate drumurile spre Salem şi Portland.

— Înţeleg că trebuie să cucerim Trollburgul, domnule, am murmurat eu.

— Asta-i misiunea Diviziei 45, mârâi Vanbrugh, încruntându-se. În caz că ratăm, inamicul poate să atace şi să izoleze Divizia 9, zădărnicind astfel întreaga operaţiune. Iar acum maiorul Harrigan şi căpitanul Graylock au venit de la Divizia 14 să-mi spună că garnizoana din Trollburg are un afreet.

Am fluierat, iar prin şira spinării mi-a trecut un fior rece. Cei din Califat abuzaseră în mod nesăbuit de Puteri — acesta era unul dintre motivele pentru care restul lumii musulmane îi considera eretici şi îi ura la fel de mult ca şi noi — dar nu mi-ar fi trecut prin minte că vor merge atât de departe încât să rupă pecetea lui Solomon. Un afreet care scapă de sub control e în stare să distrugă mai mult decât poate îndrăzni cineva să-şi imagineze.

— Sper să nu aibă decât unul, am şoptit.

— Da, unul singur, spuse Graylock. Vocea ei era joasă şi ar fi putut fi plăcută dacă n-ar fi fost atât de aspră. Au tot dragat Marea Roşie, în speranţa de a mai găsi un vas de pământ de-al lui Solly, dar se pare că acesta e singurul care a mai rămas.

— Destul de rău şi aşa, am spus. Efortul de a-mi controla glasul mă ajută să mă liniştesc. Cum aţi aflat?

— Facem parte din Divizia 14, răspunse, inutil, Graylock.

Oricum, insigna ei de cavalerist mă uimise. În mod normal, singurii recruţi apţi să călărească unicorni, şi pe care îi poate găsi armata, sunt profesoarele cu faţa ciupită de vărsat sau cam aşa ceva.

— Eu sunt un simplu ofiţer de legătură, spuse grăbit maiorul Harrigan. Călătoresc cu mătura zburătoare.

La auzul acestei afirmaţii am zâmbit. Nici unui bărbat american nu-i place să admită că este calificat să conducă un unicorn,

În afară de cazul în care face parte dintr-un ordin religios. Maiorul îmi surprinse zâmbetul şi roşi de furie. Graylock continuă, ca şi cum ar fi dictat. Îşi păstra tonul egal:

— Am avut norocul ca, în timpul unui atac de comando, să capturăm un bimbaşà. Eu l-am interogat.

— Aceşti nobili fii ai... hm... deşertului, cam au lacăt la gură, am spus eu.

Mi se întâmplase şi mie, ocazional, să încalc Convenţia de la Geneva, dar nu-mi plăcea ideea ignorării ei totale - chiar dacă inamicul nu avea asemenea scrupule.

— Oh, n-am recurs la nici un fel de brutalitate, spuse Graylock. Ai noştri i-au oferit un adăpost şi l-au hrănit bine. Dar în momentul în care prima înghiţitură i-a ajuns în gât, eu am prefăcut-o în carne de porc. Aşa că omul a cedat foarte repede şi ne-a spus tot ce ştia.

Nu m-am putut abţine să nu izbucnesc în râs, şi însuşi Vanbrugh chicoti, însă ea rămase stană de piatră. Transformarea organic-organic, aceea care doar amestecă moleculele, fără să preschimbe atomii, nu reprezintă riscuri de radiaţii dar, bineînţeles, presupune serioase cunoştinţe de chimie. Acesta este motivul adevărat pentru care trupetele de rând îi urăsc pe cei din corpul tehnic: invidia faţă de un om care poate transforma raţiile K în cotlet şi cartofi-pai; ofiţerii de intendenţă au destule probleme până să facă rost de raţiile propriu-zise, necum să le

mai şi transforme în feluri de mâncare sofisticate.

— Okay, ne-aţi informat că au un afreet în Trollburg, spuse generalul. Dar, altfel, care sunt forţele lor?

— O divizie mică, domnule. Puteţi să cuceriţi cu uşurinţă localitatea dacă demonul e imobilizat, spuse Harrigan.

— Da. Ştiu. Vanbrugh îşi întoarse ochii spre mine. Ei bine, căpitane, te prinzi? Dacă poţi să duci cascadoria la bun sfârşit, vei căpăta cel puţin o Cruce de argint — scuză-mă, de bronz.

— Hm.

Am făcut o pauză, căutându-mi cuvintele. Aş fi preferat o avansare în grad şi demobilizarea, dar se putea să urmeze şi astea. Oricum... Pe lângă faptul că-mi riscam capul, mai aveam o obiecţie concretă:

— Domnule, nu deţin nici un fel de cunoştinţe despre treaba asta. În colegiu, era cât pe-aci să cad la demonologie.

— De asta mă ocup eu, interveni Graylock.

— Dumneata!

Mi-am recuperat de pe jos maxilarul, dar nu am mai putut găsi nimic de spus.

— Înainte de război, am fost vrăjitoarea-şefă a „Agenţiei Arcanelor" din New York, replică dânsa, cu răceală.

Acum ştiam de unde avea atâta personalitate: era tipul femeii-carieriste dintr-un oraş mare. Tocmai ce nu pot eu suferi.

— Ştiu la fel de multe despre stăpânirea demonilor ca oricine de prin părţile astea. Sarcina dumitale va fi să-mi asiguri protecţia la ducere şi la întoarcere.

— Mda? am întrebat acru. Numai atât?

Vanbrugh îşi drese vocea. Nu-i plăcea ideea de a trimite o femeie într-o asemenea misiune, dar timpul era prea scurt ca să poată găsi vreo alternativă.

— Căpitanul Matuchek este unul dintre cei mai buni vârcolaci activi, mă complimentă el.

Ave, Caesar, morituri te salutant, mi-am zis. Nu, nu asta voiam să spun, dar nu contează. Aveam să mă pot gândi în linişte la o exprimare mai bună, după cei voi fi murit. De fapt, nu-mi era chiar teamă. Pe lângă descântecul care mi se aplicase ca să prevină frica, aveam motive să cred că şansele mele nu erau mai mici decât ale oricărui infanterist ajuns pe câmpul de luptă. Iar Vanbrugh nu şi-ar fi sacrificat oamenii într-o misiune pe care ar fi considerat-o fără speranţă. Eu însă eram mai puţin

optimist decât el.

— Sunt convins că doi experţi pot trece de santinelele lor, continuă generalul. După aceea, va trebui să improvizaţi. Dacă puteţi neutraliza acel monstru, vom ataca mâine la prânz. Adăugă fioros: Dacă până în zori nu primim veşti de la voi, va trebui să ne regrupăm, să începem retragerea şi să salvăm ce se mai poate. Okay, iată o hartă geodezică a oraşului şi a împrejurimilor.

Nu-şi mai pierdu timpul să mă întrebe dacă într-adevăr mă oferisem ca voluntar.

II

Am condus-o pe căpitan Graylock la cortul pe care-l împărţeam cu alţi doi fraţi ofiţeri. Întunericul se furişa de-a lungul recilor perdele de ploaie. Am înaintat greoi prin nămol, păstrând tăcerea, până am ajuns sub pânza cortului. Colegii mei umblau pe afară, în patrulare, aşa încât eram singuri. Am aprins flacăra spiriduşilor şi m-am aşezat pe podeaua udă de placaj.

— Şezi acolo, am spus, arătând spre singurul nostru scăunel de campanie.

Era o chestie însufleţită, pe care o cumpărasem în San Francisco; nu foarte deşteaptă, dar ne căra obiectele personale şi venea când o chemai. Se foi neliniştită când simţi greutatea nefamiliară, apoi adormi iarăşi.

Graylock scoase un pachet de Wings şi ridică întrebător din sprâncene. Am dat din cap, mulţumindu-i, iar o ţigară zbură spre gura mea. Personal, fumez pe front Luckies; tutunul cu auto-aprindere e mai avantajos atunci când chibriturile s-ar putea să fie umede. În civilie, când îmi permiteam, marca mea favorită era Phillip Morris, deoarece micuţul spiriduş de fum, îmbrăcat în roşu, poate, pe deasupra, să-ţi prepare o băutură.

Am fumat un timp în tăcere, ascultând ploaia.

— Ei bine, am spus până la urmă, bănuiesc că dispui de un mijloc de transport.

— Mătura personală. Nu-mi place GI Willysul. Prefer oricând un Cadillac. Dar am recurs şi la el.

— Şi ai asupra dumitale cărţile de farmece, prafurile şi celelalte nimicuri?

— Doar nişte cretă. Nici o acţiune materială nu-i de prea

mare folos împotriva unui demon puternic.

— Zău? Atunci cum rămâne cu ceara de sigiliu care închidea vasul lui Solly?

— Nu ceara îl ţine pe afreet înăuntru, ci pecetea. Descântecele sunt simbolice; de fapt, se crede că efectul lor e strict psihosomatic. Îşi supse obrajii, trăgând fumul în piept, şi am văzut ce frumoasă osatură avea. S-ar putea să ni se ivească la noapte ocazia de a testa această teorie.

— Ei bine, atunci îţi trebuie un pistol mic, cu încărcătură de argint; ştii, au şi ei vârcolacii lor. Eu o să iau un revolver cu grăsime, încă unul cu gloanţe obişnuite, de patruzeci şi cinci, şi câteva grenade.

— Ce-ai zice şi de un pistol cu apă?

M-am încruntat. Întotdeauna am considerat drept blasfemie folosirea ca armă a agheasmei, deşi preotul militar spune că este permisă împotriva creaturilor din infern:

— Nu ne foloseşte la nimic, am spus. Musulmanilor le lipseşte acest ritual, aşa că, bineînţeles, nu folosesc nici o fiinţă care să poată fi controlată astfel. Ia să vedem, o să mai avem nevoie şi de lanterna „Polaroid". Şi cam asta-i tot.

Ike Abrams îşi vârî prin deschizătura cortului nasul lui mare.

— N-aţi dori, dumneavoastră şi doamna căpitan, ceva de mâncare, domnule? întrebă.

— Cum să nu? Fireşte.

Şi mi-am spus că ar fi fost îngrozitor să-mi petrec ultima noapte pe Midgard stând la coadă la haleală. După ce Ike dispăru, i-am explicat fetei:

— E doar trupete, dar la Hollywood am fost prieteni — făcea parte din personalul tehnic când am jucat în *Chemarea străbunilor* şi în *Şeful Argintului -* şi, într-un fel, se consideră ordonanţa mea. Ne va aduce aici câte ceva de mâncare.

— Ştii, remarcă ea, epoca tehnologică are şi o parte bună. În ţara asta antisemitismul era foarte răspândit. Nu doar printre cei câţiva maniaci ioanini, ci şi în rândul cetăţenilor obişnuiţi şi respectabili.

— Adevărat?

— Adevărat. Exista îndeosebi părerea falsă că evreii sunt laşi şi nu se găsesc niciodată în prima linie a frontului. Acum însă, când religia le interzice celor mai mulţi dintre ei să facă farmece, şi ortodocşii nu mai folosesc deloc incantaţiile de

invocare a spiritelor malefice, proporţia evreilor trupeţi ori încadraţi în echipele de comando este prea mare ca să mai poată fi trecută cu vederea.

Eu unul mă plictisisem de supermeni şi eroi de benzi desenate purtând mereu şi mereu nume evreieşti — oare anglo-saxonii nu fac şi ei parte din cultura noastră? - dar fata avea dreptate. Iar asta arăta că era mai mult o sufletistă decât o maşinărie de făcut bani. Sau poate numai o sufletistă.

— Ce faci în viaţa civilă? am întrebat, mai ales ca să scap de zgomotul enervant al ploii.

— Ti-am mai spus, mă repezi ea, iritată. Am lucrat pentru „Agenţia Arcanelor". Reclame, relaţii cu publicul şi aşa mai departe.

— A, bine. Hollywoodul este cel puţin la fel de fals, aşa că n-ar trebui să strâmb din nas.

Oricum, nu mă puteam abţine s-o fac. Specimenele de pe Madison Avenue îmi provocau dureri în dos. Să foloseşti adevărata Artă ca să promovezi vreun nimeni îngâmfat sau ca să vinzi un produs a cărui calitate principală este asemănarea totală cu alte mărci de acelaşi gen!... SPCA dresase cu asprime spiritele apelor ca să facă artezienele să vorbească şi înghesuise salamandre tinere în tuburi de sticlă ca să lumineze Broadwayul, dar eu continui să cred că s-ar fi putut găsi întrebuinţări mai bune pentru hârtia de împachetat decât să trâmbiţeze parfumul Ma Chère. Care, de fapt, e o poţiune de dragoste, deşi cunoaşteţi prevederile regulamentelor poştale.

— Nu înţelegi, spuse ea. Este o parte a economiei noastre - o parte a întregii societăţi. Crezi că un slujitor obişnuit ar fi capabil să repare, ăă, să zicem, o instalaţie de stropit iarba? Drace, nu! Probabil că ar lăsa libere stihiile apei, care ar inunda jumătate din oraş dacă nu ar exista farmecele inhibitoare. Iar noi, cei de la „Arcane", am desfăşurat o campanie pentru a le convinge pe Hydros că trebuie să ne respecte simbolurile. Ţi-am spus că este ceva psihosomatic să negociezi cu aceste fiinţe într-adevăr puternice. Pentru treaba asta, am fost nevoită să fac scufundări îmbrăcată în costum de scafandru.

Am privit-o cu mai mult respect. Încă de pe când umanitatea a descoperit cum să neutralizeze magnetismul ruinător din fierul rece şi de când a început epoca invocării spiritelor malefice, lumea a avut nevoie de oameni îndrăzneţi. După toate

aparenţele, ea făcea parte dintre aceştia.

Abrams ne aduse două tăvi cu raţii. Arăta deprimat şi l-aş fi invitat să ni se alăture, dar misiunea noastră era secretă, şi trebuia să punem la punct detaliile.

Căpitan Graylock descântă cafeaua, transformând-o în Martini - nu suficient de sec - iar mâncarea pentru câini deveni cotlet — un pic cam prea prăjit; dar nu te poţi aştepta să găseşti cele mai rafinate gusturi la o femeie şi, de altfel, a fost cel mai bun grătar pe care-l mâncasem în acea lună. Ea se mai relaxa puţin când ajunserăm la coniac, şi am aflat că băţoşenia aceea respingătoare era pur şi simplu o armură împotriva şmecherilor cu care avea de-a face; apoi am descoperit că prenumele noastre erau Steven şi Virginia. Dar înserarea se prefăcuse în noapte şi trebuia să plecăm.

III

S-ar putea sa credeţi că era o nebunie să trimiţi doi oameni, dintre care o femeie, pe teritoriul unei divizii inamice şi cu o asemenea însărcinare. Vi s-ar putea părea că această misiune cerea cel puţin o echipă de comando. Dar ştiinţa din zilele noastre a transformat atât războiul, cât şi industria, medicina şi viaţa de zi cu zi. În orice caz, acţiunea noastră era una disperată, iar creşterea numărului de participanţi n-ar fi folosit prea mult.

Oricine poate să înveţe câteva şiretlicuri vrăjitoreşti simple, să mânuiască o mătură zburătoare, un aspirator, un strung-revolver sau orice alte obiecte care au fost presensibilizate; dar prea puţine fiinţe din rasa umană pot fi calificate ca adepţi. În afara anilor de studiu şi practică, e nevoie şi de un talent înnăscut. Într-un fel, este ca şi teriantropia — dacă te numeri printre rarele persoane care au astfel de cromozomi, te poţi transforma aproape din instinct în animalul caracteristic; altfel, trebuie ca transformarea ta să o efectueze puternice forţe din afară.

Prietenii mei savanţi spun că Arta presupune considerarea universului ca un set de infinituri cantoriene. In interiorul oricărei categorii date, partea este egală cu întregul şi aşa mai departe. O vrăjitoare bună putea să facă toate farmecele de care probabil urma să avem nevoie; o trupă mai mare ar fi fost

mult mai uşor de descoperit, ceea ce ar fi pus în pericol viaţa unor oameni preţioşi. Deci Vanbrugh avea dreptate să ne trimită numai pe noi doi.

Problema cu principiile militare logice este că, din când în când, eşti prins tu însuţi în ghearele lor.

Virginia şi cu mine ne întoarserăm spatele unul altuia şi ne schimbarăm hainele. Ea îmbrăcă un costum larg şi un bluzon militar, iar eu salopeta din material elastic, care mi se potrivea şi în postura de vârcolac. Ne puserăm căştile, ne luarăm echipamentul, apoi ne privirăm. Chiar şi în uniforma verde şi lăbărţată de luptă, ea arăta grozav.

— Ei bine, am spus cu o voce fadă, mergem?

Nu-mi era frică, bineînţeles. Fiecare recrut este imunizat împotriva fricii, atunci când i se dau însemnele. Dar nu-mi plăcea planul.

— Cu cât mai repede, cu atât mai bine, răspunse ea.

Apoi, ieşind în uşa cortului, fluieră. Mătura ei coborî în picaj şi ateriză chiar lângă intrare. Deşi de pe coada acesteia se demontaseră toate podoabele cromate, se vedea că este un obiect bine întreţinut. Scaunele din cauciuc spongios aveau amortizoare bune şi spătare cu design ca lumea, nu ca acelea ale armatei. Animalul ei sacru era un motan gigantic, negru ca miezul nopţii pe timp de furtună, cu ochi galbeni şi răi. Îşi arcui spatele şi scuipă indignat. Vraja de impermeabilitate împiedica ploaia să-l atingă, dar animalului nu-i plăcea nici aerul umed.

Virginia îl mângâie sub bărbie.

— Oh, lasă, Svartalf, murmură ea. Pisică bună, spirit ales, prinţ al întunericului, dacă supravieţuim acestei nopţi, vei dormi în perne pufoase şi vei linge frişca dintr-un castron de aur.

El îşi coborî urechile şi-şi ambala motorul.

M-am suit pe scaunul din spate, mi-am introdus picioarele în scări şi m-am rezemat de spătar. Fata se urcă în faţa mea şi îi fredona ceva cozii de mătură. Aceasta zvâcni în sus, pământul se îndepărtă, iar tabăra fu înghiţită de întuneric. Amândurora ni se dăduseră priviri vrăjitoreşti, - de fapt, vedere în infraroşu - deci nu aveam nevoie de lumini.

Când ajunserăm deasupra norilor, văzurăm o boltă gigantică plină de stele, iar dedesubt o albeaţă vagă, învolburată.

Am mai zărit şi două P-56 care executau un zbor de patrulare; nişte chestii rapide, dotate fiecare cu câte şase cozi

de mătură, pe măsura greutăţii armurii şi a mitralierelor. Le lăsarăm în urmă şi ne îndreptarăm, cu mare viteză, spre nord. Mi-am aşezat BAR-ul în poală. Auzeam aerul şuierând pe lângă noi. Dedesubt, în întunecimea neregulată a dealurilor, apăreau licăriri intermitente: un duel de artilerie. Până acum, nimeni nu reuşise să rostească îndeajuns de repede un descântec încât să abată de pe traiectorie obuzele ori să le facă să implodeze. Se pare că „General Electric" era pe cale să creeze un dispozitiv capabil să recite formula în microsecunde, dar între timp marile tunuri continuau să vorbească.

Trollburg se afla acum doar la câteva mile depărtare de noi. Îl vedeam ca pe o masă vagă şi răsfirată, camuflat împotriva tunurilor şi a bombardierelor noastre. Ar fi fost grozav să fi avut la dispoziţie o armă atomică, dar atâta timp cât tibetanii menţineau în funcţiune roţile rugăciunilor pentru războiul fără arme nucleare, aceste gânduri rămâneau de domeniul ştiinţifico-fantasticului. Mi-am simţit muşchii abdomenului contractându-se. Motanul îşi înălţă coada şi scuipă. Virginia repezi brusc în jos coada măturii.

Aterizarăm în mijlocul unui pâlc de copaci. Virginia se întoarse spre mine.

— Avanposturile lor trebuie să fie pe undeva prin apropiere, şopti ea. Nu am îndrăznit să încerc să aterizez pe un acoperiş; am fi fost reperaţi foarte uşor. Va trebui să intrăm altfel în oraş.

Am încuviinţat.

— Bine. Aşteaptă o clipă.

Am îndreptat lanterna asupra mea. Acum pare de necrezut că, doar cu zece ani în urmă, transformarea depindea de o strălucitoare lună plină! Apoi, Wiener a demonstrat că procesul depinde doar de lumina polarizată, cu lungimea de undă corectă, care stimulează glanda pineală, iar corporaţia „Polaroid" a scos încă un profit de un milion de dolari, dacă nu mai mult, din lentilele vârcolac-la-dorinţă. Nu-i uşor să ţii pasul cu această epocă înspăimântătoare şi minunată în care trăim, dar nu aş schimba-o pentru nimic în lume.

Prin mine trecu obişnuita senzaţie de unduire, contorsionare, scurta perioadă de ameţeală îmbătătoare şi de durere pe jumătate extatică. Atomii mi se reaşezară în cu totul alte molecule, nervii îşi dezvoltară ramificaţii noi şi pierdură altele, oasele deveniră pentru scurt timp fluide, iar muşchii - ca

elasticul întins. Apoi m-am stabilizat, m-am scuturat, mi-am scos coada de lup prin deschizătura pantalonilor mulaţi pe corp şi am mirosit mâna Virginiei.

Ea îmi mângâie gâtul, pe sub cască.

— Bun băiat, şopti. Du-te şi atacă-i.

M-am întors şi am dispărut în tufişuri.

O mulţime de scriitori au încercat să înfăţişeze ce simte un vârcolac, şi fiecare dintre ei a dat greş, fiindcă limbajul omenesc nu dispune de cuvintele potrivite. Vederea mea nu mai era pătrunzătoare; deasupra, stelele se înceţoşaseră, iar lumea căpătase o monotonie lipsită de culoare. Dar auzeam cu o acuitate care aproape că transforma noaptea într-un tunet, percepţia trecând în domeniul supersonic; în nări îmi năvăli un univers de mirosuri: iarbă udă şi pământ fertil, mireasma vagă, fierbinte şi dulce a fricosului şoarece de câmp, izul puternic al tunurilor şi al unsorii, o boare de fum înţepător... Biată umanitate stupefiată, aproape insensibilă la asemenea minunăţii!

Latura psihologică este cel mai greu de tradus în vorbe. Eram lup, cu nervii, glandele şi instinctele unui lup, cu inteligenţa ascuţită, dar limitată, a unui lup. Aveam amintirile şi idealurile unui om, dar acestea deveniseră ireale, ca într-un vis. Numai printr-un efort al voinţei bine antrenat reuşeam să nu pierd contactul cu ele şi să nu pornesc, urlând, după primul iepure. Nu-i nici o mirare că în vremurile de demult, înainte ca ei înşişi să înţeleagă schimbările mentale care au loc şi să capete încă din copilărie o educaţie corectă, vârcolacii aveau o reputaţie proastă.

Cântăream nouăzeci de kilograme - legea conservării masei păstrându-se, ca oricare altă lege a naturii - în consecinţă, eram un lup destul de mare. Dar îmi venea uşor să mă strecor printre tufişuri, peste pajişti şi prin viroage, ca o umbră rătăcitoare. Mă aflam aproape în oraş când am simţit în apropiere mirosul unui om. M-am lipit de pământ, blana cenuşie zbârlindu-mi-se de-a lungul spinării, şi am aşteptat. Santinela se apropie de mine. Era un bărbos înalt, cu cercei de aur care sclipeau stins în lumina stelelor. Turbanul pe care-l purta înfăşurat în jurul căştii se profila monstruos pe Calea Lactee.

L-am lăsat să treacă, apoi i-am luat urma, până când am văzut o altă santinelă. Erau instalate în jurul Trollburgului, fieca-

re patrulând pe un arc de o sută de iarzi şi întâlnindu-şi camarazii la capetele acestuia. Nu era o treabă uşoară să...

Am auzit un murmur. M-am ghemuit. Pe deasupra trecu, aidoma unei fantome, unul dintre aparatele lor de zbor. Pe covor am văzut întinşi doi oameni cu mitraliere. Survolau leneş, la altitudine joasă, cercul santinelelor. Trollburgul era bine păzit.

Trebuia să trecem cumva, eu şi Virginia, de acel pichet. Îmi doream ca transformarea să-mi fi lăsat deplinătatea judecăţii omeneşti. Impulsul de lup mă îndemna, pur şi simplu, să sar asupra celui mai apropiat individ, dar asta ar fi adus toată garnizoana pe capul meu îmblănit.

Stai puţin... poate că tocmai de aşa ceva era nevoie!

M-am întors, în salturi, înapoi în desiş. Motanul Svartalf mă zgârie şi urcă repede într-un copac. Virginia Graylock tresări, pistolul îi apăru iute în mână, apoi se relaxă şi râse nervoasă. Puteam să acţionez singur lanterna agăţată de gât, chiar şi lup fiind, dar mergea mult mai repede dacă mă ajuta ea.

— Ei bine? mă întrebă când am fost iarăşi om. Ce-ai aflat?

I-am descris situaţia şi am văzut-o încruntându-se şi muşcându-şi buzele. Chiar că erau nişte buze foarte potrivite pentru aşa ceva.

— Nu-i prea bine, gândi cu glas tare. De asta mă şi temeam.

— Auzi, i-am replicat, poţi să localizezi foarte repede afreetul?

— O, da. Am studiat la Universitatea din Congo şi m-am descurcat bine la cursul de adulmecări vrăjitoreşti. Şi ce-i cu asta?

— Dacă atac una dintre santinele şi provoc astfel un tămbălău, principala lor atenţie va fi îndreptată în direcţia aceea. Vei avea o şansă bună să zbori neobservată peste linia de apărare, iar o dată ajunsă în oraş, o tarnkappe...

Îşi scutură capul roşcat.

— Nu mi-am adus nici una. Sistemul lor de detecţie este la fel de bun ca şi al nostru. De fapt, invizibilitatea s-a demodat.

— Hm... mda, bănuiesc că ai dreptate. Ei, oricum, poţi să profiţi de întuneric ca să ajungi la casa demonului. O dată acolo, va trebui să cânţi după ureche.

— Am bănuit că vom fi nevoiţi să facem ceva de genul ăsta, replică ea. Apoi, cu o blândeţe care mă uimi, adăugă: Dar, Steve, este un risc prea mare pentru tine.

— Doar dacă m-ar lovi cu argint, dar majoritatea gloanţelor lor sunt de plumb. Trasoarele le folosesc ca şi noi: fiecare al zecelea glonţ este de argint. Probabilitatea de a mă întoarce nevătămat este, aşadar, de nouăzeci la sută.

— Eşti un mincinos. Dar unul viteaz.

Nu eram viteaz deloc. E înălţător să te gândeşti la Valley Forge ori Alamo, San Juan Hill sau Casablanca, unde armata noastră, superioară numeric, a oprit trei divizii de tancuri Panther ale lui Afrika Korps condus de von Ogerhaus - dar cu condiţia ca tu însuţi să stai confortabil şi în deplină siguranţă. Adânc, sub descântecele antipanică, în abdomenul meu se strângea un nod rece. Totuşi, nu vedeam nici o altă cale de rezolvare a situaţiei, iar refuzul de a încerca ar fi însemnat curtea marţială.

— O să-i fac să alerge de-au să cadă din picioare, când or să înceapă să mă urmărească, i-am spus. După ce mă descotorosesc de ei, o să încerc să vin înapoi ca să te întâlnesc.

— În ordine.

Pe neaşteptate, se ridică în vârful picioarelor şi mă sărută. Impactul fu exploziv.

Pentru moment, am rămas încremenit, privind-o.

— Ce faci sâmbătă seara? am întrebat-o, cu vocea uşor tremurătoare.

Râse.

— Nu-ţi face iluzii, Steve. Lupt la cavalerie.

— Îhî; dar războiul n-o să dureze veşnic.

I-am zâmbit, un rânjet nonşalant, războinic, care o făcu să întârzie cu privirile asupra mea. Câteodată e folositoare şi experienţa de actor.

Am pus la punct detaliile cât de bine am putut. Nici ea nu avea o treabă uşoară: cu siguranţă că afreetul era bine păzit şi, oricum, era el însuşi foarte periculos. Şansele noastre de a mai vedea lumina zilei nu erau prea mari.

Mi-am reluat forma de vârcolac şi i-am lins mâna. Ea îmi ciufuli blana. Apoi m-am topit în întuneric.

Îmi alesesem o santinelă ce patrula destul de departe de autostrada de-a lungul căreia fuseseră instalate, cu siguranţă, bariere. De fiecare parte a victimei mele se vedea câte un bărbat, umblând încet încoace şi încolo. M-am furişat în spatele unui ciot care se afla cam la mijlocul sectorului său şi l-am

aşteptat.

Când a venit spre mine, am sărit. Am prins o imagine instantanee şi întunecată a ochilor şi a dinţilor unui chip bărbos, l-am auzit urlând, am adulmecat duhoarea crescândă a fricii sale, apoi ne-am ciocnit unul de altul. El căzu pe spate, zbătându-se, iar eu i-am căutat gâtul. Fălcile mele i-au prins braţul şi am simţit pe limbă sângele cald şi sărat.

Ţipă iarăşi. Am sesizat cum chemarea se propagă pe linia de patrulare. Cei doi sarazini din apropiere săriră în ajutor. I-am sfârtecat gâtul primului şi m-am încordat să sar asupra celui de-al doilea.

Acesta trase. Glonţul trecu prin mine, provocându-mi o durere sfâşietoare, şi mă făcu să mă împleticesc. Dar omul nu ştia cum să procedeze cu un vârcolac. Ar fi trebuit să se lase într-un genunchi şi să continue să tragă până când ajungea la un glonţ de argint; dacă era necesar, ar fi trebuit să mă imobilizeze, chiar să mă ţintuiască în vârful baionetei în timp ce trăgea. Soldatul însă continua să alerge spre mine, chemându-l pe Allahul sectei lui eretice.

Ţesuturile mi se refăcură pe când mă repezeam spre el. Am trecut de baionetă şi de gura ţevii şi l-am lovit, destul de tare ca să scape arma, dar nu şi cât să-l răstorn. El îşi încordă picioarele, mă înşfăcă de gât şi se agăţă de mine.

Mi-am ridicat piciorul stâng din spate în dreptul gleznei lui şi l-am lovit. Soldatul căzu cu mine deasupra, exact în poziţia pe care o caută întotdeauna într-o luptă un om-lup. Mi-am rotit capul; i-am înşfăcat braţul şi m-am eliberat din strânsoare.

Înainte să apuc să termin treaba, alţi trei inamici se aruncară asupra mea. Iataganele lor loveau întruna, pătrunzându-mi printre coaste şi ieşind iar. Băieţii erau foarte slab pregătiţi. Mi-am croit drum prin grămadă - erau deja şase - şi am fugit.

Printre mirosurile de sudoare şi sânge am simţit o boare foarte vagă de Chanel No.5, iar ceva din mine râse de bucurie. Virginia trecuse, prin confuzia generală, zburând cu mătura la un picior deasupra pământului şi se afla acum în Trollburg. Sarcina mea era actualmente să pornesc o vânătoare, iar în cursul acesteia să nu încasez nici un glonţ de argint.

Am urlat ca să-i provoc pe oamenii care ieşeau din casele de la periferie şi i-am lăsat să arunce o privire asupra mea, apoi am luat-o la fugă peste câmp. Nu prea repede, ca să nu mă piardă

din vedere şi în zigzag, ca să evit să fiu lovit. Ei mă urmară, împiedicându-se şi ţipând.

După informaţiile deţinute de dânşii, putea fi vorba de un simplu raid al unei unităţi de comando. Pichetele probabil că se refăcuseră, şi toată garnizoana fusese alertată. Dar cu siguranţă că nimeni, în afară de câţiva ofiţeri superiori, nu ştia despre existenţa afreetului, şi nici unul dintre aceştia din urmă nu avea habar că noi obţinusem această informaţie. Deci nu aveau cum să ghicească ceea ce plănuisem. Poate că *vom reuşi* să ne ducem la bun sfârşit misiunea...

Ceva a trecut vâjâind deasupra capului meu — unul dintre nenorocitele lor de covoare zburătoare. Se repezi spre mine ca un şoim, cu mitralierele răpăind. M-am îndreptat spre cel mai apropiat pâlc de copaci.

Intre copaci! Dacă-mi dădeau un răgaz, aş fi putut...

N-a fost să fie. Am auzit un salt în spatele meu, am simţit mirosul înţepător şi am scheunat. Omul-tigru putea să alerge la fel de repede ca mine.

În clipa aceea, mi-am adus aminte de un ghid bătrân pe care-l cunoscusem în Alaska şi mi-am dorit mai mult decât orice ca el să fi fost cu mine. Era un om-urs kodiak. Apoi m-am răsucit şi l-am întâmpinat pe tigru, înainte ca el să mă atace.

Era o namilă, de cel puţin două sute cincizeci de kilograme. Ochii îi scânteiau deasupra colţilor imenşi. Ridică o labă care mi-ar fi putut rupe spinarea ca pe o crenguţă uscată. M-am repezit arţăgos spre el, apoi m-am retras dansând, înainte să mă poată lovi.

O parte din mine îi auzea pe inamici, care se poticneau prin tufişuri, încercând să ne găsească. Tigrul sări. L-am evitat şi am dat buzna spre cel dintâi tufiş. Puteam să trec prin locuri inaccesibile urmăritorului. Acesta se ridică pe labele din spate şi porni printre copaci după mine, mârâind.

Am văzut un spaţiu îngust printre doi stejari gigantici, prea mic pentru el, şi m-am grăbit într-acolo. Dar era prea îngust şi pentru mine. În jumătatea de secundă cât am rămas imobilizat, el mă ajunse. Luminile explodară şi se stinseră.

IV

Nu mă aflam nicăieri şi nicicând. Propriul meu corp se

depărtase de mine sau eu de el. Cum să mă pot gândi la întunericul etern şi infinit, la frig şi la deşertăciune, dacă eram lipsit de simţuri? Cum să pot ajunge deznădăjduit, dacă nu eram nimic altceva decât un punct în spaţiu-timp? Ba nu, nici măcar atât, pentru că nu exista nimic, nimic pe care să poţi să-l iubeşti, să-l urăşti, de care să te temi sau cu care să ai vreo legătură. Morţii erau mai puţin singuri decât mine, pentru că eu eram singurul lucru existent.

Aceasta era disperarea mea.

Dar în acel moment, sau după un cvadrilion de ani, ori şi una, şi alta, ori nici una, nici alta, am reuşit să aflu altceva. Mă găseam în situaţia unui solipsist. Fiind inconştient şi neajutorat, nu puteam decât să împărtăşesc acel egotism, împins atât de departe, încât nu lăsa loc nici măcar speranţei. Mă zvârcoleam în maree şi furtunile gândurilor erau prea îndepărtate, prea străine şi prea vaste pentru mine ca să le pot recepţiona, cu excepţia ideii că ar fi posibil să aud cum mă va înghiţi oceanul polar.

... *pericol, ăsta de-aici... el şi ceilalţi doi... pot reprezenta, într-un fel, un pericol cumplit... nu acum* (batjocoritor) *când contribuie doar la prăbuşirea unui plan deja sortit eşecului... nu; mai târziu, când se va contura următorul plan; acela mare, căruia războiul acesta îi este numai o frunzuliţă timpurie... ceva legat de ei avertizează vag despre o primejdie... de-aş putea să scanez mai bine în timp!... trebuie să fie tustrei înlăturaţi, distruşi, să li se vină de hac înainte ca potenţialul să le crească... dar încă nu pot să iniţiez nimic... să sperăm că vor fi ucişi în cursul firesc al războiului... dacă nu, va trebui să-mi aduc aminte de ei şi să încerc mai târziu... acum am prea multe alte treburi, să salvez seminţele pe care le-am risipit în lume... peste lanurile mele zboară stolurile de păsări ale duşmanului, ciori înfometate şi vulturi care le păzesc...* (cu ură din ce în ce mai sălbatică) *păsărilor, o să picaţi în capcanele mele...împreună cu Cel Care v-a pierdut!*

Şi atât de mare era forţa acelei duşmănii din final, încât am fost eliberat.

V

Am deschis ochii. Pentru moment, n-am simţit decât groază.

Mă salvă suferinţa fizică, alungând amintirile într-acolo unde hălăduiesc coşmarurile pe jumătate uitate. Prin minte îmi trecu ideea că, probabil, şocul mă făcea să delirez.

Nici un teriantrop înnăscut, aflat în cea mai bună formă fizică, nu este chiar atât de invulnerabil cum cred majoritatea oamenilor. In afară de acţiunea unor elemente cum ar fi argintul — otravă biochimică pentru un metabolism aflat în acea stare semifluidă - rănile care afectează un organ vital pot şi ele opri viaţa; amputările devin permanente dacă nu se află prin apropiere un chirurg care să coasă la loc cele două părţi, înainte ca toate celulele să fi murit; şi aşa mai departe, şi aşa mai departe, fără intenţia să devin didactic. Totuşi, suntem o plămadă viguroasă. Primisem o lovitură care probabil îmi frânsese gâtul. Dar, din moment ce măduva spinării nu fusese complet secţionată, stricăciunea se vindecase, cu viteza terio normală.

Problema era că ei mă găsiseră şi folosiseră lanterna ca să mă transforme iarăşi în om, înainte ca durerile inerente să înceteze. Capul îmi bubuia şi îmi era greaţă.

— Ridică-te!

Cineva îmi înfipse o cizmă în coaste.

M-am ridicat clătinându-mă. Îmi luaseră echipamentul, inclusiv lanterna. Un grup stătea cu armele îndreptate spre mine. Flăcăul-tigru se ţinea pe aproape. Sub formă omenească, avea cam doi metri şi zece şi era monstruos de gras. Încercând să-mi focalizez privirea înceţoşată din cauza durerii de cap, am văzut că purta însemnele de emir - care în aceste zile e mai degrabă un grad militar şi nu un titlu, dar oricum ceva destul de important.

— Vino, spuse el.

Porni în faţa mea, iar eu l-am urmat, împins brutal din spate.

Le-am văzut pe cer covoarele zburătoare şi le-am auzit vârcolacii urlând în timp ce căutau urmele altor americani. Dar eram prea buimăcit ca să-mi mai pese.

Am pătruns în oraş, unde cizmele noastre sunau înăbuşit pe asfalt, şi ne-am îndreptat spre centru. Trollburgul nu e mare; să tot fi avut, pe vremuri, vreo cinci mii de locuitori. Majoritatea străzilor erau pustii. Am întâlnit trupe sarazine, tunuri antiaeriene îndreptate spre cer, un dragon greoi, cu flăcări pâlpâindu-i în jurul fălcilor şi cu tunuri ieşind din howdah-ul

blindat. Nici urmă de civili, dar ştiam ce se întâmplase cu ei. Tinerele atrăgătoare nimeriseră în haremurile ofiţerilor, ceilalţi fuseseră ucişi sau închişi în lagăre, aşteptând să pornească spre târgurile de sclavi.

Până să ajungem la hotelul unde se afla Cartierul General al inamicului, durerile îmi trecuseră, iar mintea îmi era limpede. Date fiind împrejurările, asta era de două ori o binecuvântare. Am fost dus sus, într-un apartament, şi mi s-a spus să rămân în picioare în faţa unei mese. Emirul se aşeză în spatele ei, pe lângă pereţi se înşirară şase paznici, iar un paşă tânăr de la Spionaj luă loc aproape de noi.

Emirul se întoarse spre paşă şi-i adresă câteva cuvinte - presupun că ceva de genul: „De asta mă ocup eu, tu ia notiţe." Apoi se uită iar spre mine. Ochii lui aveau o nuanţă verde-pal, ca aceia de tigru.

— Acum, zise într-o engleză curată, o să-ţi pun câteva întrebări. Te rog, identifică-te.

I-am declarat, maşinal, că mă numesc Sherrinford Mycroft, căpitan A.U.S., şi i-am comunicat numărul de înmatriculare.

— Nu este numele tău adevărat, nu-i aşa? întrebă el.

— Bineînţeles că nu! Cunosc Convenţia de la Geneva, şi nu mă veţi putea deochea blestemându-mi numele. Sherrinford Mycroft este pseudonimul meu oficial.

— Califatul nu a semnat Convenţia de la Geneva, spuse calm emirul, iar câteodată, într-un jihad, sunt necesare măsuri severe. Care a fost scopul raidului?

— Nu sunt obligat să vă răspund, am ripostat.

Tăcând, aş fi reuşit acelaşi lucru: să câştig timp pentru Virginia. Dar metoda n-ar fi fost la fel de eficientă.

— Ai putea fi convins să ne răspunzi.

Dacă ne-am fi aflat într-un film, i-aş fi spus că venisem să culeg margarete şi aş fi continuat să fac glume în timp ce ei aduceau nişte menghine de strivit degetele. În practică, mă cam plictiseam.

— In ordine, am spus. Eram în cercetare.

— Doar tu, singur?

— Cu alţi vreo câţiva. Sper că ei au reuşit să scape.

Asta putea să le dea de lucru un timp băieţilor lui.

— Minţi, constată el liniştit.

— N-am ce să fac dacă nu mă credeţi.

Îşi miji ochii.

— Voi şti în curând dacă ai spus adevărul. Dacă nu, Eblis să se milostivească de tine.

Nu m-am putut stăpâni. Am tresărit violent şi am transpirat instantaneu. Emirul râse. Avea un râs neplăcut, un fel de mârâit şuierător, scos din fundul gâtului, ca al unui tigru care-şi hârjoneşte prada.

— Mai gândeşte-te, mă sfătui el şi-şi îndreptă atenţia spre nişte hârtii de pe masă.

În cameră coborî liniştea. Paznicii încremeniseră, ca şi când ar fi fost turnaţi în bronz. Tânărul sublocotenent moţăia sub turban. În spatele emirului se afla o fereastră ce dădea spre întunericul nopţii. Singurele zgomote erau ticăitul puternic al unui ceas şi fâsâitul hârtiilor. Şi ambele păreau să accentueze tăcerea.

Eram obosit, capul mă durea, în gură aveam un gust neplăcut şi mi se făcuse sete. Epuizarea fizică pricinuită de statul în picioare era şi ea menită să contribuie la descurajarea mea. Prin minte îmi trecu ideea că, probabil, emirul începuse să se teamă de noi, dacă îşi dădea atâta osteneală cu un singur prizonier. Era un lucru minunat pentru cauza americană, dar o consolare prea mică pentru mine.

Mi-am rotit ochii, studiind decorul. Nu erau prea multe de văzut; o cameră de hotel, mobilată standard. Emirul îşi încărcase biroul cu o mulţime de obiecte: un glob de cristal, inutil din cauza bruiajului nostru; un bol frumos, din sticlă şlefuită, furat din locuinţa cuiva; un set drăguţ de pahare din cristal; o casetă din sticlă de cuarţ, pentru trabucuri; o carafă plină cu ceva care semăna a scotch bun. Bănuiesc că, pur şi simplu, emirului îi plăceau cristalurile.

Chemă un trabuc, fluturând din mână ca să deschidă cutia; o havană zbură în gura lui şi se aprinse singură. În timp ce minutele abia se târau, o scrumieră se ridica din când în când să recepţioneze scrumul. Mi-am dat seama că tot ce poseda el era astfel vrăjit încât să se ridice şi să se mişte cu uşurinţă. Un om atât de gras, care plătea astfel preţul pentru a se preface într-un tigru într-adevăr mare, avea nevoie de un asemenea confort.

Liniştea era adâncă. Luminile străluceau orbitor deasupra noastră. Mi se părea hidos de nepotrivit să văd obişnuitele focuri de spiriduşi produse de GE[1] strălucind peste capetele acelea

acoperite cu turbane.

Începusem să întrevăd licăririle slabe ale unei idei. Încă nu ştiam cum o s-o pun în aplicare, dar, ca să-mi treacă timpul mai uşor, am început să alcătuiesc câteva vrăji.

Poate că trecuse o jumătate de oră, deşi mie mi se păruse mai degrabă o jumătate de secol, când uşa se deschise şi înăuntru tropăi un fennec, vulpea micuţă a deşertului african. În vreme ce acesta intra într-un dulap, ca să obţină întunericul necesar folosirii lanternei, emirul îşi ridică privirile. Tipul care ieşi din dulap după aceea era, fireşte, un pitic având cam treizeci de centimetri înălţime. Se înclină adânc şi vorbi repede, cu o voce piţigăiată.

— Aşa deci. Emirul îşi întoarse încet fata către mine. Mi se raportează că nu s-a găsit nici o altă urmă în afara celor lăsate de tine. Ai minţit.

— Nu v-am spus? am întrebat. Îmi simţeam gâtul ciudat de uscat. Folosim bufniţe şi lilieci. Eu am fost singurul lup.

— Las-o baltă, replică el plictisit. Ştiu la fel de bine ca şi tine că singurii oameni-lilieci sunt vampirii, şi vampirii sunt - cum spuneţi voi - 4-F în toate armatele.

Era adevărat. Destul de des, câte un general de birou întreba de ce nu ne alcătuim un detaşament Dracula. Răspunsul este unul de rutină: vampirii sunt prea uşori şi fragili; nu pot să suporte lumina soarelui; dacă nu primesc o raţie constantă de sânge, există riscul să-şi atace propriii camarazi; şi nu-i poţi folosi în preajma trupelor italiene. Mi-am zis vreo câteva în sinea mea; mintea îmi fusese prea amorţită ca să gândească logic.

— Cred că ne ascunzi ceva, continuă emirul.

Făcu semn spre pahare şi carafă, care îi oferiră o porţie de scotch. Sorbi cu chibzuială. Secta Califatului era eretică şi în privinţa băuturilor alcoolice; susţinea că, dacă Profetul a interzis vinul, nu a spus nimic despre bere, gin, whisky, coniac, rom sau akvavit.

— Va trebui să folosim metode mai dure, hotărî în cele din urmă emirul. Speram să le putem evita.

Îşi înclină capul spre gărzi.

Doi dintre soldaţi mă apucară de braţe. Paşa începu să mă lucreze. Se pricepea. Omul-fennec îl privi cu lăcomie, iar emirul, pufăind din trabuc, îşi îndreptă atenţia spre hârtiile sale. După câteva minute lungi, dădu un ordin. Soldaţii mă eliberară şi chiar

îmi oferiră un scaun de care aveam mare nevoie.

M-am aşezat, respirând din greu. Emirul mă privi cu blândeţe.

— Regret ce s-a întâmplat. Nu este nici o plăcere. Ciudat, dar l-am crezut. Să sperăm că o să fii rezonabil şi nu va trebui să-ţi producem vătămări ireversibile. Nu cumva doreşti un trabuc?

Vechea procedură de gradul trei. Îl bruftuluieşti pe om un timp, apoi îi arăţi bunătate. Aţi fi surprinşi să aflaţi cât de des dă rezultate această metodă.

— Vrem informaţii despre trupele voastre şi planurile lor de acţiune, spuse emirul. Dacă vei coopera şi te vei converti la adevărata credinţă, poţi să obţii o poziţie onorabilă în rândurile noastre. Califatul acceptă oamenii capabili. Zâmbi. După război, dacă vei dori, îţi vei putea alege pentru harem femei de la Hollywood.

— Iar dacă nu cânt totul…, am murmurat.

El îşi desfăcu braţele.

— Nu-ţi vei mai putea dori nici un harem. Alegerea îţi aparţine.

— Lasă-mă să mă gândesc, i-am cerut. Nu-i aşa de uşor.

— Te rog, răspunse el politicos şi-şi concentră atenţia asupra hârtiilor.

M-am relaxat cât am putut, trăgând fumul adânc în piept şi adunându-mi puterile. Descântecele militare puteau fi anihilate de către tehnicienii lor numai dacă-mi dădeam de bună voie consimţământul, iar eu nu doream asta. Am studiat fereastra din spatele emirului. Ar fi însemnat o cădere de la înălţimea a două etaje, căreia probabil că nu i-aş fi supravieţuit. Totuşi, soluţia mi se părea preferabilă tuturor celorlalte oferte primite.

Am trecut în revistă descântecele pe care le stăpâneam. Un adevărat tehnician trebuie să cunoască cel puţin una dintre limbile mistice - latina, greaca, araba clasică, sanscrita, norvegiana veche şi altele - pentru motivele standard ale ştiinţei simpatetice. Fenomenele paranormale nu sunt foarte influenţate de limbajul comun. Dar în afară de rimele obişnuite ale incantaţiilor, absolut necesare ca să poţi folosi aparatura din viaţa de zi cu zi, nu ştiam mare lucru.

Totuşi, cunoşteam destul de bine un dialect cât de cât ezoteric. N-aveam habar dacă va funcţiona, dar puteam să încerc.

M-am mişcat, cu toţi muşchii încordaţi. Făceam un efort

enorm ca să par nepăsător. Am scuturat scrumul trabucului. În timp ce ridicam iarăşi ţigara, scrumiera preluă şi scrumul de la emir.

Mi-am alcătuit în minte rima, am vârât trabucul între buze şi am murmurat incantaţia:

Ashes-way of the u
upward-way onway
as-way the arksspa
ikestray imhay in t

1 Ashes of the burning/upward now returning/as the sparks do you fly/ strike him in the eye: „Cenuşilor din foc,/ Ridicaţi-vă şi rotiţi-vă/ Ca scânteile zburaţi/ Şi în ochi loviţi!!" (n. red.)

Mi-am închis ochiul drept şi am adus vârful fierbinte al trabucului aproape de pleoapă. Trabucul El Fumo al emirului sări în sus şi ateriză în ochiul drept al acestuia. Emirul ţipă şi căzu pe spate. Eu am sărit în picioare. Următoarea mea ţintă era omul-fennec; dintr-un salt am ajuns lângă el. I-am rupt gâtul micuţ, aplicându-i o lovitură cu latul palmei, şi am înşfăcat lanterna care-i atârna pe piept.

Paznicii urlară şi se repeziră la mine. M-am năpustit spre masă şi m-am aruncat asupra emirului, înşfăcând în acelaşi timp carafa. Emirul se agăţă cu unghiile de mine, înnebunit de durere. În orbita ochiului său era un adevărat dezastru. Ţinând în mână carafa, am început să strig:

Ingsthay of yst
ebay a istralma
As-way I-wai o
yflay ouyay osay!

2 Things of crystal/be a mistral!/As I throw/fly you so!: „Obiecte de cristal/ Fiţi ca un mistral!/ Cum vă arunc eu/ Așa să zburați!"

Când am terminat, m-am eliberat din braţele emirului şi am aruncat carafa spre paznici. Fuseseră nişte versuri foarte slabe, care poate că nici n-ar fi funcţionat dacă grasul nu şi-ar fi sensibilizat obiectele. Aşa însă, globul, scrumiera, bolul, paharele, caseta pentru trabucuri şi geamurile porniră după carafă. Aerul din cameră se umplu de sticlă zburătoare.

N-am stat să urmăresc rezultatele. Am sărit pe fereastra aceea, ca un drac gonit de un exorcist. Am aterizat, rostogolindu-mă, pe trotuar, m-am ridicat şi am început să alerg.

VI

Peste tot era plin de soldaţi. Gloanţele vâjâiau pe urmele mele. Am ajuns în timp record la fundătura cea mai apropiată. Cu ajutorul vederii vrăjitoreşti, am descoperit un geam spart şi m-am strecurat prin el. Ghemuindu-mă sub pervaz, am auzit goana soldaţilor pierzându-se pe strada principală.

Ajunsesem în camera din spate a unei băcănii devastate şi scufundate în întuneric, tocmai cum îmi trebuia mie. Mi-am agăţat lanterna de gât şi am îndreptat-o asupra mea, declanşând transformarea. Urmăritorii aveau să se întoarcă foarte curând, şi nu doream să fiu vulnerabil la plumb.

După ce am devenit vârcolac, am adulmecat o altă ieşire. O uşă dosnică era pe jumătate deschisă. M-am strecurat pe acolo şi am ajuns într-o curte plină cu tot felul de ambalaje vechi. Puteau să constituie o ascunzătoare bună. M-am întins acolo, străduindu-mă să-mi controlez firea de lup, care mă îndemna să gâfâi, în timp ce ei mişunau prin zonă.

Când plecară din nou, am încercat să-mi analizez situaţia. Mă ispitea gândul s-o iau la în goană din acest loc nenorocit. Probabil că aş fi reuşit; teoretic, îndeplinisem partea mea din misiune. Dar treaba nu era cu adevărat terminată, iar Virginia - dacă mai trăia - ar fi trebuit să înfrunte singură afreetul şi...

Când am evocat-o, am văzut-o ca pe o lupoaică, având şi mirosul specific. Am scuturat supărat din cap. Oboseala şi disperarea îmi înceţoşau logica, lăsându-mă în voia instinctelor animalice. Era cazul să fac cât mai repede ceea ce trebuia făcut.

Am inspirat adânc. Mirosurile oraşului erau derutante, dar am prins un iz sulfuros foarte vag şi am plecat prudent în direcţia lui. M-am ţinut în umbră şi, cu toate că am fost văzut de două ori, n-am fost somat. Crezuseră, probabil, că eram unul de-al lor. Duhoarea de pucioasă devenea din ce în ce mai puternică.

Îl ţineau pe afreet în tribunal, o clădire foarte solidă. Am trecut prin părculeţul din faţa ei, adulmecând precaut vântul, şi m-am repezit să traversez strada şi să urc scările. În capătul acestora zăceau patru soldaţi morţi, cu gâturile tăiate, iar mătura zburătoare era parcată lângă uşă. La ghidon avea montată o lamă de cuţit lungă de doisprezece inci, pe care

Virginia o folosise ca pe o lance zburătoare.

Omul din mine, care se distrase rătăcind printre gânduri romantice, se dădu înapoi, cuprins de o sudoare rece; dar lupul rânji. Am împins uşa. Virginia fermecase încuietoarea să se deschidă şi o lăsase aşa. Mi-am băgat nasul înăuntru şi de-abia am scăpat să nu-mi fie smuls de ghearele lui Svartalf, înainte ca acesta să mă recunoască. Motanul dădu, scurt, din coadă, iar eu am trecut pe lângă el şi am traversat holul. Mirosul înţepător venea de la etaj. Am pornit pe urmele lui, printr-un întuneric adânc. La un birou de la etajul doi ardea lumina. Am întredeschis uşa şi am aruncat o privire înăuntru. Virginia se afla acolo. Trăsese draperiile şi aprinsese flăcările spiriduşilor, ca să vadă. Era încă ocupată cu pregătirile; se opri un moment să mă cerceteze, apoi îşi continuă incantaţiile. Mi-am parcat lângă uşă spatele flocos şi am privit.

Desenase cu creta conturul obişnuit, acelaşi cu al Pentagonului din Washington, iar în interiorul lui o stea a lui David. Vasul lui Solly fusese pus în centru. Nu arăta impresionant; era o butelcă veche, din argilă bine arsă, cu un mâner gol pe dinăuntru şi încovoiat - o simplă butelie Klein, având la gură pecetea lui Solomon întipărită în ceară roşie. Virginia îşi desfăcuse părul, care plutea ca un nor roşu, încadrându-i faţa palidă şi frumoasă.

Lupul din mine se întrebă de ce nu o ştergem, pur şi simplu, cu vas şi cu demon cu tot. Omul îi aminti că, fără îndoială, emirul îşi luase măsuri de siguranţă şi că probabil avea mijloace simpatetice de a manevra de la distanţă dopul recipientului. Trebuia să-l scoatem pe demon din funcţiune... cumva... dar nimeni din tabăra noastră nu ştia prea multe despre această specie.

Virginia termină vraja şi dădu să se retragă din mijlocul pentagramei, când din butelcă începu să năvălească un fum învolburat Afreetul ieşi atât de repede, încât ea abia avu timp să ajungă în afara figurii! Mi-am băgat coada între picioare şi am mârâit. Şi ea era speriată. Încerca din răsputeri să n-o arate, dar i-am simţit mirosul adrenalinei.

Demonul fu nevoit să se încovoaie ca să încapă în cameră. Era un monstru cenuşiu, gol, mai mult sau mai puţin antropoid, dar cu aripi, coarne şi cu urechi lungi, o gură plină de colţi şi ochi ca nişte tăciuni incandescenţi.

Însuşirile lui erau puterea, viteza şi o invulnerabilitate fizică

aproape totală. Lăsat liber, putea să înfrângă orice atac al trupelor lui Vanbrugh şi să pricinuiască pierderi înfricoşătoare celor mai bune sisteme de apărare. Readucerea lui sub control, după aceea, şi mai înainte de a fi pustiit ţinutul, avea să fie o problemă. Dar de ce le-ar fi păsat de asta sarazinilor? Îi smulseseră, în schimbul libertăţii, jurământul că le va rămâne aliat.

Răcni ceva în arabă. Din gura lui ieşiră trâmbe de fum. Virginia părea foarte mică sub acele membrane ca de liliac, deschise pe jumătate. Vocea nu-i era chiar atât de sigură pe cât ar fi dorit ea:

— Vorbeşte engleza, Marid. Sau eşti chiar atât de ignorant? Demonul fornăi indignat.

— O, progenitură a o mie de babuini! Urechile îmi ţiuiră din cauza intensităţii sonore. O, tu, făptură necredincioasă albă şi laşă, pe care aş putea s-o zdrobesc cu degetul mic, vino aici, lângă mine, dacă îndrăzneşti.

Eram speriat mai mult de tămbălăul pe care-l făcea decât de şansele pe care le-ar fi avut să se elibereze. Putea fi auzit de la un sfert de milă depărtare.

— Potoleşte-te, blestematule de Dumnezeu! replică Virginia.

Asta îl făcu să tresară un pic. Ca majoritatea celor crescuţi în iad, era alergic la numele sfinte, deşi alergia asta ar fi devenit serioasă doar în condiţii pe care nu le puteam reproduce aici.

Virginia stătea cu mâinile în şolduri şi cu capul înclinat spre spate ca să înfrunte privirile fumegătoare îndreptate de sus asupra ei.

— Văd că Suleiman ibn Daud, odihnească-se în pace, nu te-a întemniţat degeaba. Întoarce-te în închisoarea ta şi să nu mai ieşi iarăşi afară, că de nu, mânia cerului o să te lovească!

Demonul zâmbi batjocoritor.

— Află că Suleiman cel Înţelept e mort de trei mii de ani, ripostă el. Mult, mult timp am lâncezit în celula mea strâmtă, eu care cândva am făcut nestingherit ravagii pe pământ şi în ceruri. Acum, cel puţin, voi fi eliberat ca să-mi împlinesc răzbunarea asupra fiilor plăpânzi ai lui Adam.

Împinse în bariera invizibilă, dar o astfel de barieră avea o forţă evaluată la câteva milioane de p.s.i. Urma să reziste până la dizolvarea ei de către un adept.

— O, tu, târfă fără văl şi neruşinată, cu părul ca iadul, află că

eu sunt Rashid cel puternic, cel glorios în forţă, sfărâmătorul de stânci! Intră lângă mine şi luptă ca un bărbat.

Cu coama zbârlită, m-am apropiat de fată. Mâna care îmi atinse capul era rece.

— Genul paranoic, îmi şopti Virginia. O mulţime dintre aceste periculoase făpturi ale lumii de jos sunt psihopate. Dar nu prea deştepte. Viclenia rămâne singura noastră şansă. Nu dispun de nici o vrajă care să-l constrângă în mod direct. Însă... Apoi i se adresă cu voce puternică: Tine-ţi fleanca, Rashid, şi ascultă-mă. Şi eu fac parte din rasa ta, şi trebuie să-mi arăţi respectul cuvenit.

— Tu? hohoti el fals. Tu să aparţii rasei Marid? Auzi, furnică cu faţă de peşte, dacă ai intra aici, ţi-aş arăta că nu eşti bună nici să...

Restul fu expresiv, dar imposibil de reprodus de către un vârcolac bine crescut.

— Ba nu, ascultă, spuse fata. Priveşte şi ascultă cu atenţie.

Făcu nişte semne si murmură o formulă. Am recunoscut descântecele care te împiedicau să rosteşti neadevăruri în timpul vreunei anumite conversaţii. Tribunalele noastre încă nu le-au adoptat - al Cincilea amendament le interzice - dar le-am văzut folosite în procesele din străinătate.

Şi demonul le recunoscu. Bănuiesc că adeptul sarazin care-i insuflase cunoştinţele de engleză ca să-l facă eficient în acest război adăugase şi alte informaţii despre civilizaţia modernă. Deveni mai liniştit şi mai atent. Virginia declamă pe un ton impresionant:

— Acum nu mai pot să spun decât adevărul. Eşti de acord că numele reprezintă obiectul numit?

— D-d-da, se bâlbâi afreetul. Toată lumea ştie asta.

Am simţit uşurarea ei. Prima piedică era depăşită! El *nu* fusese iniţiat în domeniul cercetărilor ştiinţifice asupra magiei incantatorii. Deşi numele este, bineînţeles, simpatetic cu obiectul, ceea ce reprezintă principiul vrăjilor noemice şi al altora asemenea, abia în secolul nostru a fost demonstrat de către Korzybski că numele şi lucrul desemnat de el nu sunt identice.

— Foarte bine, spuse ea. Numele meu este Ginny.

Demonul o privi stupefiat.

— Grăieşti adevărul?

— Da. Acum o să mă asculţi? Am venit să-ţi ofer nişte sfaturi,

ca de la un djinn la altul. După cum ştii, şi eu am puteri mari, chiar dacă nu le-am pus în slujba lui Allah, Atotputernicul, Atotştiutorul şi Milostivul.

El se încruntă şi se strădui să se arate cât mai binevoitor. Convingându-se că şi fata face parte din specia lui, ea nu putea să mintă în legătură cu sfaturile; iar monstrului nu-i trecu prin minte că se putea ca poveţele în cauză să nu fie bune.

— Continuă atunci, dacă aşa ţi-e voia, mârâi. Ştiai oare că mâine trebuie să nimicesc tabăra necredincioşilor? Şi continuă, îmbătat de visul său de glorie: Oh, ce-am să-i mai spintec, să-i calc în picioare, să-i sfârtec şi să-i împrăştii. O să afle ei care este puterea lui Rashid înaripatul, cel fioros, cel neîndurător, cel înţelept, cel...

Virginia îl aşteptă să-şi termine de enumerat calităţile, apoi spuse cu blândeţe:

— Dar, Rashid, de ce să provoci atâtea distrugeri? în felul ăsta nu vei câştiga nimic altceva decât ură. Vocea lui de bas sună tânguitor:

— Vai, adevăr grăieşti. Întreaga lume mă urăşte. Toţi conspiră împotriva mea. Dacă n-ar fi avut ajutorul trădătorilor, Suleiman nu m-ar fi închis niciodată. Tot ce-am dorit să-nfăptuiesc a fost zădărnicit de răuvoitori... Da, dar mâine va fi ziua răfuielilor!

Virginia îşi aprinse cu gesturi sigure o ţigară şi suflă spre el fumul albastru.

— Cum poţi să ai încredere în emir şi în cohortele lui? Şi el este duşmanul tău. Dorinţa lui este să facă din tine o slugă. După aceea, înapoi în vas!

— Cum... cum...

Demonul se umflă până când bariera din jurul lui trosni. Din nări îi ţâşniră fulgere. Până atunci nu se gândise la această variantă; rasa lui nu-i deloc inteligentă, şi bineînţeles că un psiholog bun putea urmări acest tip de logică paranoică.

— N-ai cunoscut oare numai duşmănie în toate zilele tale? continuă imediat Virginia. Nu-i aşa că primul lucru pe care ţi-l aminteşti este acţiunea crudă a unei lumi invidioase şi răzbunătoare?

— Da... aşa a fost. Capul cu păr înfoiat încuviinţă, iar vocea deveni foarte joasă. În ziua în care am ieşit din găoace... da, mama m-a lovit atât de tare cu vârful aripii, încât am leşinat.

— Poate că a fost un accident, spuse Virginia.

— Ba nu. Totdeauna l-a preferat pe fratele meu mai mare - mocofanul!

Virginia se aşeză turceşte pe podea.

— Povesteşte-mi, îl îndemnă, pe un ton plin de simpatie.

Am simţit o slăbire a forţelor uriaşe care se-nvolburau în interiorul barierei. Demonul se lăsă pe vine şi-şi închise pe jumătate ochii, pornind pe calea, lungă de milenii, a amintirilor. Virginia îl conducea, făcând din când în când câte o observaţie. Nu ştiam unde dorea să ajungă; cu siguranţă că nu putea să psihanalizeze într-o jumătate de noapte un monstru, dar...

— ...Da, şi de-abia împlinisem trei secole, când am căzut într-un puţ pe care, probabil, îl săpaseră duşmanii mei.

— Cu siguranţă că puteai să zbori afară din el, murmură Virginia.

Demonul îşi rostogoli ochii în cap. Chipul i se schimonosi şi mai tare.

— Ţi-am zis, era un puţ!

— Nu cumva un lac? întrebă ea.

— Ba! Flutură furios din aripi. Nu era un loc chiar atât de afurisit.. A fost întuneric şi umed... ba nici măcar umed, ci un frig care ardea...

Am simţit, vag, că fata descoperise o pistă. Îşi plecase genele lungi ca să-şi ascundă fugara licărire din ochii verzi. Chiar şi sub forma aceea de lup, îmi puteam da seama prin ce şoc trecuse demonul nostru înaripat, ajuns în situaţia de a se îneca, cu flăcările transformându-se în aburi; un asemenea şoc, încât după aceea nega chiar şi faţă de el însuşi că i se întâmplase aşa ceva. Dar ce foloase putea trage Virginia din...

Svartalf motanul se strecură înăuntru şi se opri brusc, derapând. Fiecare fir din blană i se zbârli, iar ochii îi ieşiră din orbite. Scuipă şi dădu buzna afară, urmat de mine.

De jos, din hol, se auzeau voci. Privind prin uşa întredeschisă, am văzut că acolo forfoteau câţiva soldaţi. Probabil că veniseră să cerceteze pricina tămbălăului, văzuseră paznicii morţi, iar acum trebuie să fi trimis după întăriri.

Indiferent ce voia să facă, Ginny avea nevoie de timp. M-am năpustit pe uşă, într-un salt lung, şi m-am repezit la sarazini. Ne-am încăierat zgomotos. Am fost aproape copleşit de numărul lor, dar am reuşit să-mi păstrez fălcile libere şi le-am folosit.

Apoi Svartalf se urcă pe coada de mătură, zbură cu ea deasupra noastră şi începu să-i înjunghie.

Folosindu-ne de dinţi, am dus câteva dintre armele lor în hol şi am aşteptat. M-am gândit că era mai bine să rămân lup, ca să mă păstrez imun la o mulţime de pericole, decât să beneficiez de mâini. Svartalf privi gânditor la o puşcă automată Thomson, o trase lângă perete şi se ghemui peste ea.

Eu nu mă grăbeam. Fiecare minut cât eram încă singuri sau în care aveam să rezistăm atacului iminent era un minut câştigat pentru Ginny. Mi-am pus capul peste labele din faţă şi am moţăit. Dar, mult prea repede, am auzit răpăitul blacheurilor pe asfalt.

Probabil că detaşamentul număra mai bine de o sută de oameni. Am observat masa lor întunecată şi reflexia pe arme a luminii stelelor. Zăboviră puţin la vederea grupului pe care îl lichidasem. Apoi, brusc, scoaseră strigăte războinice şi năvăliră în sus, pe scări.

Svartalf se încordă şi puse în funcţiune puşca automată. Din cauza reculului, zbură, burzuluindu-se, înapoi, de-a lungul holului; totuşi nimerise câţiva. Eu i-am întâmpinat în uşă pe ceilalţi.

Muşcă, rupe, sări înăuntru, sări afară, sfâşie-i, răneşte-i şi urlă-le în faţă! Se înghesuiau cu toţii la intrare, înceţi şi neîndemânatici. După un atac scurt din partea dinţilor mei, se retraseră, lăsând în urmă şase morţi şi răniţi.

M-am uitat prin geamul uşii şi l-am văzut pe prietenul meu, emirul. Era bandajat la un ochi, dar se agita, aranjându-şi oamenii, cu mai multă energie decât m-aş fi aşteptat. Câteva grupe se desprinseră din grosul formaţiei de luptă, luând-o la fugă către părţile laterale ale clădirii, cu intenţia de a intra pe geamuri şi pe celelalte uşi.

Am schelălăit când mi-am dat seama că lăsasem afară coada de mătură. Acum nu mai putea fi vorba de scăpare, nici măcar pentru Ginny. Protestul mi se preschimbă într-un mârâit când am auzit cum geamurile erau sparte şi cum gloanţele pulverizau încuietorile.

Svartalf era un motan deştept. Luă din nou puşca automată şi reuşi cumva, neîndemânatic din cauza labelor, să ţintească luminile. Apoi ne retraserăm împreună spre scări.

Ceilalţi veniră spre noi prin întuneric, neajutoraţi aşa cum sunt majoritatea oamenilor. I-am lăsat să orbecăiască prin hol,

iar pe primul care s-a agăţat de balustradă l-am ucis în tăcere. Al doilea a avut timp să urle. Toţi ceilalţi se înghesuiră în direcţia noastră. Nu puteau să tragă şi să atace prin întuneric, fără să-i atingă pe propriii lor camarazi. Aţâţaţi nebuneşte, mă atacară cu iataganele, chestie împotriva căreia nu aveam nici o obiecţie. Svartalf le punea piedică, iar eu îi sfâşiam - apucă, muşcă, sfârtecă, Allah Akbar şi dinţii să trăiască!

Scările erau destul de înguste ca să-mi pot menţine poziţia, iar răniţii împiedicau înaintarea celorlalţi, totuşi forţa imensă a o sută de bărbaţi viteji mă făcea să mă retrag treaptă cu treaptă. Altfel, unul dintre ei m-ar fi putut doborî, iar alţi doisprezece s-ar fi aruncat asupra noastră. Dar după cum se desfăşurau lucrurile, la fiecare treaptă pe care o pierdeam oferearn huriilor câţiva clienţi noi.

Nu-mi amintesc limpede lupta. Foarte rar se întâmplă aşa ceva. Dar trebuie să fi trecut cam douăzeci de minute până când atacatorii se retraseră, cu urlete de mânie. La baza scărilor stătea însuşi emirul, biciuind aerul cu coada şi încreţindu-şi pielea magnific dungată.

M-am scuturat obosit şi mi-am încordat picioarele pentru ultima rundă. Tigrul cu un singur ochi urcă încet către noi. Svartalf scuipă. Brusc, lunecă de-a lungul balustradei, trecând glonţ pe lângă felina cea mare, şi dispăru în întuneric. Mda, trebuia să-şi salveze propria piele...

Ajunsesem aproape nas în nas, când emirul ridică o labă plină de gheare şi încercă să mă trântească. Nu ştiu cum m-am ferit şi am zburat către gâtul lui. Am reuşit să înşfac doar o zdravănă gură de piele, dar m-am agăţat de ea, încercând să ajung cu colţii mai adânc.

Emirul urlă şi începu să-şi scuture capul, făcându-mă să mă bălăbănesc ca o limbă de clopot. Am închis ochii şi m-am ţinut tare. El îmi sfâşie coastele cu ghearele-i lungi. Am sărit într-o parte, dar nu mi-am descleştat colţii. Tigrul se smuci şi căzu peste mine. Fălcile i se închiseră zgomotos. Am simţit în coadă o durere cumplită şi am urlat.

El mă ţintui la pământ cu o labă şi şi-o ridică pe cealaltă, să-mi rupă spinarea. Înnebunit de durere, m-am zbătut, reuşind, cu chiu cu vai, să mă eliberez, şi am lovit în sus, smulgându-i din orbită ochiul sănătos, care mă privea plin de furie.

Răcni! Mă proiectă, cu o lovitură de labă, în balustradă. Am

zăcut acolo, cu respiraţia tăiată, în timp ce tigrul orb se zvârcolea în agonie. Reacţia animalică puse stăpânire asupra naturii lui de om, şi fiara se rostogoli pe scări, făcând ravagii printre propriii ei soldaţi.

Pe deasupra busculadei şuieră o mătură. Dragul de Svartalf! Plecase doar ca să recupereze mijlocul de transport. L-am văzut îndreptându-se spre uşa demonului şi m-am ridicat, năuc, să întâmpin următorul val de sarazini. Deocamdată, încercau să-l stăpânească pe şeful lor. Am respirat adânc, apoi m-am oprit să privesc, să adulmec mirosurile şi să ascult. Coada mă ardea de parcă îmi luase foc. Jumătate din ea dispăruse.

Se auziră rafalele unei puşti automate. Am auzit cum gâlgâie sângele în plămânii emirului. Nu era uşor să-l omori. *Asta-i sfârşitul tău, Steve Matuchek,* gândi omul din mine. *Vor face acum ceea ce ar fi trebuit să facă de la bun început: vor rămâne acolo, jos, şi te vor ciurui cu gloanţele lor, fiecare al zecelea fiind de argint.*

Emirul căzu şi intră în agonie. Am aşteptat ca oamenii lui să-şi adune gândurile şi să-şi amintească de mine.

Ginny apăru pe palier, călare pe coada de mătură. Vocea ei părea să vină de foarte departe.

— Steve! Repede! Aici!

Mi-am scuturat ameţit capul, încercând să înţeleg. Eram prea obosit, prea canin. Ea îşi vârî două degete în gură şi fluieră. Asta mă dezmetici.

Mă aruncă pe genunchi şi se ţinu bine, în timp ce Svartalf pilota mătura. Cei de jos trăgeau, orbeşte, spre noi. Am ieşit pe un geam de la etajul al doilea şi ne-am pierdut în înaltul cerului.

Un covor se apropie. Svartalf îşi arcui spatele şi toarse mai multă putere. Cadillacul nostru avea picioare! îl lăsarăm pe inamic în urmă, iar eu am leşinat.

VII

Când mi-am revenit, eram ţintuit pe un pat de campanie, într-un cort de spital. Afară strălucea lumina zilei, pământul era ud şi scotea aburi. Am gemut. Un medic se întoarse spre mine.

— Bună, eroule. Ar fi bine să nu te mişti un timp. Cum te simţi?

Am aşteptat să devin pe deplin conştient, înainte de-a

accepta o cană cu supă.

— Ce s-a întâmplat cu mine? am şoptit; mă transformaseră, fireşte, în om.

— Ai scăpat ieftin, date fiind împrejurările. Rănile începuseră să ţi se infecteze - un stafilococ ce poate afecta şi oamenii, şi specia canină - dar am reuşit să-l înlăturăm cu o nouă tehnică antibiotică. Altfel, pierdere de sânge, şoc şi epuizare cât cuprinde. Într-o săptămână, două, te faci bine.

Am stat şi m-am gândit, cu mintea amorţită şi cu atenţia îndreptată asupra gustului delicios al supei. Un spital de campanie nu poate să beneficieze de echipamentul necesar pentru a străpunge cu ace fine bacteriile miniaturale. De cele mai multe ori, un asemenea spital nu are nici măcar manechinele anatomice mărite pe care chirurgul să poată face o operaţie simpatetică.

— La ce tehnică te referi? am întrebat.

— Unul dintre băieţii noştri poate să deoache; se uită la germeni printr-un microscop.

N-am mai cerut amănunte, ştiind că, peste câteva luni, *Reader's Digest* va publica destule poveşti siropoase pe această temă. Dar mă mai sâcâia ceva:

— Atacul... l-am pornit?

— At... Oh, Rin-Tin-Tin, asta a fost acum două zile. Te aflai sub efectul asfodelului. I-am bătut pe toată linia. După ultimele ştiri, trecuseră de graniţa Washingtonului şi încă mai fugeau.

Am oftat şi am adormit iarăşi. Nici măcar zgomotul pe care-l făcea doctorul dictând maşinii de scris un raport nu m-a putut ţine treaz.

A doua zi apăru Ginny, cu Svartalf pe umăr. Razele de soare care intrau pe uşa cortului îi transformau părul în cupru incandescent.

— Bună, căpitane Matuchek, spuse. Îndată ce-am putut obţine o permisie, am venit să văd ce faci.

M-am ridicat în coate şi am fluierat spre ţigara pe care mi-o oferea. Când aceasta poposi între buzele mele, am spus încet:

— Termină, Ginny. Nu putem spune că în seara aceea am avut chiar un *rendez-vous,* dar cel puţin ne-am cunoscut bine.

— Da.

Se aşeză pe pat şi-mi mângâie părul. Mi-a plăcut mult. Svartalf începu să toarcă spre mine, şi mi-am dorit să-i pot răspunde.

— Şi cu demonul ce s-a întâmplat? am întrebat după un timp.

— A rămas în vasul de lut, rânji ea. Mă îndoiesc că va mai reuşi cineva să-l scoată de-acolo, presupunând că ar dori s-o facă.

— Dar ce *i-ai făcut?*

— O simplă aplicare a principiilor lui papà Freud. Dacă se va scrie vreodată povestea asta, o să mi-i ridic în cap pe toţi adepţii din ţară ai lui Jung, dar a mers. L-am făcut să-şi depene amintirile şi iluziile şi am aflat destul de repede că avea un complex al hidrofobiei - ceea ce, Rover, înseamnă frică de apă, nu turbare...

— Poţi să-mi spui Rover (Hoinarul - aici cu sensul de câine vagabond), am mârâit eu, dar dacă-mi spui Fido, te altoiesc.

Nu mă întrebă de ce eram sigur că relaţiile noastre viitoare vor fi suficient de apropiate pentru a îngădui astfel de tratamente. Ceea ce m-a încurajat. Într-adevăr, Ginny roşi, dar continuă:

— Aflând cheia personalităţii sale, a fost simplu să mă joc cu fobia lui. I-am povestit pe larg ce răspândită substanţă este apa şi cât de dificilă este deshidratarea totală. A devenit din ce în ce mai speriat. Când i-am spus că toate ţesuturile animale - inclusiv ale sale - conţin aproape optzeci la sută apă, chestia asta i-a pus capac. S-a strecurat înapoi în vas şi a devenit catatonic.

După un moment, adăugă, pe gânduri:

— Mi-ar plăcea să-l am acasă, pe şemineu, dar bănuiesc că-l vor lua cei de la Smithsonian. Aşa că o să scriu doar un mic tratat despre folosirea psihiatriei în domeniul militar.

— Nu sunt destul de îngrozitoare bombele, dragorul şi spiritele? am întrebat cu un tremur.

Bietele stihii ale naturii! Îşi închipuie că sunt cumplite, dar ar trebui să ia lecţii de la rasa umană.

Cât despre mine, bănuiam care ar fi fost neajunsurile dacă mă încurcam cu o vrăjitoare, dar...

— Vino-ncoa'.

A venit.

Nu am prea multe amintiri din război. A fost o perioadă urâtă pe care-i mai bine s-o uiţi. Dar, în ciuda eforturilor susţinute ale chirurgilor plastici, mi-a rămas un semn: ca lup, am coadă prea scurtă, iar ca om, nu-mi prea place să stau jos atunci când

vremea este umedă.

Al naibii preţ plătit pentru o Inimă purpurie (În Statele Unite — decoraţie pentru cei răniţi în luptă)!

VIII

Iată-mă ajuns la prima dintre perioadele de răgaz. O să trec repede peste ele, deşi au fost mult mai importante şi mai interesante pentru noi — pentru Ginny şi pentru mine - decât episoadele care-l implică direct pe Duşmanul nostru. Lucrurile care-i preocupă cu adevărat pe oameni nu sunt vrajba, pericolul sau melodrama, ci munca lor - mai cu seamă dacă au norocul să le placă ceea ce fac - distracţiile, dragostea, întemeierea unei familii, anecdotele şi surprizele plăcute.

Dar nu v-ar putea interesa prea mult să aflaţi despre noi asemenea gen de lucruri. Aveţi şi voi viaţa voastră personală. În plus, multe dintre ele au un caracter prea intim pentru a fi destăinuite. Iar peste toate astea, am la dispoziţie doar noaptea de faţă ca să vi le povestesc. Tot ce durează prea mult face ca stresul să aibă repercusiuni asupra mea. Nu vreau să-mi asum riscuri inutile cu necunoscutul; ştiu ce înseamnă asta.

La urma urmei, pentru voi contează numai evenimentele importante. Adversarul nostru este şi al vostru.

Deci vă voi relata câte ceva despre perioadele de răgaz doar ca să fac legătura între episoadele importante. E-n regulă?

Primul acoperă o durată cam de doi ani. Eu şi Ginny rămaserăm încă vreo câteva luni în cadrul armatei, deşi nu ne-am mai aflat pe câmpul de luptă. Partea proastă a fost că, în acest răstimp, nu ne-am văzut defel. Noile misiuni ne purtau dintr-un loc într-altul.

Dar războiul se termină curând. Necredincioşii fură înfrânţi pretutindeni în afara graniţelor Califatului. De altfel, în urma revoluţiilor, răscoalelor, secesiunilor, vendetelor, actelor banditeşti şi a capitulărilor parţiale, Califatul însuşi se dezintegră, ca o bucată de sticlă care cade şi se sparge. America şi aliaţii ei n-avuseseră nevoie de forţe armate pentru a invada teritoriul inamic, dar avură mare nevoie de ele, şi încă urgent, pentru a ocupa teritoriile şi a reinstaura ordinea, înainte ca foametea şi molimele să facă ravagii. Din cauza talentelor noastre speciale, eu şi Ginny vizitarăm jumătate din planetă - dar nu împreună.

Amândoi am cheltuit pe timbre poştale o mare parte din soldă. Oricum, mi-a trebuit ceva timp până să mă hotărăsc s-o cer în căsătorie; însă răspunsul ei, deşi plin de delicateţe, nu fu afirmativ. Rămasă orfană de la o vârstă fragedă, tânjise după afecţiune şi avea, la rândul ei, capacitatea de-a oferi aşa ceva - dar, în acelaşi timp se închisese în carapacea muncii, menită s-o apere de suferinţă. N-ar fi acceptat o căsătorie, decât dacă ar fi fost sigură că aceasta va dura întreaga viaţă.

Am fost demobilizat ceva mai devreme decât ea şi m-am întors acasă, dorind să leg din nou firele rupte din cauza războiului. Surprinzător, în Statele Unite se petrecuseră destul de puţine schimbări. Deşi inamicul invadase aproape jumătate din ţară, fusese gonit destul de repede de-acolo, iar în acea scurtă perioadă avusese prea mult de furcă să ne respingă atacurile ca să mai poată produce dezastre precum acelea suferite de unele localităţi lipsite de noroc, ca Trollburgul, de exemplu. Puterea civilă urmă foarte îndeaproape armata, reinstalându-se mai rapid şi mai eficient decât mi-aş fi putut închipui. Sau poate că acest lucru era o amprentă a civilizaţiei. Tehnologia poate produce pagube imense, dar şi recuperări rapide.

Astfel că m-am întors într-o ţară care, cu excepţia câtorva lipsuri, remediate de altfel destul de repede, nu se schimbase prea mult. La suprafaţă, vreau să spun. Psihicul era cu totul altceva. Probabil că o parte semnificativă a populaţiei devenise dezechilibrată mintal în urma şocului profund provocat de cele întâmplate, un şoc mai puternic decât îşi dădeau ei înşişi seama. Fără îndoială că de la dezastrul social ne salvă varietatea manifestărilor excentrice. Apăruseră atât de mulţi demagogi, profeţi autodeclaraţi, pretinşi necromanţi, propovăduitori demenţi ai unor religii, ai unor ideologii politice şi ştiinţifice, ai unor metode de slăbire, stiluri noi de viaţă şi Dumnezeu mai ştie ce, încât aveau tendinţa să se anuleze reciproc.

Puţine dintre toate aceste devieri s-au dezvoltat suficient ca să devină îngrijorătoare; una dintre ele fu biserica ioanină, despre care vă voi vorbi foarte curând.

În orice caz, procesul nu se desfăşură prea repede. Pe aceia dintre noi care nu eram atinşi de nici un soi de fanatism - şi luaţi aminte, reprezentam majoritatea - manifestările nu ne îngrijorau şi nici nu ne preocupau prea mult. Ne gândeam că, până la

urmă, clasa politică le va pune capăt, reinstaurând cursul normal al vieţii. Intre timp, noi înşine trebuia să ne reconstruim visele şi carierele profesionale; trebuia să facem faţă problemelor de fiecare zi.

Eu unul m-am întors la Hollywood şi am reînceput s-o fac pe vârcolacul pentru „Metro-Goldwin-Merlin". A fost o dezamăgire. Faptul că eram nevoit să port un pămătuf legat de coada mea ciuntită mă deranja şi pe mine, şi pe cei de la studio. Patronii nu erau satisfăcuţi nici de interpretările mele; şi nici eu nu eram. De exemplu, deşi am depus cu adevărat eforturi, n-am reuşit să fiu foarte convingător în rolurile din *Dracula, Frankenstein, Omul-Lup, Mumia* şi *Faţă-n faţă cu Paracelsus.* Nu fiindcă aş fi dispreţuit spectacolele de divertisment, dar îmi descoperisem dorinţa de a realiza ceva mai important.

Aşa că începurăm să ne facem aluzii reciproce referitoare la demisia mea. Probabil că doar medaliile mele întârziară deznodământul. Eroi de război erau însă prea mulţi. De altfel, toată lumea ştie că la comportarea curajoasă a unui militar contribuie, în mare măsură, disciplina, antrenamentul şi descântecele împotriva fricii; acestea din urmă sunt, de regulă, anulate la demobilizare: civilii *au nevoie* de puţină timiditate. Oricum, eu nu pretind că aş avea mai mult curaj decât un om normal.

Cam tot pe atunci a ieşit din armată şi Ginny. Veni imediat să mă viziteze. A fost o reîntâlnire fantastică. Dar la repetatele mele propuneri de a ne căsători, spunea: ,,Nu încă, Steve, până când nu vom vedea cum ne înţelegem în condiţiile vieţii obişnuite, pricepi?" - dar se părea că nu am nici un rival.

Timp de câteva zile, în afara lucrurilor pe care era de aşteptat să le facem, purtarăm conversaţii lungi şi foarte serioase. Ginny reuşi să mă determine să-i destăinui adevărata mea ambiţie: să supun Focul şi Aerul, ca să creez o vrajă antigravitaţională suficient de puternică pentru ca omul să poată ajunge pe alte planete. De fapt, avusesem de gând să devin inginer. Dar veniturile unui student în primul an de facultate sunt mici. Se întâmplase ca un vânător de talente să mă vadă într-o piesă de teatru de amatori şi asta îmi schimbase cariera. Ca mulţi alţi oameni, m-am lăsat dus de curent.

Ginny nu semăna cu majoritatea oamenilor. Dar şi ea avea acum alte gânduri. Cei de la „Arcane" ar fi reprimit-o bucuroşi,

dar ea se întreba dacă într-adevăr dorea să mai lucreze pentru o mare corporaţie. Oare dacă ar fi avut propria ei agenţie de *consulting* nu i-ar fi fost mai uşor să-şi dezvolte ideile personale? Pentru aceasta însă îi erau necesare cunoştinţe de magie incantatorie suplimentare şi era clar că, pentru a le obţine, trebuia să-şi ia titlul de doctor în filozofie.

Dar economiile noastre, la un loc cu pensiile de veterani, abia dacă ne-ar fi permis să ne întoarcem la colegiu...

Argumentul decisiv pentru reluarea studiilor a fost faptul că, după un schimb de corespondenţă, universitatea „Trismegistus" îi oferi lui Ginny un post de asistent - din moment ce ea obţinuse deja, în Congo, diploma de Maestru al Artelor - pe timpul cât avea să-şi efectueze studiile pentru doctorat.

Am trimis şi eu, îndată, o cerere de înscriere la secţia de inginerie a aceleiaşi universităţi şi am fost acceptat. Câteva săp-tămâni mai târziu, Steve Matuchek şi M.G.M. se despărţeau cu o politicoasă strângere de mână, apoi, împreună cu Virginia Gray-lock, m-am îmbarcat pe un supercovor cu destinaţia Upper Midwest.

La început, totul merse foarte bine. Ne găsirăm nişte camere decente şi impersonale, destul de aproape una de alta. Cursurile erau interesante. Ne petreceam împreună majoritatea timpului liber. Rezistenţa ei împotriva căsătoriei pripite scădea atât de repede, încât am crezut că până la Crăciun va accepta şi că vom face nunta imediat după examenele de primăvară.

Dar apoi am încasat lovitura. Direct în plex.

Ştiam că profesorii, în general foarte buni, erau conduşi de un preşedinte mediocru şi înfumurat, Bengt Malzius, a cărui principală calitate era aceea că obţinea acordul unanim al mem-brilor din consiliul de administraţie. Se făcea totdeauna doar ceea ce dorea el. In general, acest fapt nu afecta pe nimeni de la nivelurile inferioare - oricum, nu prea mult. Dar, cu un an în urmă, Malzius decretase că personalul academic, fără nici o ex-cepţie, trebuia să fie descântat să se supună tuturor regulilor universităţii atâta timp cât lucra acolo.

Prea puţini se opuseseră vehement. În mare, regulile erau cele standard; şi salariile erau bune; iar noua constrângere se dorise o ţinere în frâu, măcar parţială, a rebeliunilor, demenţei şi nihilismului, care în ultimul timp luaseră o amploare îngrijoră-toare nu numai printre studenţi, ci şi în rândurile corpului profe-

soral. Ginny se supusese.

Ne aflam acolo de două săptămâni, când cineva observă că eram împreună şi trăncăni despre asta. Ginny fu chemată la preşedinte. I se arătă regulamentul, pe care ea nici nu se gândise să-l citească. Persoanele care făceau parte din corpul profesoral, până la nivelul de asistent, nu aveau voie să întreţină relaţii amoroase cu studenţii.

În seara aceea ne certarăm cumplit.

A doua zi, bineînţeles, am trecut ca o furtună pe lângă funcţionari şi secretare, ca să port o discuţie cu Malzius în biroul lui. Zadarnic. Nici prin gând nu-i trecea să facă o excepţie pentru noi.

— S-ar crea un precedent, domnule Matuchek, un precedent nedorit.

M-am gândit, furios, că, de fapt, el era un preşedinte nedorit. Regula ar fi trebuit desfiinţată, din moment ce descântecul nu admitea dispense. Nici măcar în cazul în care ar fi fost vorba despre un student de la o altă universitate, deci n-ar fi ajutat la nimic să mă transfer.

Până în iunie, când contractul lui Ginny expira, singura soluţie era să mă retrag de la cursuri, dar, cu o fermitate de neclintit, ea îmi refuză propunerea. Să pierd un an întreg? Ce eram eu, ditamai vârcolacul sau un amărât de şoarece? Ne-am certat foarte urât pe chestia asta şi, ce-i mai rău, în public. Iar când nu te poţi întâlni cu cineva decât din întâmplare sau la evenimente oficiale, nu e deloc uşor să te săruţi şi să recuperezi timpul pierdut.

Oh, desigur, rămăseserăm „buni prieteni" şi ne vedeam în locurile pentru fumat, la ceaiuri, la anumite colocvii... adevărată *dolce vita.* Până una-alta, tot ceea ce ea decretase cu o logică rece ştiam că era doar o formă de apărare, dar nu o puteam înfrânge, oameni eram... Din când în când, ea se va mai fi întâlnit cu câte un coleg necăsătorit, dorindu-şi ca în locul lui să fi fost eu; iar eu, la rându-mi, mai însoţeam câte o fată...

Aşa se prezenta situaţia în noiembrie.

IX

Cerul era ticsit de mături zburătoare, iar poliţia turba încercând să controleze traficul. De fiecare dată, meciul jucat pe

teren propriu atrage o mulţime imensă şi agită peste măsură spiritele. Nu împărtăşeam această stare. Am depăşit cu Chevvy-ul meu rablagit, de dinainte de război, un Lincoln uriaş, de două sute de dragoni-putere, cu ghidon azuriu, îmbrăcat în polietilenă, şi cu un radio asurzitor. Se uită dispreţuitor la mine, totuşi eu am ajuns primul la locul de parcare vacant. Am descălecat, am vârât în buzunar cheia runică, şi m-am amestecat fără chef în gloată.

Kachina-ii de la institutul meteorologic sunt amabili în nopţile când au loc meciuri. Aerul era agitat de o briză proaspătă şi răcoroasă, care mătura uşor de pe trotuare frunzele uscate. Deasupra clădirilor întunecate ale campusului se ridica o lună plină, ca un dovleac galben. M-am gândit la pădurile şi câmpiile din Midwest, la mirosurile umede ale solului şi la ceaţa învolburată din afara oraşului, iar partea de lup din mine îşi dori să fie acolo şi să alerge după iepuri. Dar un vârcolac bine antrenat poate să-şi controleze reflexele, iar lumina polarizată nu trebuie să-i stârnească în nervi mai mult decât o zvâcnire ancestrală.

Impulsul mi se prefăcu însă repede în gânduri negre. Ginny, draga mea! Ar fi trebuit să meargă alături de mine, cu faţa în bătaia vântului, cu părul răsfirat de răcoarea aerului; dar singura mea însoţitoare era o ilegală butelcuţă plată. De ce dracu' venisem la meci?

Trecând de sediul clubului „Teth Cash Sameth", am intrat pe teritoriul campusului propriu-zis. ,,Trismegistus" a fost fondată după apariţia ştiinţei moderne, iar construcţia ei reflectă acest fapt. Cea mai mare clădire adăposteşte departamentul lingvistic, deoarece limbile exotice sunt necesare pentru cele mai puternice vrăji - iată de ce atât de mulţi studenţi africani şi asiatici vin aici să înveţe argoul american; dar mai are şi două amfiteatre destinate englezei, unul pentru colegiul artelor şi unul pentru ingineria poetică. În apropiere se găseşte departamentul de teriantropologie, care are întotdeauna expoziţii interesante de tehnici străine: luna aceasta, în onoarea doctorului Ayingalak, un angekok aflat aici în vizită, se deschisese o expoziţie de tehnică a eschimoşilor. Ceva mai departe este zoologia, izolată cu mare atenţie în interiorul unui gard pentagonal, deoarece unele dintre acele bestii cu picioare lungi nu sunt nişte vecini prea plăcuţi. Şcoala medicală dispune de un centru de cercetare, nou şi strălucitor, construit prin

bunăvoinţa Fundaţiei „Rockefeller". Aici s-au realizat deja lucruri uimitoare, cum ar fi polaroidul cu lentile filtrante, care îi ajută să ducă o viaţă normală pe cei loviţi de deochi.

Şcoala de drept n-a suferit modificări. Întotdeauna munca lor a făcut parte din altă lume. Traversând Mall-ul, am trecut pe lângă clădirea mică şi mohorâtă a departamentului de ştiinţe fizice, tocmai la timp ca să mă strige doctorul Griswold. Era un ins micuţ şi scofâlcit, cu ochi albaştri veseli şi cu ţăcălie, care coborî tropăind scările. Undeva în spatele acelei priviri jucăuşe se afla o expresie de zăpăceală îndurerată, ca a unui copil care nu poate să înţeleagă de ce nimeni nu e realmente interesat de jucăriile lui.

— Ah, domnule Matuchek, spuse. Te duci la meci?

Am încuviinţat, nu prea dornic de companie, dar el mi se alătură şi trebui să fiu politicos. Nu pentru că aş fi vrut să-l linguşesc. Eram, ce-i drept, studentul lui la chimie şi la fizică, dar materiile astea erau nişte bagatele. Pur şi simplu nu mă lăsa inima să jignesc un bătrânel atât de simpatic şi însingurat.

— Şi eu, continuă el. Am auzit că formaţia de animatoare a pregătit pentru pauze ceva spectaculos.

— Zău?

Îşi înclină capul şi mă privi dintr-o parte, ca o pasăre.

— Dacă ai vreo problemă, domnule Matuchek... dacă te pot ajuta... ştii, de asta mă aflu aici.

— Totul e-n ordine, am minţit. Oricum, vă mulţumesc.

— Nu poate fi uşor pentru un bărbat în toată firea să o ia de la început împreună cu o mulţime de boboci gălăgioşi, spuse. Îmi amintesc cum m-ai ajutat cu ocazia... ăă... acelui nefericit incident de luna trecută. Crede-mă, domnule Matuchek, îţi sunt recunoscător.

— Oh, drace, a fost o nimica toată. Am venit aici ca să mă instruiesc.

Şi să fiu împreună cu Virginia Graylock. Dar acum, asta-i imposibil. Nu vedeam nici un motiv să-i împărtăşesc necazurile mele. Oricum, avea şi el mai multe decât putea duce.

Griswold oftă, simţindu-mi probabil frământările.

— Adesea mă simt atât de inutil...

— Ba deloc, domnule, am răspuns, cu un entuziasm bine jucat. Pe Midgard! Cum s-ar putea... hai să spunem, ca alchimia să fie practicată fără o solidă bază de fizică nucleară? Sau ai

obţine un izotop radioactiv care te-ar putea ucide, sau ai arunca în aer jumătate din ţară.

— Desigur, desigur. Dumneata înţelegi. Dumneata cunoşti bine lumea - la drept vorbind, mai mult decât mine. Dar studenţii... ei bănuiesc că este normal să fie aşa. Vor doar să rostească nişte cuvinte, să facă nişte pase, şi îndată să obţină tot ce-şi doresc, aşa, simplu, fără să se obosească să înveţe gramatica sanscrită sau tabelul periodic. N-au înţeles că din nimic obţii tot nimic.

— Or să înţeleagă. Or să crească.

— Până şi administraţia... Universitatea asta, pur şi simplu, nu ţine seama de nevoile catedrei de fizică. Cei din California au comandat o piatră filozofală de un miliard de volţi, dar aici... Griswold ridică din umeri. Iartă-mă. Dispreţuiesc văicăreala.

Ajunşi la stadion, am predat biletul, dar am refuzat ochelarii pentru vedere de noapte, fiindcă îmi păstrasem privirea vrăjitorească pe care o căpătasem la primele antrenamente din armată. Locul meu era în dreptul liniei de treizeci de iarzi, între un boboc şi un student din ultimul an care deja urlase până răguşise. Pe lângă noi trecu o tavă animată; mi-am cumpărat un hot-dog şi am închiriat un glob de cristal. Dar nu ca să urmăresc în el detaliile meciului. Am murmurat deasupra globului, am privit în el şi am văzut-o pe Ginny.

Şedea lângă linia de cincizeci, pe partea opusă, ţinându-l în poală pe Svartalf cel negru, iar părul ei părea un strigăt roşu în monotonia chipurilor din jur. Darul ei vrăjitoresc era mult mai vechi decât Arta a cărei adeptă devenise. Chiar şi din partea opusă a terenului şi prin sticla ieftină, îmi făcea inima să se oprească.

În seara asta venise împreună cu doctorul Alan Abercrombie, asistent la catedra de profeţii comparative, zvelt, blond, chipeş, leul petrecerilor. În ultimul timp, îi arătase multă atenţie lui Ginny, pe când eu mă perpeleam de unul singur. Cu desăvârşire singur. Cred că Svartalf nu mă considera cu nimic mai bun decât el din punct de vedere moral. Nici nu dorisem cu tot dinadinsul să rămân fidel, dar, când ţi-ai parcat coada de mătură sub lumina lunii, pe o alee, şi te afli în braţele unei făpturi ispititoare... nişte ochi galbeni şi arzători care te urmăresc dintr-un copac alăturat îţi taie pe loc tot cheful. Renunţasem foarte repede la aşa ceva. Acum îmi petreceam serile studiind şi

bând bere.

Na-ţi-o bună! Tremurând în adierea rece, mi-am încheiat nasturii de la haină. În aer se simţea ceva ca un miros rău... probabil din pricina stării mele proaste de spirit, m-am gândit, dar mi se mai întâmplase şi altă dată să adulmec necazurile în pregătire.

În momentul când, tropăind sub lumina lunii, echipele îşi făcură apariţia — Grifonii de la „Trismegistus" şi Balaurii de la „Albertus Magnus" —, studentul din ultimul an urlă atât de tare, încât îmi sparse urechile.

Studenţii bătrâni afirmă că nu pot pricepe de unde au apărut pe terenuri toţi bobocii ăştia prizăriţi, ochelarişti şi tocilari. Se pare că, înainte de epoca vrăjilor incantatorii, echipele de fotbal erau formate din adevăraţi dinozauri. Dar bineînţeles că, în esenţă, Arta este intelectuală, fapt care şi-a pus amprenta şi asupra sportului.

Meciul avu momentele lui interesante. Balaurii se ridicau prin levitaţie, iar micuţul lor coordonator de joc se dovedi un om-pelican. Dushanovitch, sub formă de condor, îl doborî la pământ pe linia de douăzeci din jumătatea noastră de teren. Andrevski, cel mai bun om-taur de linie din „Liga Celor Zece", reuşi să-i respingă în primele două reprize. În a treia, Pilsudski prinse mingea şi se transformă în cangur. Jocul lui de picioare fu colosal atunci când eschivă o placare - adversarul era îmbrăcat cu o tarnkappe, dar i se vedeau urmele în timp ce avansa - şi-i pasă mingea lui Mstislav. Balaurii se năpustiră în jos, aşteptându-se ca Mstislav să se transforme într-un corb pentru a marca eseul, dar el, scoţând un croncănit uşor, le fentă vrăjile şi se prefăcu într-un porc... unsuros. (Bineînţeles că acestea erau transformări minore - un gest rapid făcut peste un obiect deja sensibilizat - nu Cuvintele cumplite şi măreţe pe care aveam să le aud înainte de ivirea zorilor.) Puţin mai târziu, o brutalitate inutilă ne costă o lovitură de la cincisprezece iarzi: Domingo călcase, din întâmplare, peste un cartonaş ghimpat ce căzuse pe teren şi-şi îndreptase ţepii spre câţiva dintre Balauri. Dar nu se întâmplă nimic grav, iar adversarii primiră aceeaşi pedeapsă când, de exaltare, Thorsson îşi pierdu capul şi slobozi un trăsnet. La sfârşitul primei reprize, scorul era 13 la 6 pentru „Trismegistus", iar spectatorii mai-mai că smulgeau banchetele.

Mi-am tras pălăria peste urechi, i-am aruncat studentului din

ultimul an o privire ucigătoare şi m-am uitat în cristal. Ginny era o microbistă mai înfocată decât mine, sărea şi urla, de parcă nici n-ar fi observat că Abercrombie o îmbrăţişase cu o mână. Sau poate că asta nu o deranja? Înciudat, am tras din sticlă o duşcă zdravănă.

Echipa de majorete apăru pe teren. Instrumentele lor se agitau într-un dans aerian complicat, bubuind şi sunând, în timp ce fetele efectuau tradiţionalul marş către regina campusului. Auzisem că tradiţia cere ca aceasta să le întâmpine zburând pe un unicorn, dar, din nu ştiu ce motiv, în anul acela obiceiul nu fusese respectat.

Părul de pe ceafă mi se zburli şi am simţit dorinţa instinctivă să-mi schimb pielea. De-abia am reuşit să mă stăpânesc şi să rămân la forma umană; mă trecură sudori reci. Mi se păru deodată că aerul era saturat de mirosul pericolului. Oare nu-l mai simţea *nimeni altcineva?*

Am focalizat cristalul asupra echipei de animatoare, căutând sursa primejdiei, fără să dau nici o importanţă strigătului:

„Aleph, beth, grmel, daleth, he, vau,
Nomine Domini, bow, wow, wow!
Topeşte-i în foc şi înţeapă-i cu ace
«Trismegistus» întotdeauna învinge..."

Era MacIlwraith!

— Hei, domnule, ai păţit ceva?

Bobocul se trase înapoi, şi mi-am dat seama că mârâisem.

— Oh... nimic... sper.

Făcând un efort, mi-am controlat trăsăturile feţei, abţinându-mă să n-o prefac într-un bot. Puştiul blond şi grăsuţ nu părea ameninţător; un fel de negură învolburată se învârtejea în jurul lui. Mai avusesem, cândva, de-a face cu el, şi...

Cu toate că la vremea respectivă nu-l pârâsem, el era cel care aproape că distrusese laboratorul de chimie al lui Griswold. Boboc la şcoala premedicală, băiat de bani gata, nu era funciarmente rău, dar prezenta o nefericită combinaţie între o totală iresponsabilitate şi nişte aptitudini înnăscute pentru Artă. Studenţii de la medicină sunt renumiţi pentru glumele lor proaste, gen dansul prin dormitorul fetelor cu un schelet

însufleţit, iar el abia aşteptase să se conformeze tradiţiei.

Pe când Griswold ne demonstra acţiunea unui catalizator, MacIlwraith murmurase o vrajă în versuri, pentru ca din eprubetă să apară o pisică. Dar greşise cantităţile şi obţinu un tigru machairod. Fiind vorba doar despre o glumă, acesta rămăsese pe masa de lucru; totuşi, era periculos şi stârnise panică. M-am aruncat într-un dulap, am acţionat lanterna „Polaroid" şi m-am transformat în lup. Apoi am gonit „pisicuţa" pe fereastră şi am făcut-o să se urce într-un copac, până când cineva putu să-i cheme pe cei de la departamentul exorcism.

Deoarece ştiam că MacIlwraith o făcuse, l-am luat deoparte şi l-am avertizat că, dacă mai deranjează vreodată cursurile, îl mănânc - la propriu, nu la figurat. Distracţia e distracţie, dar nu pe socoteala unor studenţi dornici cu adevărat să-şi însuşească materia şi a unui bătrânel inofensiv care se străduieşte să le-o predea.

— Echipa!

Conducătoarea formaţiei de majorete îşi ridică braţele, iar din neant izbucni un mănunchi de flăcări multicolore, o minunăţie în roşu, albastru şi galben, înconjurată de o roată de scântei, mai lungă decât înălţimea unui om. Mijindu-mi ochii, de-abia am reuşit să disting în interiorul aurei o formă ca de şopârlă.

Bobocul icni de plăcere.

— Pe Hermes cel de trei ori binecuvântat, îngăimă studentul din ultimul an. Ce-i ăla? Un demon?

— Nu, o stihie a focului, am murmurat eu. O salamandră. E al dracului de periculos să te joci cu aşa ceva.

Forma arzătoare începu să-şi facă numărul; se rostogolea şi scria cuvinte pe benzi lungi de foc. Am cercetat cu privirea terenul de joc. Da, acolo era un pompier îmbrăcat în odăjdii, care executa pasele necesare pentru a menţine inofensivă creatura. Situaţia părea să fie sub control. Tremurând, mi-am aprins o ţigară. Nu-i bine să stârneşti animăluţele lui Loki. Simţeam în nări izul acru al pericolului care ne pândea.

Un spectacol frumos, dar... In cristal l-am văzut pe Abercrombie aplaudând. În contrast cu el, Ginny îşi îngustase, îngrijorată, ochii verzi şi migdalaţi. Nici ei nu-i plăcea ceea ce se întâmpla. Am comutat pe imaginea lui MacIlwraith cel pus pe şotii.

Cred că am fost singurul din mulţime care a văzut ce s-a întâmplat. Băiatul făcu un gest către bagheta pompierului. Aceasteia îi crescură aripi. Stăpânul ei cel gras, care se clătina gesticulând, era ţinta cea mai potrivită pentru o gâscă în plină formă.

— Aaaah!

Pompierul căzu pe spate. Salamandra se undui. Şi dintr-o dată ţâşni în sus, subţiindu-se, până ce ajunse deasupra zidurilor. Am mai zărit doar o învolburare orbitoare, apoi făptura dispăru.

Ţigara mea începu să ardă ameninţător, cu flacără. Am aruncat-o. Aproape fără să mă gândesc, am aruncat şi sticla din buzunar. Explodă atingând vârful incandescent al ţigării, şi alcoolul izbucni în flăcări albastre. Mulţimea urlă, aruncându-şi ţigările, bătându-se peste buzunare, unde chibriturile se aprinseseră, şi descotorosindu-se de sticle. Regina campusului zbieră când rochia ei subţire se aprinse. Reuşi să şi-o dea jos înainte de-a căpăta arsuri prea grave, apoi începu să alerge pe teren, ţipând. Dacă situaţia ar fi fost alta, sunt sigur că spectacolul m-ar fi interesat.

Salamandra îşi încheie vârtejul nebunesc şi se materializă între buturi, care prinseră să fumege: o flacără orbitoare pârjoli iarba. Pompierul se repezi asupra ei, strigând vraja de stingere. Din gura salamandrei ieşi o limbă de foc, şi am auzit foarte clar un strigăt de izbândă, apoi făptura dispăru iarăşi.

Crainicul, care ar fi trebuit să-i liniştească pe spectatori, ţipă din rărunchi atunci când focul îi atinse cabina. Atunci se stârni panica! După o clipă, cinci mii de oameni se agitau şi se buluceau la ieşiri, strivindu-se unii pe alţii în dorinţa oarbă de a scăpa.

Am sărit peste bănci şi peste capete, până am ajuns pe teren. Să rămâi în tribune însemna moarte sigură.

— Ginny! Ginny, vino aici, vei fi mai în siguranţă!

N-avea cum să mă audă în larma aceea, totuşi veni, târând după ea, de mână, un Abercrombie scos din minţi. Ne privirăm, în mijlocul dezastrului. Virginia îşi scoase din poşetă bagheta magică telescopică.

Grifonii ieşiră din vestiar fierbând. „Fierbând" este cuvântul potrivit: salamandra se materializase acolo, în cabine, şi se încolăcise, jucăuşă, pe ţevile duşurilor.

In lumina lunii vuiau sirenele şi vâjâiau cozile de mătură ale poliţiei, care încerca să pună capăt panicii. Stihia atinse, în treacăt, o mătură. Pilotul izbuti să sară jos, apoi băţul aprins se făcu ţăndări pe iarbă.

— Dumnezeule! exclamă Abercrombie. Salamandra a scăpat de sub control!

— Nu mai spune! am mârâit eu. Ginny, eşti vrăjitoare. Poţi să faci ceva?

— Pot să sting bruta, dacă stă destul de mult locului până să rostesc vraja.

Părul ciufulit îi cădea în valuri, pe lângă chipul palid, până la umerii acoperiţi cu haina de blană.

— Asta-i singura noastră şansă — vraja restrictivă s-a destrămat, şi ea ştie asta!

M-am răsucit, amintindu-mi de jupânul MacIlwraith, şi l-am înşfăcat de guler.

— Ce drac a intrat în tine? i-am strigat.

— N-am făcut nimic, gemu el.

Dinţii îi clănţăneau în timp ce-l scuturam.

— Lasă prostiile. Am văzut totul!

Se prăbuşi la pământ.

— Vroiam să mă distrez, se smiorcăi. Nu ştiam că...

Ceea ce, m-am gândit furios, era, cu siguranţă, adevărat. Asta-i necazul cu Arta, cu fiecare forţă oarbă pe care omul o foloseşte: focul sau dinamita, energia atomică sau magia incantatorie. Orice tâmpit poate să înveţe cum să le mânuiască; în zilele noastre se începe din clasa a treia, cu vrăjirea albinelor. Dar nu totdeauna este uşor să opreşti ce-ai stârnit.

Studenţii poznaşi erau o problemă serioasă la „Trismegis-tus", ca de altfel la toate colegiile. În mod normal, se dedau la lucruri inofensive; se furişau în dormitoare după stingere, îmbrăcaţi în tarnkappe, sau vrăjeau lenjeria fetelor să iasă pe fereastră. Uneori puteau fi chiar destul de amuzanţi, ca atunci când au însufleţit statuia unui fost preşedinte foarte demn şi respectat şi au pus-o să meargă prin centrul oraşului, urlând cântece obscene. De multe ori însă făceau glume proaste, ca atunci când l-au transformat pe decanul Hornsby în stană de piatră şi, timp de trei zile, nimeni nu şi-a dat seama de asta.

Numai că acum pozna scăpase de sub control. Salamandra

putea să aprindă întregul oraş.

M-am întors spre pompierul buimăcit, care se străduia să oprească vreuna dintre măturile zburătoare ale politiei. În lumina slabă şi pâlpâitoare, nu-l observa nici un pilot.

— Ce crezi că s-ar putea face? l-am întrebat.

— Tre' să raportez la unitate, răspunse el răguşit. Şi cred că vom avea nevoie de o stihie a apei.

— Eu mă pricep la Hydros, se oferi Ginny. Vin cu dumneata.

— Şi eu, am spus imediat.

— Ce poţi să faci dumneata? urlă Abercrombie, mânios.

— Sunt vârcolac, m-am răstit la el. Sub forma mea de lup, focul nu-mi face prea mare lucru. Treaba asta ar putea să fie de folos.

— Minunat, Steve!

Ginny îmi zâmbi, vechiul zâmbet schimbat de atâtea ori între noi. Cedând impulsului, am tras-o spre mine şi am sărutat-o.

Nu-şi irosi energia ca să mă pălmuiască. În schimb am recepţionat în stern un uşor upercut.

— N-ai voie, se eschivă ea.

Descântecul ăla afurisit! În ciuda suferinţei care i se citea în ochi, mintea i se subordonase total regulilor lui Malzius.

— Asta... ăă... nu-i un loc potrivit pentru o femeie... o doamnă atât de fermecătoare ca tine, murmură Abercrombie. Hai, dragă, te duc până acasă.

— Am treabă, replică ea, pierzându-şi răbdarea. Ce dracu' s-a întâmplat cu poliţaii ăştia? Trebuie s-o ştergem de-aici.

— Atunci o să vin şi eu, hotărî Abercrombie. Nu sunt chiar un novice în materie de binecuvântări şi blesteme, deşi - ha! - mă tem că portofelele veşnic pline sunt o glumă mai presus de scopurile mele. In orice caz, Departamentului Trezoreriei nu i-ar plăcea aşa ceva.

Chiar şi în acele momente, cu mulţimea aceea scăpată de sub control şi iadul dezlănţuit pe pământ, am fost mulţumit că Ginny nu acorda nici o atenţie spiritelor lui. Fata se încruntă, absentă, şi privi în jur. Regina campusului stătea ghemuită lângă bănci, îmbrăcată cu trenciul cuiva. Ginny zâmbi sarcastic şi flutură bagheta magică. Regina campusului se descotorosi de haină şi alergă spre noi. După treizeci de secunde, în apropiere aterizau trei cozi de mătură ale poliţiei. Pompierul le rechiziţionă, iar noi trecurăm în zbor peste stadion şi ajunserăm

în stradă.

Cât dură acel scurt salt, am văzut trei case în flăcări. Salamandra nu-şi pierdea timpul!

X

Ne adunarăm la sediul poliţiei districtuale, o mână de oameni tracasaţi, cu priviri deznădăjduite. Comandantul pompierilor şi cel al poliţiei districtuale erau acolo. Un ofiţer tânăr se dădea de ceasul morţii la pupitrul de comandă. Ginny, care se dusese până acasă să-şi ia mătura, sosi cu Svartalf pe umăr şi sub braţ cu Manualul de alchimie şi metafizică. Abercrombie îl tot pocnise pe îngrozitul de MacIlwraith, până ce-i spusesem să înceteze.

— E de datoria mea s-o fac, îmi explică el. Ştii, sunt proctor (Denumirea dată la Cambridge şi Oxford profesorilor care sunt însărcinaţi cu menţinerea disciplinei).

Presupun că este necesar să avem în campusuri vânători de vrăjitori, ca să ne asigurăm că studenţii nu descântă băuturile din cluburi şi nu vin pe ascuns cu nimfe. Şi nu-i an să nu încerce vreunul să ia un examen aducându-şi pe sub haină animalul sacru, care-i suflă răspunsurile de pe o fiţuică. Cu toate acestea, nu-mi plac turnătorii de profesie.

— N-ai decât să te ocupi de el mai târziu, am spus şi l-am împins pe băiat pe uşă afară. Salamandra poate să ne atace din nou.

Preşedintele Malzius năvăli în încăpere.

— Ce înseamnă asta? întrebă arţăgos. Pince-nez-ul îi juca deasupra obrajilor buhăiţi. Domnule, vă aduc la cunoştinţă că pregăteam un discurs foarte important. Totemul Leilor oferă mâine un dineu, şi...

— S-ar putea să nu mai fie nici un dineu, mormăi poliţaiul care-l adusese. O salamandră a scăpat de sub control.

— O sala... Nu! E împotriva regulamentului! Se interzice cu stricteţe orice...

Insul de la pupitrul de comandă privi spre noi.

— Tocmai a aprins biserica metodistă de la intersecţia lui Fourteenth cu Elm. Şi, Dumnezeule, toate forţele noastre sunt deja pe teren.

— Imposibil! strigă Malzius. Un demon nu se poate apropia

de o biserică.

— Cât de prost trebuie să fie un om ca să ocupe postul dumitale? se stropşi la el Ginny. Asta *nu-i* un demon. E o stihie. Apoi, reuşind să se controleze, continuă rar: Nu ne punem prea mari speranţe în folosirea vreunei Hydro ca să anihilăm salamandra, dar am putea utiliza una ca să controlăm focul. De fiecare dată va interveni cu trei paşi întârziere, dar cel puţin nu va fi distrus tot oraşul.

— Doar dacă salamandra nu devine prea puternică, o întrerupse Abercrombie. Vorbea printre dinţi, şi faţa îi era lipsită de culoare. Atunci ar putea evapora orice Hydro.

— Chemaţi două stihii ale apei, se repezi Malzius. Chemaţi o sută. Voi anula obligaţia de a se depune cereri pentru acordarea permisiunii...

— Domnule, posibilitatea e limitată, răspunse Abercrombie. Forţa de constrângere necesară este o funcţie exponenţială a masei totale de fiinţe folosite. Probabil că în tot oraşul nu există suficienţi adepţi pentru a controla mai mult de trei Hydro o dată. Dacă am folosi patru... am inunda localitatea, iar salamandra pur şi simplu s-ar duce în altă parte.

— Alan...

Ginny puse cartea pe birou şi începu s-o răsfoiască. Abercrombie se aplecă peste umărul ei, fără să uite să-i pună, mângâietor, o mână pe şold. Am înghiţit cu greu înjurăturile care-mi veneau pe limbă.

— Alan, pentru început, n-ai putea să chemi o singură Hydro şi s-o pui să lupte cu focul?

— Bineînţeles, trăsnitoareo, zâmbi el. Asta e o, hm, problemă elementară.

Ea îi aruncă o privire îngrijorată.

— Pot să fie la fel de năbădăioase ca Focul şi Aerul, îl avertiză. Nu-i destul să cunoşti doar teoria.

— Am oleacă de experienţă, se lăudă el. Din timpul războiului. După ce se termină povestea asta, să vii la mine acasă, să bem ceva şi să-ţi povestesc totul.

Buzele lui îi mângâiară obrazul.

— Domnule Matuchek! urlă Malzius. Te rog încetează să-ţi mai arăţi colţii!

M-am scuturat şi mi-am înăbuşit furia, care avusese aproape acelaşi efect ca lumina lunii.

— Ia ascultaţi, făcu şeful poliţiei. Trebuie să ştiu ce puneţi la cale. Voi, intelectualii, ne-aţi adus pe cap povestea asta, şi nu vreau să dăm de altă belea!

Văzând că Ginny şi Pretty Boy (Drăgălaşul - n. red.) îşi găsiseră o ocupaţie, la urma urmelor, legitimă, am oftat şi am fluierat, chemând o ţigară.

— Lăsaţi-mă să vă explic, m-am oferit. În timpul războiului, am învăţat câte ceva despre lucrurile astea. O stihie nu e acelaşi lucru cu un demon. Orice fel de demon este o fiinţă de sine stătătoare, o individualitate, ca şi noi. O stihie este doar o parte a forţei primare implicate: în acest caz, focul, sau mai corect, energia lui. Se obţine din matricea elementară a energiei, i se dă o individualitate temporară şi este trimisă înapoi în matrice atunci când adeptul nu mai are nevoie de ea.

— Aha!

— Ca o flacără. O flacără există doar potenţial, atâta timp cât focul nu este aprins; iar când stingi focul, se reîntoarce la existenţa potenţială. Un al doilea foc, chiar dacă arde acelaşi butuc, nu-i identic cu primul. De aici puteţi înţelege că o stihie nu prea e de acord să fie concediată. Când iese de sub control, aşa cum s-a întâmplat cu asta, face tot ce-i stă în putinţă ca să rămână în lumea noastră şi să-şi sporească puterea.

— Dar cum de-a lăsat-o inima să incendieze o biserică?

— Pentru că nu are suflet, e doar o forţă fizică. Orice individualitate adevărată, umană sau de alt gen, este supusă anumitor constrângeri, de... de natură morală. Un demon este alergic la simbolurile sfinte. Un om care păcătuieşte are, în această lume, mustrări de conştiinţă şi trebuie să facă faţă judecăţii în lumea de apoi. Dar unui foc ce-i pasă? Iar salamandra doar asta este - un foc magnific. Şi se supune numai legilor fizice ale naturii şi paranaturii.

— Deci cum, hm... scapi de aşa ceva?

— O Hydro cu masă corespunzătoare o poate face, prin anihilare mutuală. Pământul o poate îngropa, iar Aerul se poate retrage din preajma ei. Din nefericire însă, Focul este cel mai agil dintre toate; poată să dispară dintr-o zonă înainte ca orice altă stihie să-l rănească. Deci ne rămâne vraja de anulare. Dar şi aceasta trebuie rostită în prezenţa salamandrei, şi durează cam două minute.

— Mda... şi când dumneaei aude primele cuvinte, te pre-

schimbă în scrum sau o şterge. *Foarte* frumos. Ce ne facem?

— Nu ştiu, şefule, am spus, e ca şi cum ai încerca să săruţi dulăul de la stână. - Am suflat puternic fumul şi am plescăit din buze. — Trebuie acţionat repede. Cu fiecare foc nou, ticăloasa asta creşte şi devine mai puternică. Undeva există o Urnită - vezi legea pătrat-cub - dar când o va atinge, s-ar putea să fie deja prea puternică pentru a mai fi distrusă de oameni.

— Şi ce s-ar întâmpla atunci?

— Ragnarok... Nu, cred că nu s-ar ajunge chiar până acolo. Probabil că omenirea ar apela la contrastihii de puteri corespunzătoare, în genul Hydro. Dar gândiţi-vă la dificultăţile de control şi la pagubele pe care înfruntarea le-ar produce. Faţă de aşa ceva, distrugerile pe care le-au pricinuit cei din Califat au fost floare la ureche.

Ginny se apropie de noi. Abercrombie desena cu cretă pe jos o pentagramă, iar Malzius fusese însărcinat să sterilizeze, cu un chibrit, lama unui briceag. (Ideea era să se obţină de la cineva puţin sânge. Poate înlocui prafurile obişnuite, din moment ce conţine aceleaşi proteine.) Fata îşi puse mâna pe a mea.

— Steve, ne-ar trebui prea mult timp ca să-i adunăm şi să-i organizăm pe toţi adepţii din oraş. Mi-e teamă că acelaşi lucru e valabil şi pentru cei de la poliţia statului şi Garda naţională. Dumnezeu ştie ce-ar mai face salamandra în timp ce secţia de aici ar chema ajutoare. Totuşi noi, tu şi cu mine, putem cel puţin s-o urmărim, fiind mai puţin expuşi pericolului decât alţii. Eşti de acord?

— Desigur. Nu-mi poate produce vătămări când sunt lup... oricum, nu unele permanente... dacă sunt atent. Dar tu să nu te clinteşti de aici.

— Ai auzit vreodată de jurământul ordinului meu? Hai să mergem.

Ieşind pe uşă, i-am aruncat lui Abercrombie o privire batjocoritoare. Îşi împreunase palmele şi făcea Semnele; începuse invocarea. Prin cameră se învolbura deja o umezeală pătrunzătoare.

Era o noapte rece de toamnă; sus pe cer se vedea luna. Acoperişurile se conturau ca nişte dinţi de ferăstrău pe fundalul înflăcărat al incendiilor din jur. Pretutindeni vuiau sirenele. Pe cerul presărat cu stele nepăsătoare, am văzut ceva ce semăna cu un vârtej de frunze uscate: refugiaţii care se îndepărtau,

călare pe măturile lor.

Svartalf sări în partea din faţă a Cadillacului lui Ginny iar eu m-am aşezat pe şa, în spatele ei. Ne ridicarăm în văzduh.

Dedesubt izbucniră flăcări albastre. Luminile secţiei de poliţie se stinseră. Apa se revărsă în stradă ca un zid; în torent, preşedintele Malzius se agita ca un dop.

— Satană blestemată! am izbucnit eu. Acum ce s-a mai întâmplat?

Svartalf îndreptă băţul în jos.

— Idiot ce e! gemu Ginny. A lăsat-o pe Hydro să se aşeze pe podea... scurtcircuit...

Făcu mai multe gesturi rapide cu bagheta magică. Şuvoiul se linişti şi se adună într-o picătură înaltă de zece picioare, care strălucea în lumina lunii. Abercrombie ieşi în goană şi începu s-o mâne spre cel mai apropiat foc.

Am izbucnit în râs.

— Du-te în vizită la el, să-l asculţi povestindu-ţi despre vasta sa experienţă.

— Nu lovi un om atunci când e la pământ, mă repezi Ginny. Ai şi tu partea ta de vină, Steve Matuchek.

Svartalf viră iarăşi spre înalt şi trecurăm pe deasupra hornurilor. Uuuuf! m-am gândit. Oare chiar are de gând să se îndrăgostească de gogomanul ăla? Chip plăcut, limbaj cultivat şi apropierea... Mi-am înăbuşit resentimentele şi am privit în zare, încercând să localizez salamandra.

— Acolo! strigă Ginny, dominând vâjâitul aerului.

Svartalf îşi înfoie coada şi stuchi.

Cartierul universitar se înscria printre acelea care încearcă să-şi ascundă sărăcia: nişte hrube construite din lemn, imitând stilul gotic, şi care din vile deveniseră pensiuni, împestriţate cu mici localuri. Începuse să ardă voios, ca un roi de stele roşii, în întunericul din spatele lămpilor de iluminat public. Grăbindu-ne într-acolo, am văzut una dintre stele explodând şi degajând aburi albi. Probabil că Hydro ataşase un furtun la o gură de incendiu şi inundase locul. Îmi trecu prin minte gândul eretic că salamandra făcea un serviciu comunităţii, eliminând acele monstruozităţi arhitecturale. Atâta doar că erau implicate proprietăţi private şi vieţi omeneşti.

Înaltă şi cumplită, stihia unduia lângă casa ce-i slujea drept hrană. Îşi dublase dimensiunile şi de-acum nu mai puteai să-i

priveşti inima strălucitoare. În jurul capului îngust îi jucau flăcări.

Svartalf frână şi începurăm să planăm la distanţă de câţiva iarzi şi la douăzeci de picioare înălţime, la acelaşi nivel cu gura înfometată. Radiaţia de nesuportat decupa în noapte silueta lui Ginny. Fata se încordă în scări şi începu vraja, cu vocea aproape pierzându-se în vuietul acoperişului care se prăbuşea.

— *O, Indra, Abaddon, Lucifer, Moloch, Hephaistos...*

Salamandra o auzi. Îşi întoarse către noi ochii turbaţi şi ţâşni să ne spulbere.

Svartalf mieună jalnic - probabil doar din vanitate rănită - când dogoarea îi pârjoli mustăţile; execută cu mătura un immelmann şi ne îndepărtarăm. Salamandra zbieră cu vocea a o sută de păduri în flăcări. Pe neaşteptate, căldura care-mi pârjolea spatele dispăru iar stihia se materializă în faţa noastră.

— Ia-o într-acolo! am răcnit, arătând cu degetul. Şi să intrăm.

I-am acoperit faţa lui Ginny şi mi-am îngropat-o pe a mea în spatele ei, în timp ce treceam prin vitrina localului „Stub's Beer Garden". Limba de foc se repezi după noi, ricoşă, şi salamandra rămase în faţa uşii, zvârcolindu-se plină de furie.

Ne-am dat jos de pe mătură şi ne-am uitat în jur. Taverna era goală, cufundată într-un întuneric roşiatic; toată lumea fugise. Pe tejghea am văzut un pahar cu bere aproape plin şi l-am golit.

— Ai fi putut să-mi oferi ceva de băut, spuse Ginny. Alan aşa ar fi făcut. Înainte ca eu să-mi revin îndeajuns pentru a-mi da seama dacă dorea să mă necăjească sau doar mă aţâţa, continuă într-o şoaptă grăbită: Nu încearcă să scape. A câştigat putere, încredere... şi vrea să ne ucidă!

Chiar şi atunci doream să-i spun că buclele ei roşcate, ştrengăreşti, şi nasul aristocratic pătat de funingine alcătuiau o combinaţie deosebit de încântătoare. Dar aveam impresia că nu era momentul cel mai potrivit pentru aşa ceva.

— Nu poate să intre aici, am gâfâit eu. Doar să aprindă clădirea prin radiaţie termică, dar asta durează. Pentru moment suntem în siguranţă.

— Cum aşa?... Oh, da, bineînţeles. Localul e construit din oţel refractar. Mi s-a spus că toate birturile din campus sunt construite astfel.

— Mda.

M-am uitat pe geamul spart. Salamandra îmi întoarse privirea, şi prin faţa ochilor începură să-mi joace scântei.

— Astfel încât clientela să nu facă prostii cu băuturile care au peste 3,2 procente de alcool. Repede, spune-ţi vraja.

Ginny clătină din cap.

— Pur şi simplu o să se retragă până la distanţa de unde nu mă mai aude. Am putea încerca să vorbim cu ea, să aflăm...

Se repezi la geam. Făptura se ghemui pe stradă, îşi întinse gâtul şi sâsâi ameninţător. Aflat în spatele iubitei mele, mă simţeam la ananghie şi inutil. Svartalf lipăi berea vărsată pe tejghea, se uită spre noi şi mârâi.

— Ohé, Copil al Luminii! strigă ea.

Salamandra fremătă. Coada i se agita întruna, iar un copac de pe cealaltă parte a străzii se aprinse. Nu pot să descriu vocea care ne răspunse: trosnitoare, tunătoare, şuierătoare, de foc înzestrat cu creier şi cu glas.

— Fiică a Evei, ce ai să-i spui Uneia ca Mine?

— Îţi poruncesc, în numele Celor Mai Puternici, să te întorci în mediul tău şi să nu mai aduci nenorociri în lume.

— Ha, ha, ha, ha!

Se aşeză pe vine — asfaltul începu să fiarbă — şi-şi trimise hohotele până în înaltul cerului.

— *Tu* îmi comanzi Mie, tu, inflamabilo?

— Puterile mele sunt atât de mari încât pot, oricând doresc, să spulber scânteia ta slabă. Încetează şi supune-te, altfel te aşteaptă ceva cu mult mai rău decât pieirea.

Cred că, pentru o clipă, salamandra fu surprinsă cu adevărat.

— Puteri mai mari decât ale *Mele?* Apoi urlă atât de tare, încât taverna se zgudui. Îndrăzneşti să spui că există forţe mai puternice decât focul? Decât Mine, care am de gând să mistui Pământul?

— Da, Făcător de Scrum, forţe mai puternice şi mult mai frumoase. Gândeşte-te. Nici măcar nu poţi să intri în casa asta. Apa te va stinge, Pământul te va înăbuşi, doar Aerul te poate ţine în viaţă. Ai face mai bine să te predai pe loc.

Mi-am amintit de noaptea în care biruisem afreetul. Probabil că Ginny încerca acelaşi şiretlic - testa psihologia stihiei care se agita înnebunită în faţa uşii - dar oare ce spera să obţină iarăşi?

— *Mult mai frumoase?*

Coada salamandrei săpa brazde pe stradă. Arunca mingi de foc explozive şi o ploaie de scântei roşii, albastre, galbene, o adevărată întruchipare a artificiilor de 4 Iulie. Amintea, în mod absurd, de un copil care bate isteric din picioare.

— Mai frumoase? Mai puternice? îndrăzneşti să spui una ca asta?... Haaaa... In gura care împroşca foc străluceau dinţi incandescenţi. O să vedem noi cât de frumoasă o să fii când vei zăcea asfixiată!

Capul salamandrei se năpusti spre vitrina spartă. Nu putea să treacă de bariera de oţel refractar, dar începu să sugă aerul şi să-l trimită înapoi. Un val de fierbinţeală insuportabilă mă făcu să mă retrag tuşind.

— Dumnezeule... vrea să ne ia oxigenul... Stai aici.

M-am repezit la uşă. Ginny ţipă, dar abia dacă i-am auzit protestul în timp ce năvăleam afară.

Am ieşit în lumina lunii, pătrunzător de rece printre focurile neostoite şi rătăcitoare. M-am ghemuit dârdâind pe trotuarul înfierbântat şi m-am transformat.

Eram lup, dar un lup pe care duşmanul nu-l putea ucide... cel puţin aşa speram. Coada ciuntită îmi întindea turul pantalonilor, şi mi-am amintit că unele răni se situează în afară puterilor de vindecare până şi ale formei terio.

Pantalonii! Pe toţi dracii! în frământarea mea uitasem de ei. Aţi încercat vreodată să fiţi lup în timp ce purtaţi cămaşă, pantaloni, lenjerie şi haină bărbătească?

Pur şi simplu am căzut în nas. Noul meu nas, umed şi negru. Bretelele mi-au picat şi mi s-au încolăcit în jurul pulpelor, cravata mă strângea de gât, iar haina punea capac la toate, făcându-mă pachet.

M-am rostogolit înnebunit şi mi-am sfâşiat hainele cu colţii. Salamandra îmi percepu prezenţa. Mă lovi cu coada peste spinare. Am simţit o durere sfâşietoare, în timp ce hainele şi blana îmi ardeau. Dar flăcările se stinseră şi m-am eliberat. Moleculele instabile ale corpului meu se refăcură în câteva secunde. Salamandra nu-mi mai dădea atenţie, considerându-mă scos din acţiune. Abia conştientizând ceea ce fac, am înşfăcat cu fălcile un pantof care-mi căzuse din piciorul acum mult prea mic, l-am pus pe cel mai apropiat deget incandescent al salamandrei şi l-am apăsat cu ambele labe din faţă.

Ea răcni şi se întoarse brusc, să mă atace din nou. Gura

aceea era destul de mare ca să mă înghită pe jumătate. M-am ferit. Monstrul se opri, măsură distanţa, se volatiliză, apoi se materializă chiar deasupra mea.

De data asta nu mai aveam scăpare. Ţintuit la pământ, am inhalat focul care-mi ardea carnea. Agonia îmi aruncă sufletul afară din trup, ca pe o altă flacără.

XI

Singurătatea nu-mi fu risipită de chipul ce mă privea de deasupra, o faţă pe care n-am cuvinte s-o descriu, cu excepţia faptului că era imensă şi avea nişte ochi ca de cadavru. N-o mai văzusem până atunci şi nu mai simţisem nici frigul acela mai adânc şi mai pătrunzător decât tot ceea ce cunoscusem, înainte ca vocea din gând să vină prin nespaţiu şi netimp ca să-mi scuture simţurile pe care nu le mai aveam. Asupra mea se abătu sfârşitul speranţelor şi al credinţei.

— Fii mândru, Steven. Eu însumi am adus moartea asupra ta şi a tovarăşilor tăi. Eu însumi i-am sugerat nebunului ăla ideea; pentru că, ştii, numai astfel putem acţiona, fără riscuri, împotriva lumii, şi n-aş încredinţa oricărui lingău rafinamentele acestei misiuni. Deşi nimicirea totală constituie o plăcere, distrugerile materiale nu reprezintă ţinta finală şi într-adevăr, manevrele menite să aducă pieirea voastră, a amândurora, ar putea să mă coste scump dacă determină răzbunarea Celeilalte Părţi. Dar pericolul a ceea ce însemnaţi voi doi pentru ai noştri devine din ce în ce mai limpede, pe măsură ce ne apropiem de un anumit moment. Nu ştiu exact când va veni acel moment sau ce va aduce cu el; ştiu însă că voi doi nu trebuie să faceţi parte dintr-însul.

Probabil că m-aş fi făcut mic de frică auzindu-l, dacă n-aş fi fost acum doar un punct în neant.

— Şi totuşi, vibră în mine glasul, totuşi, Steven, tu nu trebuie să mori. Prevăd că femeia, Virginia, poate fi un duşman mai periculos decât tine. Prevăd că în lipsa ei tu nu constitui o ameninţare pentru Plan; pe când ea, da, chiar fără tine; oricum însă, nu o primejdie la fel de mare ca voi doi laolaltă. De ce e aşa, n-aş putea ghici. Dar gândeşte-te la talentele şi la Harul ei; aminteşte-ţi că ea nu a fost încolţită de două ori ca tine; gândeşte-te ce spirit poartă în ea. Dorinţa de a-ţi răzbuna

moartea o poate împinge să caute dincolo de aparenţa lucrurilor. Sau va alege o altă cale. Nu ştiu care. Dar îmi dau seama că, deşi tu arzi, ea nu este încolţită fără putinţă de scăpare. Steven, vrei să trăieşti şi să o duci bine?

Prin minte îmi trecu un gând mai vag decât lumina celui mai îndepărtat astru:

— Ce-ar trebui să fac?

— Intră în serviciul meu. Acceptă-mi vrăjile. Salamandra îţi va da drumul înainte de a-ţi produce vătămări ireparabile. Când rănile ţi se vor vindeca, vrăjile mele te vor obliga să faci un singur lucru — nimic altceva, în schimbul unei vieţi lungi şi îmbelşugate. O vei chema afară, la loc deschis, şi îi vei distrage atenţia atâta timp cât îi va trebui salamandrei să se materializeze deasupra ei, cum s-a materializat şi deasupra ta. Dacă refuzi, te întorci la momentul arderii de viu.

Virginia era infinit de departe acum, iar eu nu mai aveam corp cu care să simt şi nici limbă cu care să spun da sau nu. Dar focarul care eram se gândi la ea, din adâncul suferinţei în care mă zbăteam; iar aceasta din urmă deveni mânie nestăvilită, împotriva acelei uri nestăvilite ce se năpustise, aidoma unei furtuni, dintr-o altă eternitate; iar nescena explodă îndărăt, în vidul din care apăruse.

XII

Cred că furia îmi învinsese durerea, în asemenea măsură încât am început să lupt. Mi s-a spus că am reuşit să înşfac bestia de partea care se afla la îndemâna mea - se aşezase peste mine - şi că am refuzat să-mi descleştez colţii. Dar sufeream prea mult ca să-mi mai pot aminti şi altceva decât suferinţa.

Atunci salamandra dispăru. Strada rămase pustie, întunecată - cu excepţia lumii îndepărtate, a unui felinar nespart şi a pâlpâirilor roşiatice venind dinspre casele aprinse - şi tăcută, cu excepţia trosnetelor şi bufniturilor clădirilor care se dărâmau. Când mi-am revenit în asemenea măsură încât să-mi recapăt simţul mirosului, primul lucru pe care l-am perceput a fost fumul acru.

Totul durase câteva minute. De-abia îmi mai rămăsese destul ţesut nevătămat încât să furnizeze tiparul ADN necesar

reconstituirii celorlalte celule. Când m-am înzdrăvenit pe deplin, mă aflam cu capul în poala lui Ginny. Fata mă mângâia şi plângea. Slăbit, i-am lins mâna cu o limbă ca pielea tăbăcită. Dacă aş fi fost om, aş mai fi stat acolo un timp. Dar fiind lup, cu instincte de lup, m-am zbătut să mă ridic şi am scos un scheunat stins şi răguşit.

— Steve... O, Doamne, Steve, ne-ai salvat vieţile, şopti Ginny. Doar câteva minute, şi ne-am fi sufocat. Încă mă simt de parcă aş avea în gât praf de mumie.

Svartalf veni dinspre bar, tropăind, cât se poate de îngâmfat pentru un motan cu mustăţile pârlite. Mieună. Ginny râse cu glasul uşor tremurat şi-mi explică:

— Dar să ştii că-i datorezi băiatului o livră de frişcă sau altceva de genul ăsta. S-ar putea ca el să fi înclinat balanţa în favoarea ta, la fel cum ai făcut şi tu pentru noi. Mi-a arătat o modalitate să te ajut.

Am ciulit urechile.

— A deschis robinetele de bere. Am umplut halbă după halbă şi le-am aruncat afară spre salamandră. Proiectilele astea au incomodat-o. Îşi tot schimba locul. Ceea ce s-ar putea să fi micşorat căldura şi presiunea până când ai reuşit s-o muşti. Mă prinse de coamă: Şi ce mai scenă a urmat, în secundele cât ai ţinut-o strâns!

Bere! Am sărit în picioare şi am intrat în local, împleticindu-mă. Mă urmară, nedumeriţi; am schelălăit şi am arătat cu botul spre cel mai apropiat pahar.

— Oh, am înţeles. Ginny pocni din degete. Ti-e sete! De fapt, eşti deshidratat!

Îmi dădu un vas de un litru. L-am sorbit dintr-o înghiţitură şi am făcut semn că mai vreau. Ea clătină din cap.

— Ai pus tu pe fugă salamandra, dar acum trebuie s-o stârpim. O să bei apă chioară.

Metabolismul meu terio redistribui fluidul şi-mi readuse pe deplin sănătatea. Primul meu gând limpede a fost acela că nu va mai trebui să irosim berea în lupta cu stihia. În al doilea rând, mi-am spus că oricare ar fi metodele, ar trebui să le aplicăm cât mai curând.

Orice lucru prezintă câte un inconvenient. Însuşirea de a fi vârcolac are neajunsul că, sub acea formă, dispui, în esenţă, de un creier de animal, cu un strat superficial de personalitate

umană. Cu alte cuvinte, ca lup, sunt un om destul de tâmpit. Abia am izbutit să-mi dau seama că ar fi mai bine să-mi reiau forma omenească... deci am alergat în cadrul uşii, unde mă putea atinge lumina lunii, şi aşa am făcut.

Aţi văzut vreodată un motan rânjind?

— O, Doamne! am scheunat, şi am început să mă retransform în vârcolac.

— Opreşte-te, mă admonestă ferm Ginny. Dacă-ţi faci probleme în legătură cu pudoarea mea feciorelnică, atunci ia asta.

Îşi dădu jos haina de blană, pârlită dar utilizabilă. Mi-am pus-o cât ai clipi din ochi. Era cam strâmtă la umeri, dar destul de lungă - dacă eram atent... Deşi vântul nopţii îmi înţepa gambele goale, obrajii mei căpătaseră temperatura salamandrei.

A fost unul dintre motivele pentru care îmi pieri din gânduri, pentru moment, viziunea pe care o avusesem. Ne ameninţa acum un alt pericol, iminent şi real. De altfel, chiar mai mult decât în cazul precedent, durerea acută mă cuprinsese după ce-mi recăpătasem cunoştinţa şi ştersese amintirea acelei experienţe atât de lipsite de substanţă. Şi, în ultimul rând, nu cred că voiam să mă mai gândesc la ea.

Prin minte mi-a trecut totuşi un gând: de două ori avusesem aceeaşi iluzie în timp ce eram inconştient. Poate că ar trebui să consult un psihiatru? Nu, m-aş acoperi de ridicol. Nu poate fi la mijloc altceva decât o reacţie hipersensibilă la un gen de traumă, de care, probabil, n-o să mai am parte niciodată în viaţă.

Şi nu m-am mai gândit la povestea aceea.

In schimb, am pus repede întrebarea:

— Şi acum, încotro? Afurisita de stihie se poate afla oriunde.

— Cred că o să rămână prin preajma campusului, spuse Ginny. Nu e prea deşteaptă, şi aici are multă mâncare. Hai să mergem.

Îşi luă mătura din localul plin de fum şi ne ridicarăm în aer.

— Până acum, am spus eu, n-am făcut decât să ne pierdem timpul.

— N-nu; nu pe de-a întregul. Am reuşit să aflu cum gândeşte. Ne înălţarăm deasupra acoperişurilor, şi Ginny mă privi. Nu eram sigură de forma exactă în care fusese conjurată să apară. Poţi să modelezi stihiile sub aproape orice înfăţişare. Dar, după

toate probabilităţile, cel care-a însufleţit-o s-a mulţumit să-i confere cunoştinţe de engleză şi o inteligenţă rudimentară. Adaugă toate astea la natura volatilă a Focului, şi ce obţii? Un copil.

— Ce mai copil! am murmurat, înfăşurându-mă mai strâns în haină.

— Nu, nu Steve, lucrul ăsta e important. Salamandra noastră are toate caracteristicile unui copil. Imprudenţă, indolenţă, necugetare... O salamandră înţeleaptă ar sta ascunsă, adunându-şi încet puterile. Şi-ar da seama că nu poate să ardă întreaga planetă ori, dacă nu, nici nu s-ar gândi la aşa ceva. Deoarece, după aceea, de unde ar mai lua oxigen? Apoi mai este şi vanitatea ei fantastică. A turbat de furie când i-am spus că există puteri mai mari şi mai frumoase decât ea, iar aluzia la frumuseţe a durut-o la fel de tare ca şi cea la putere. Şi nu reuşeşte să se concentreze. Ar fi putut să ne distrugă în primul rând pe tine sau pe mine şi pe Svartalf, şi abia după aceea să se ocupe de neplăcerile minore produse de ceilalţi. In loc de asta, şi-a risipit eforturile. Iar atunci când ai muşcat-o, ar fi putut să strângă niţel din dinţi şi să suporte durerea, în scurtul răstimp cât te-ar fi doborât din nou şi te-ar fi ucis.

Aici vocea îi tremură puţin, apoi Virginia continuă repede:

— În aceeaşi ordine de idei, dacă nimic nu-i distrage atenţia, şi-o concentrează doar asupra unui singur amănunt, excluzând celelalte părţi ale întregului. Clătină din cap, gânditoare. Părul său lung îmi gâdila faţa. Într-un fel sau altul, deşi încă nu ştiu cum, psihicul ei trebuie să ne ofere o metodă.

Dar şi eu am vanitatea mea.

— Eu n-am fost o neplăcere minoră, am bodogănit.

Ginny zâmbi şi mă bătu uşor pe obraz.

— Bine, Steve, e-n ordine. Îmi placi aşa cum eşti, şi acum *ştiu* că va ieşi din tine un soţ bun.

Asta mă făcu să radiez tot, până când m-am întrebat ce anume avea de gând.

Am zărit jos salamandra aprinzând un teatru, dar chiar în clipa când o priveam dispăru şi se ivi iar, la o milă mai încolo, lângă centrul de cercetări medicale. Însă cărămizile din sticlă nu ard aşa de uşor. In vreme ce ne apropiam de ea, am văzut-o lovind bosumflată zidul, apoi dispăru din nou. Ignorantă şi impulsivă... un copil... o odraslă a iadului! Trecând peste campus, am descoperit lumină în clădirea administraţiei.

— Probabil că acolo s-a instalat cartierul nostru general, spuse Ginny. Ar fi bine să ne prezentăm şi noi.

Svartalf ne lăsă pe Mall, în faţa clădirii, şi urcarăm repede scările. Uşa era păzită de o trupă de poliţişti înarmaţi cu extinctoare. Unul dintre ei ne bară calea:

— Hei, voi, unde vă duceţi?

— La întrunire, răspunse Ginny arătându-şi tresele.

— Chiar aşa? Ochii poliţistului se opriră asupra mea. În ţinuta asta? Ha, ha, ha!

Deja ajunsesem cu nervii la limită. M-am făcut lup şi i-am sfâşiat pantalonii. Când îşi ridică bastonul de cauciuc, Ginny i-l transformă într-un mic şarpe boa constrictor. Am revenit la forma umană; lăsarăm trupa să-şi vadă de ale ei şi intrarăm în hol.

Sala de întruniri a facultăţii era arhiplină. Malzius îi convocase pe toţi profesorii. Când intram, i-am auzit vocea afectată:

— ... ruşinos. Autorităţile nici nu vor să mă asculte! Domnilor, nouă ne revine sarcina să apărăm, faţă de oraş, onoarea robelor.

Clipi încurcat la apariţia lui Ginny şi a lui Svartalf, iar când mă văzu în toată splendoarea mea, neras şi îmbrăcat cu blana aceea de nurcă, obrajii i se împurpurară:

— *Domnule* Matuchek!

— E cu mine, spuse Ginny tăios. Ne-am luptat cu salamandra în timp ce voi stăteaţi aici.

— Probabil că a fost nevoie de ceva mai mult decât simpla forţă musculară, chiar şi aceea a unui lup, zâmbi doctorul Alan Abercrombie. Observ că domnul Matuchek şi-a pierdut, la propriu, pantalonii.

Şi el, ca şi Malzius, îşi schimbase hainele ude, punându-şi inevitabilul costum de tweed. Ginny îi aruncă o privire rece.

— Credeam că te ocupi de Hydro, remarcă ea.

— Oh, s-au strâns deja destui adepţi încât să folosim trei stihii de apă, nu una, răspunse el. Treabă de tehnicieni. Am simţit că locul meu e aici. Suntem pe punctul de a controla incendiile...

— Numai dacă salamandra nu va provoca, întruna, altele noi, i-o reteză Ginny. Cu fiecare pârjol devine mai mare şi mai puternică, în timp ce tu stai aici, având grijă să arăţi bine.

— O, mulţumesc pentru compliment, draga mea, râse el.

Mi-am strâns dinţii atât de tare, încât mă durură. Ea îi întoarse zâmbetul.

— Linişte, linişte! tună preşedintele Malzius. Vă rog să vă aşezaţi, domnişoară Graylock. Puteţi contribui cu ceva la discuţia noastră?

— Da. Acum înţeleg ce e cu salamandra.

Se aşeză în coada mesei. Era ultimul scaun liber, aşa că eu am rămas în spatele ei, simţindu-mă mizerabil şi dorind ca blana să fi avut mai mulţi nasturi.

— Înţelegi suficient de mult încât s-o stingi? întrebă profesorul van Linden, de la alchimie.

— Nu. Dar ştiu cum gândeşte.

— Pe noi ne interesează mai mult cum acţionează, replică van Linden. Cum putem s-o facem să stea locului, ca s-o eliminăm. Îşi drese glasul. Este evident că trebuie mai întâi să aflăm prin ce procedeu se mişcă aşa de iute încolo şi încoace...

— Oh, asta-i simplu, ciripi Griswold.

Vocea îi fu acoperită de basul răsunător al lui van Linden:

— ... fapt ce rezultă, bineînţeles, din bine cunoscuta afinitate a Focului faţă de argintul viu. Din moment ce, practic, în fiecare casă există cel puţin un termometru...

— Cu tot respectul, bunule domn, îl întrerupse Vittorio de la astrologie, spuneţi nişte prostii cât roata carului. E vorba, pur şi simplu, de conjuncţia lui Mercur cu Neptun în Scorpion...

— Te înşeli, domnule! declară van Linden. Te înşeli amarnic! Hai să-ţi arăt *Ars Thaumaturgica* (Arta vrăjitoriei). Privi în jur, furios, după carte, dar aceasta se pierduse pe undeva, şi se văzu nevoit să folosească pentru descoperirea ei o adaptare a incantaţiei de chemare Dobu. Intre timp, Vittorio strigă:

— Nu, nu, nu! Conjuncţia, având ascendent în Uranus, care este în opoziţie... după cum pot dovedi foarte uşor...

Se duse la tablă şi începu să deseneze o diagramă.

— O, haida-de! fornăi Jasper de la metafizică. Nu înţeleg cum de vă puteţi înşela amândoi atât de amarnic. După cum am arătat în lucrarea mea, prezentată la ultimul simpozion Triple-A-S, natura intrinsecă a matricei...

— De zece ani s-a dovedit că teoria asta e greşită! răcni van Linden. Afinitatea...

— *Ding an sich..*

—*...* cu Uranus...

M-am apropiat şi l-am tras de mânecă pe Griswold. Ne retraserăm tiptil într-un colţ.

— Ia zi-i, cum procedează afurisita? l-am întrebat.

— Ah... e doar o problemă de mecanica undelor, şopti el. Potrivit principiului incertitudinii al lui Heisenberg, un foton are o probabilitate finită de a se afla în orice punct al spaţiului. Salamandra foloseşte un simplu proces de difracţie ca să schimbe coordonatele spaţiale ale lui psi la pătrat, circulând astfel dintr-un punct în altul fără să străbată distanţa dintre ele, într-un mod destul de asemănător cu saltul cuantic al unui electron; deşi, ca să fim corecţi, analogia nu este precisă, datorită modificării influenţei...

— Nu contează, am oftat eu. Întrunirea asta a început să degenereze. N-ar trebui, mai degrabă...

— ... să ne întoarcem la afacerea noastră, conveni Abercrombie, alăturându-ni-se.

Veni şi Ginny. Van Linden îi învineţise un ochi lui Vittorio, în timp ce Jasper îi bombarda cu cretă. Grupul nostru se retrase spre uşă.

— Am găsit deja soluţia problemei, spuse Abercrombie, dar o să am nevoie de ajutor. De o vrajă de transformare. Să prefacem salamandra în ceva mult mai uşor de controlat.

— E periculos, spuse Ginny. Vom avea nevoie de o vrajă T foarte puternică, iar asta se poate întoarce împotriva noastră. Evenimentele sunt impredictibile.

Abercrombie îşi îndreptă spatele, cu o privire plină de mândrie rănită.

— Pentru tine, draga mea, nici un risc nu e prea mare.

Ea îl măsură cu admiraţie. Îţi trebuie nervi buni ca să foloseşti incantaţiile finale.

— Să mergem, spuse apoi. O să vă ajut.

Griswold mă ciupi uşor de braţ.

— Nu-mi place chestia asta, domnule Matuchek. Arta e ceva prea puţin demn de încredere. Trebuie să existe vreo altă metodă, bazată pe natură şi pe legile ei cantitative.

— Mda, am spus eu, nefericit. Dar care?

M-am furişat după Ginny şi Abercrombie, care, obraz lângă obraz, studiau o carte de buzunar. Griswold mergea alături de mine, iar Svartalf făcu un gest din coadă către universitatea „Trismegistus". Cei doi erau însă prea preocupaţi ca să observe

toate astea.

Am ieşit afară pe lângă trupa de poliţişti, foarte furioşi, dar având grijă să se ţină departe de noi. În apropiere se afla sediul ştiinţelor fizice, iar departamentul de chimie de acolo deţinea materiale care ne puteau fi de folos. Am intrat în holul întunecat, stârnind ecouri.

Ţinta noastră era laboratorul anului întâi, o sală mare, plină de mese lungi, rafturi şi tăcere. Griswold aprinse luminile, iar Abercrombie privi în jur.

— Va trebui să aducem salamandra aici, spuse el. Nu putem face nimic dacă n-o avem aici.

— Hai, începe pregătirile, îl îndemnă fata. Ştiu cum să atrag bestia. O transformare minoră...

Înşiră câteva eprubete, le umplu cu diverse prafuri şi-şi desenă pe podea simbolurile. Baghetele magice improvizate din carioca sunt foarte practice.

— Ce vrei să faci? am întrebat.

— Oh, nu-mi sta în cale, mă repezi ea. Mi-am spus că pur şi simplu era şi ea foarte obosită şi disperată, cu toate astea tonul ei mă duru. Bineînţeles că ne vom folosi de vanitatea ei. O să prepar nişte candele romane, artificii şi altele... O să le aprind şi, fireşte, va veni să ne arate că poate face lucruri şi mai spectaculoase.

M-am retras într-un colţ, împreună cu Griswold. Jocul, de ligă naţională, ne depăşea. Eram de-a dreptul speriat, iar genunchii osoşi ai micului savant se ciocneau în ritm de marş. Chiar şi lui Ginny îi era teamă - da, frumoasa ei frunte se brobonise de sudoare. Dacă stratagema nu reuşea, eram condamnaţi: ori ne ardea salamandra, ori ne ucidea întoarcerea împotriva noastră a vrăjii. Şi nu aveam de unde să ştim dacă nu cumva bestia devenise prea puternică pentru a mai fi transformată.

Vrăjitoarea termină de pregătit artificiile, se duse cu ele la fereastră şi se aplecă în afară. Globuri şuierătoare, roşii şi albastre, şi şuvoaie de scântei aurii zburară spre cer şi explodară.

Abercrombie îşi completase diagramele. Se întoarse şi ne zâmbi.

— E-n ordine, spuse. Totul se află sub control. Voi transforma în materie toată energia salamandrei. După cum ştiţi, $E = mc^2$. Matuchek, aprinde-mi un arzător Bunsen şi aşează deasupra lui un pahar cu apă. Griswold, stinge luminile şi aprinde becurile

Polaroid. Avem nevoie de radiaţie polarizată.

Ne conformarăm, deşi nu-mi plăcea deloc să-l văd pe bătrânelul acela remarcabil pe post de asistent al unui fanfaron încrezut.

— Eşti *sigur* că o să meargă? l-am întrebat.

— Bineînţeles, zâmbi el. Am experienţă. În timpul războiului am servit la intendenţă.

— Mda, dar să transformi gunoaiele în raţii K nu este acelaşi lucru cu a transforma un monstru. Dumneata şi experienţa dumitale!

Deodată, amintindu-mi, îngreţoşat, treaba de mântuială pe care o făcuse cu Hydro, am realizat adevărul. Abercrombie era încrezător şi fără teamă deoarece *nu avea* destule cunoştinţe!

Timp de un minut, n-am putut să-mi relaxez muşchii. Griswold se juca, nefericit, cu nişte mostre metalice. Cu o zi înainte, le folosise la experienţe, încercând să ne înveţe proprietăţile lor chimice... Dumnezeule, mi se părea că de atunci trecuse un milion de ani...

— Ginny! M-am repezit spre fereastra de unde ea arunca în aer curcubee. Dumnezeule, scumpo, opreşte-te...

Bang! Salamandra era cu noi în cameră.

M-am retras din faţa ei, pe jumătate orbit. Crescuse hidos de mult, şi aproape umplea celălalt capăt al laboratorului, iar băncile fumegau.

— Aşa, va să zică!

Vocea Focului ne sparse timpanele. Svartalf sări pe rafturile de sus, vărsând sticlele cu acid peste salamandră. Aceasta nici nu le simţi.

— Vasăzică voi, făpturi jalnice şi nevolnice, vreţi să încercaţi să-mi faceţi de petrecanie!

Abercrombie şi Ginny îşi ridicară baghetele magice şi strigară cele câteva cuvinte ale transformării.

Ghemuit în colţul meu, privind prin aburii sulfuroşi, am văzut-o pe Ginny retrăgându-se, apoi sărind şi adăpostindu-se. Probabil că simţise eşecul încercării. Urmă o explozie cumplită, iar camera se umplu de cioburi zburătoare.

Corpul meu îl proteja pe Griswold, iar asupra mea vraja n-a avut alt efect decât acela de a mă transforma în lup. Ginny căzuse în genunchi şi mâini în spatele unei bănci, pe jumătate inconştientă... dar nevătămată, preaslăvite fie în veci Forţele

cele Bune. Svartalf - devenit acum pechinez - lătra pe un raft. Abercrombie dispăruse, dar spre uşă gonea un cimpanzeu, în costum de tweed, zdrenţuit, şi care ţipa isteric.

În faţa maimuţei apăru o limbă de flacără. Maimuţa se întoarse, urlă şi se sui repede pe o conductă. Salamandra îşi arcui spatele şi hohoti de râs.

— Voiaţi să vă folosiţi şiretlicurile asupra Mea? A Mea, Atotputernica, Frumoasa, Cumplita? Ha, şmecheriile voastre se evaporă ca apa dintr-o tigaie fierbinte! Iar Eu, Eu sunt tigaia care vă frige pe voi!

Într-un fel, discursul ei melodramatic, de copil de grădiniţă, nu era deloc ridicol. Pentru că aceasta era stihia copilăroasă, lăudăroasă şi pustiitoare care se dezlănţuise pe pământ ca să facă scrum din oameni şi din casele lor.

Sub becurile Polaroid, m-am transformat iarăşi în om şi m-am ridicat în picioare în spatele băncii. Griswold deschise un robinet şi devie jetul cu degetul. Salamandra sâsâi de iritare — da, apa îi provoca dureri, dar aici aveam prea puţin lichid ca s-o înecăm, ar fi fost nevoie de un lac... Întoarse capul, căscă gura spre Griswold şi inspiră adânc.

Imensa ei vanitate...

M-am întins spre arzătorul Bunsen, care încălzea un inutil pahar cu apă. Ginny mă privi printre băncile înnegrite. Camera era atât de încinsă, încât transpiraţia curgea pe mine şiroaie. Nu mă fulgeră nici o scânteie de geniu; am acţionat pur şi simplu din instinct şi folosind frânturi de memorie.

— Ucide-ne, am urlat. Ucide-ne dacă îndrăzneşti. Slujitorul nostru este mai puternic decât tine. Te va vâna până la sfârşitul lumii.

— *Slujitorul vostru?*

Flăcările îi întrerupeau cuvintele.

— Mda... adică, da... slujitorul nostru, Focul care nu se teme de Apă.

Salamandra se retrase cu un pas înapoi, mârâind. Nu era încă atât de puternică încât simpla rostire a cuvântului „apă" să n-o facă să tresară.

— Arată-mi! ripostă ea. Arată-mi! Te provoc!

— Slujitorul nostru... mic, dar puternic, m-am răstit. Mai luminos şi mai frumos decât tine şi invulnerabil la vătămările provocate de Stihia Udă. M-am împleticit până la tava cu mostre

de metal şi am înşfăcat un cleşte. Ai curajul să-l priveşti?

Salamandra se zbârli.

— Dacă am *curajul!* Întreabă mai bine dacă *el* are curajul să Mă înfrunte.

M-am uitat cu coada ochiului spre colţul în care Ginny se ridicase şi-şi luase bagheta magică. Abia respira, dar ochii îi erau mijiţi şi atenţi.

Se lăsă tăcerea. Apăsa întreaga încăpere, grea de parcă ar fi cântărit cât toată lumea, înăbuşind sunetele care mai rămăseseră: pârâitul focului, văicărelile de maimuţă ale lui Abercrombie, lătratul indignat al lui Svartalf. Am luat între cleşti o bucată de magneziu şi am pus-o în flacăra arzătorului.

Izbucni o lumină alb-albastră, actinică, de la care mi-am întors ochii, orbit. Nici salamandra nu era atât de strălucitoare. Am văzut bestia reuşind performanţa de a se umfla şi a se micşora în acelaşi timp.

— Iată!

Am ridicat bucata arzândă. În spatele meu se auzi murmurul rapid al lui Ginny:

— *O, Indra, Abaddon, Lucifer...*

Minte de copil, incapabilă să analizeze mai multe lucruri o dată... dar pentru câtă vreme? Trebuia să-i reţin întreaga atenţie, tot intervalul celor o sută douăzeci de secunde necesare.

— Foc, spuse febril salamandra. Doar un alt foc, o mică parte din Forţa de unde provin Eu.

— Da' chestia asta poţi s-o faci?

Am cufundat magneziul în pahar. Aburi ieşiră din apa care începu să fiarbă — dar substanţa continua să ardă!

— ... *abire ex orbis terrestris...*

— Mg plus H2O, rezultă MgO plus H2, şopti Griswold, reverenţios.

— Chiiic-chiiic-iiic! îşi exprimă Abercrombie opinia.

— Ham-ham-ham! lătră Svartalf.

— E un truc! strigă salamandra. Imposibil! Nici măcar Eu nu pot... Nu!

— Stai pe loc! am zbierat, în spiritul celei mai autentice tradiţii milităreşti. Te înşeli dacă-ţi închipui că slujitorul meu nu te poate urma oriunde.

— O să-l ucid pe monstrul ăla mic!

— Încearcă numai! am încuviinţat. Vrei ca duelul să se desfăşoare pe fundul oceanului?

Larma ne fu întreruptă de nişte fluierături. Poliţia ne privea prin geamuri.

— Ti-arăt Eu ţie!

Răcnetul fusese mai mult un suspin. M-am aruncat sub bancă, trăgându-l pe Griswold după mine. In locul unde stătusem, izbucni un gheizer de flăcări.

— Sâc, sâc, sâc! am zădărât-o. Nu mă poţi prinde. Eşti fricoasă ca un pisoi!

Svartalf mă săgetă cu privirea.

Podeaua începu să vibreze când stihia porni spre mine; nu ocolea băncile, ci îşi făcea drum peste ele, arzându-le. Căldura îmi frigea beregata. M-am răsucit spre întuneric.

Şi atunci stihia dispăru. Ginny strigă un triumfător „Amen!", iar aburul dislocat bubui ca tunetul.

M-am ridicat cu greu în picioare. Ginny îmi căzu în braţe. Poliţia intră peste noi, iar Griswold urlă să cheme cineva pompierii ca să-i protejeze de fum laboratoarele. Abercrombie o zbughi afară pe fereastră, şi Svartalf sări de pe raft. Uitase că un pekinez nu-i la fel de agil ca o pisică şi, de furie îndreptăţită, ochii îi ieşiră din orbite.

XIII

Afară, Mall-ul era rece şi liniştit Ne aşezarăm pe iarba înrourată, ne uitarăm la lună şi ne gândirăm ce simplă şi mare minune este să fii în viaţă.

Descântecele preşedintelui ne ţineau departe unul de altul, dar pe buzele lui Ginny era întipărită tandreţea. Nici nu observarăm când cineva trecu pe lângă noi strigând că salamandra a dispărut şi nici când clopotele bisericii începură să vestească asta oamenilor şi raiului.

În cele din urmă ne readuse la realitate Svartalf, cu lătrăturile lui. Ginny chicoti.

— Bietul de tine. O să te transform la loc cât pot de repede, dar acum am treburi mai urgente. Haide, Steve.

Liniştit că departamentul îi era în siguranţă, Griswold ne urmă, plin de tact, la oarecare distanţă. Svartalf rămase pironit locului... bănuiesc că fusese prea şocat de ideea că pot exista

treburi mai importante decât transformarea lui la loc în motan.

Doctorul Malzius ne întâmpină la jumătatea drumului, sub unul dintre felinarele campusului. Faţa îi era scăldată în lumina lunii care îi făcea pince-nez-ul să sclipească.

— Draga mea domnişoară Graylock, începu el, este chiar adevărat că dumneavoastră aţi înlăturat pericolul care ameninţa lumea? Absolut remarcabil! Acceptaţi felicitările mele. Analele glorioase ale măreţei instituţii pe care am onoarea s-o prezidez...

Ginny se opri cu mâinile în şolduri şi-l fulgeră cu cea mai rece privire pe care el o simţise vreodată.

— Meritul le aparţine domnului Matuchek şi doctorului Griswold, spuse ea. Aşa voi informa presa. Fără îndoială că vei considera oportună alocarea unui buget mai mare pentru munca remarcabilă a doctorului Griswold.

— Oh, lăsaţi, nu trebuie, bolborosi savantul. Eu nu…

— Taci, găgăuţă, şopti Ginny. Apoi continuă: Doar prin adeziunea lui curajoasă şi de durată la predarea legilor de bază ale naturii… Ei bine, restul îl poţi completa dumneata, Malzius. Şi nu cred că vei mai fi grozav de respectat dacă vei continua să-i laşi departamentul să moară de foame.

— Oh... Într-adevăr... la urma urmelor... Preşedintele se umflă în pene: Deja m-am gândit serios la această problemă. De fapt, la următoarea întâlnire a consiliului, am de gând să şi propun…

— Te voi face să-ţi ţii cuvântul, îl întrerupse Ginny. Doi: regula asta stupidă împotriva relaţiilor între profesori şi studenţi. În curând, domnul Matuchek va deveni soţul meu.

Uuuf! Am încercat să-mi recapăt respiraţia.

— Draga mea domnişoară Graylock, se bâlbâi Malzius, eticheta... buna cuviinţă... păi nici măcar nu arată decent!

Mi-am dat seama, îngrozit, că, nu ştiu cum, în învălmăşeală, pierdusem haina lui Ginny. De noi se apropiară doi poliţişti, târând după ei o formă păroasă care se zbătea. Al treilea ducea hainele pe care cimpanzeul şi le scosese.

— Vă rog să mă scuzaţi, domnişoară Graylock. Tonul era plin de veneraţie. Am găsit maimuţa asta lăsată în libertate şi…

— A, da, râse Ginny. Va trebui să-l transformăm. Dar nu imediat. Steve are mare nevoie de pantalonii ăia.

M-am vârât în pantaloni ca un şarpe într-o gaură. Ginny se

întoarse şi-i zâmbi lui Malzius cu o dulceaţă angelică.

— Săracul doctor Abercrombie, oftă ea. Deseori se întâmplă asemenea lucruri atunci când ai de-a face cu forţele paranaturale. Totuşi, domnule, cred că nu aveţi nici o regulă împotriva profesorilor care se ocupă cu cercetarea.

— O, nu, spuse preşedintele, tremurând. Bineînţeles că nu. Din contră! Vrem ca oamenii noştri să publice...

— De bună seamă. Ei bine, eu m-am gândit la un proiect de cercetare foarte interesant, în legătură cu transformările. Recunosc că este puţintel cam periculos. S-ar putea să se întoarcă împotriva oamenilor, cum s-a întâmplat şi cu vraja doctorului Abercrombie. Se sprijini în bagheta magică şi privi gânditoare gazonul. S-ar putea chiar să... da, există o oarecare probabilitate să te transforme pe dumneata însuţi într-o maimuţă, dragul meu domn Malzius. Sau, poate, într-un vierme. Unul lung şi slinos. Dar, de dragul ştiinţei, nu trebuie să ţinem seama de asemenea mici neajunsuri, cred că eşti de acord...

— Ce? Dar...

— Desigur, continuă mieros vrăjitoarea, dacă mi s-ar permite să mă port cu logodnicul meu aşa cum doresc, n-aş mai avea timp pentru cercetare...

Lui Malzius îi fură de ajuns doar cincizeci de cuvinte ca să-şi recunoască înfrângerea. Apoi ne părăsi clătinându-se, ceva mai puţin măreţ, în timp ce de pe acoperişurile campusului dispăreau ultimele licăriri roşiatice.

Ginny îmi aruncă o privire galeşă.

— Regulamentul nu poate fi schimbat oficial până mâine, murmură ea. Crezi că poţi să lipseşti mâine de la câteva ore?

— Chiiic-iiic-iiic, spuse doctorul Alan Abercrombie.

Atunci apăru Svartalf, plin de resentimente, şi-l fugări într-un copac.

XIV

De data asta, interludiul va fi scurt. Ne terminarăm cu bine primul an academic. Ginny fu mândră că am luat numai note de A la şamanistică şi matematică şi mă ajută să depăşesc unele dificultăţi la limbile magice. (Griswold îmi făcu un serviciu similar la electronică.) Ginny trebuia să-şi modifice întrucâtva propriile ei planuri de studiu dacă voiam să ne căsătorim în

iunie.

Vă veţi spune că o fostă vrăjitoare, foarte bine plătită în New York, putea fi oricum, numai inocentă nu. Desigur, Ginny avea temperament şi un fel de a fi destul de sofisticat. Dar, dincolo de faptul că era cinstită şi loială până la încăpăţânare, se şi concentrase asupra acelor ramuri ale Artei care pretind virginitate. Acest soi de specializare e salarizat împărăteşte, pentru că reprezintă o raritate.

Acum, iubita mea de foc şi de gheaţă avea să devină o mireasă ca oricare alta. Şi ce dacă? Anul viitor avea să-şi poată însuşi tehnicile necesare compensării noului său statut

N-am putut să ascundem cu totul, faţă de mass-media, rolul pe care-l jucasem în anihilarea salamandrei, dar prin cooperarea energică a lui Malzius (care se tot lăuda că echipa universităţii salvase frumosul nostru oraş), reuşirăm să ne minimalizăm contribuţia, până când publicul nu ne mai acordă atenţie. Griswold avea mustrări de conştiinţă pentru că primise mai multe onoruri decât credea el că merită şi era indignat că noi avusesem parte de mai puţine, până ce îi demonstrarăm că în felul acesta departamentul său avea să fie modernizat, iar noi puteam să ne protejăm intimitatea.

De altfel, dacă doream să fim siguri că regula împotriva relaţiilor de dragoste va fi revocată, iar condiţiile de la „Trismegistus" vor deveni acceptabile pentru noi şi sub alte aspecte, trebuia să-l sprijinim în mod tacit pe Malzius să-şi salveze mândria şi să nu i se creeze o imagine de fricos.

Pe scurt, acea iarnă şi acea primăvară fură superbe şi pline de minunăţii. Aş putea sări peste o bună perioadă de timp, dar nu mă pot abţine să stărui asupra... ăă... cel puţin unui singur moment.

— Nu, i-am spus asociatului miresei mele. Nu vii cu noi în luna de miere.

Urechile i se pleoştiră.

— Miaaauu! rosti el cu reproş.

— O să te descurci foarte bine singur în apartamentul ăsta timp de o lună, am adăugat. Administratorul ne-a promis că o să te hrănească în fiecare seară, când vine să lase laptele pentru Brownie. Şi nu uita, când Brownie apare aici, să nu-l mai alungi. Ai făcut-o de trei ori la rând pe când eu şi Ginny luam masa în oraş, şi de atunci spiriduşii ne îndulcesc paharele cu Martini.

Svartalf mă privi ameninţător cu ochii lui galbeni şi dădu din coadă. Bănuiesc că, la pisici, asta înseamnă: „Ei bine, la dracu', orice e cât un şoarece şi fuge ca un şoarece trebuie să se aştepte să fie tratat ca un şoarece."

— Va veni aici doar ca să şteargă praful şi să schimbe cutia *ta* cu murdării, i-am reamintit lui Svartalf pe cel mai sever ton. O să ai casa numai pentru tine, şi o să poţi ieşi pe coş cu mătura de nuiele ori de câte ori ai chef să iei aer. Dar de Brownie n-ai voie să te atingi, pezevenghiule, şi dacă mă întorc şi aflu că l-ai necăjit, mă fac lup şi te fugăresc în copac. Ai înţeles?

Svartalf îşi îndreptă coada drept în sus, spre mine.

Virginia Graylock, care de câteva ore era, în mod incredibil, doamna Steven Matuchek, intră în camera de zi. Am rămas împietrit la vederea siluetei zvelte şi înalte, îmbrăcate într-o rochie albă, a trăsăturilor aristocratice şi a părului roşu care-i cădea în cascadă pe umeri, încât i-am receptat vocea doar ca pe o muzică, fără să-i înţeleg sensul cuvintelor. Trebui să repete:

— Scumpule, eşti chiar atât de sigur că nu-l putem lua şi pe el? Îi rănim sentimentele.

Mi-am revenit îndeajuns încât să spun:

— Sentimentele lui sunt făcute din oţel de scule. Dacă vrea să împartă patul cu noi după ce ne întoarcem, e-n ordine - în limitele bunei cuviinţe - dar nu văd nici un motiv ca în luna de miere să ţin tot timpul pe burtă şapte kilograme de motan vrăjitor. Şi cu atât mai puţin mi-aş dori să se tăvălească pe burta *ta.*

Ginny roşi.

— Va fi ciudat să stau, după atâţia ani, fără animalul meu sacru. Dacă promite să se comporte...

Svartalf, care stătuse pe o masă, se frecă de şoldul ei şi începu să toarcă. Ceea ce nu era o idee rea. Totuşi pusesem piciorul în prag şi nu aveam de gând să-l ridic.

— Nu e în stare să fie cuminte, am spus. Şi tu n-ai nevoie de el. O să uităm de lume şi de muncă, nu-i aşa? Eu n-o să studiez nici un text, n-o să vizitez nici un coleg teriomorf, nici măcar familia aceea de pricolici care ne-a invitat la Acapulco. Tu n-o să faci nici o vrajă şi n-o să iei parte la nici o întrunire a vrăjitoarelor. O să fim doar noi doi şi nu vreau nici o mâţă...

M-am oprit cât de repede am putut. Ea nu replică nimic, oftă doar, încuviinţă şi mângâie cu blândeţe motanul.

— Foarte bine, dragă, spuse apoi. Şi, ca o amintire a vechiu-

lui său eu: Bucură-te, cât mai poţi, de faptul că, deocamdată, tu eşti cel care poartă pantaloni în familia noastră.

— Intenţionez să-i port tot timpul, m-am lăudat.

— *Tot* timpul? Apoi spuse, grăbită: Ar fi mai bine să plecăm. Bagajele sunt gata.

— Şah-mat, am aprobat.

Ea scoase limba la mine. L-am dezmierdat pe Svartalf:

— La revedere, prietene. Cred că nu-mi porţi pică.

Svartalf îmi muşcă o bucăţică din mână şi răspunse că nu prea. Ginny îl pupă, mă înşfăcă de braţ şi mă scoase grăbită afară.

Locuinţa pe care tocmai o părăsisem era un apartament de la etajul trei, situat în apropierea universităţii „Trismegistus". Nunta noastră avusese loc în dimineaţa aceea şi fusese liniştită: câţiva prieteni la biserică, apoi un prânz acasă la cineva, după care ne luasem rămas-bun. Dar cunoscuţii lui Ginny din New York şi ai mei de la Hollywood aveau bani. Punând mână de la mână, ne dăruiseră un covor persan: un cadou copleşitor, dar arătaţi-mi nişte tineri căsătoriţi cărora să nu le placă niţel lux.

Fusese întins în parcare, iar culorile îi străluceau în lumina soarelui. Bagajele noastre erau îngrămădite la un capăt. Ne aşezarăm spate în spate, pe pernele din spumă de mare polimerizată. Ginny murmură cuvintele de comandă. Ne puserăm în mişcare, atât de uşor, încât nici nu observarăm când ne-am ridicat în aer. Covorul nu era atât de rapid şi nici atât de strălucitor ca o coadă de mătură model sport, dar vraja de trei sute de dragoni putere aplicată asupra lui ne scoase din oraş în câteva minute.

Sub noi, câmpiile din Midwest se desfăşurau verzi şi enorme, brăzdate ici şi colo de vreun râu ca o panglică de argint; eram singuri, cu păsările şi norii. Curentul de aer stârnit de trecerea noastră nu străbătea prin bariera de forţă. Ginny îşi dădu jos rochia. Pe dedesubt avea un costum de baie, iar atunci am înţeles teoria tranzistorului; absenţa materialului are o existenţă tot atât de reală ca şi prezenţa lui. În drum spre sud, făcurăm plajă; la apus, ne oprirăm pentru o cină la un mic restaurant încântător, din regiunea Ozarsk, dar hotărârăm să nu rămânem la măturotel. Zburarăm mai departe. Covorul era moale, gros şi spaţios. Am vrut să ridic prelata rabatabilă, dar Ginny spuse că n-o să fie frig dacă zburăm la altitudine joasă şi avu dreptate.

Cerul fu înţesat de stele până ce răsări o lună imensă care le făcu să pălească, aerul fremăta iar de jos se auzea corul greierilor. Restul nu vă priveşte...

XV

Ştiam exact încotro pornisem. Un prieten din război, Juan Fernandez, îşi folosise cu succes experienţa din armată. Servise în departamentul de propagandă şi scrisese multe scenarii excelente. Acum, în loc să prepare coşmaruri pe care să le trimită inamicului, producea un serial de vise, foarte popular, iar sponsorii săi îl plăteau în consecinţă.

De fapt, toată lumea îl iubea pe Fernandez, cu excepţia psihanaliştilor, dar aceştia sunt demodaţi acum, când cercetarea ştiinţifică a produs nişte tehnici antiposesive cu adevărat eficiente. Anul trecut, Juan îşi construise o căsuţă în ţara străbunilor săi. Era izolată pe coasta Sonora, într-unul dintre cele mai singuratice şi mai frumoase locuri din Midgard. Fernandez îmi propusese s-o folosesc în această lună, aşa că eu şi Ginny fixasem în consecinţă data nunţii.

A doua zi, pe la prânz, începurăm să coborâm. Spre vest, Golful Californiei scânteia în albastru şi alb lichid. Pe plajă se spărgeau valurile, stâncile urcau în trepte, după care pământul se întindea spre est, uscat, golaş şi copleşitor. Căsuţa era ca o pată verde, cocoţată pe faleză deasupra ţărmului.

Ginny bătu din palme.

— Oh! Nici nu-mi vine să cred!

— Voi, cei din est, habar n-aveţi ce grozavă-i ţara noastră, i-am replicat cu îngâmfare.

Îşi duse mâna streaşină la ochi şi arătă cu degetul.

— Dar ce-i acolo?

Nu-mi puteam dezlipi privirea de braţul ei, dar mi-am amintit. Pe vârful unei stânci, cam la o milă depărtare de căsuţă şi cu câteva sute de picioare mai sus, un zid năruit înconjura nişte ruine. În partea de nord-vest se aflau rămăşiţele bătute de vânt ale unui turn.

— La Fortaleza, am spus. Lucrare spaniolă din secolul al şaptesprezecelea. Un „don" oarecare a avut ideea să scoată un profit din această zonă. A ridicat castelul pe post de fortăreaţă şi locuinţă şi şi-a adus o nevastă din Castilia. Dar totul a mers rău

şi locul a fost abandonat foarte repede.

— Putem să-l vizităm?

— Dacă vrei.

Ginny îşi puse mâna pe umărul meu.

— Steve, ce s-a întâmplat?

— O... nimic. Nu-mi place Fortaleza. Chiar când sunt om şi în timpul zilei mă nelinişteşte. Am fost o dată acolo după căderea întunericului, şi duhnea. Nu era vorba de un miros fizic, dar... hai, las-o baltă.

Ginny replică, întunecându-se:

— Pe atunci spaniolii îi înrobeau pe indieni, nu-i aşa? Îmi închipui că în castelul acela au avut loc multe agonii.

— Care au lăsat urme. Da, probabil. Dar, drace, asta a fost demult. O să aruncăm o privire. Ruinele sunt pitoreşti, iar priveliştea văzută de acolo este fantastică.

— Dacă, într-adevăr, ţi-e frică de fantome...

— Se poate, dragă? Nu sunt superstiţios!

Aşa că aterizarăm lângă căsuţă şi uitarăm de ruine.

Construcţia fusese ridicată în stil maur: zidurile albe şi acoperişul de ţiglă roşie înconjurau o curticică având la mijloc o fântână arteziană. Pe din afară, casa era împrejmuită de o grădină plină de verdeaţă şi cu straturi de flori roşii, albe, purpurii şi aurii. Eram singuri-singurei. În sol fuseseră implantate stihii ale Apei şi ale Pământului, deci nu era nevoie de îngrijitori; forţe ale celorlalte două elemente menţineau în casă aerul condiţionat. Fusese, de asemenea, instalată o vrajă costisitoare, pentru menţinerea curăţeniei. Până una-alta, lipsită de posibilităţi magice, Ginny pregăti un prânz mexican din produsele pe care le aduseserăm cu noi. Era aşa de frumoasă în pantaloni scurţi, maiou fără mâneci şi şorţuleţ, încât n-am avut inima să-i dau lecţii de gătit. Când văzu vasele murdare plutind spre bucătărie, scoase o exclamaţie de uimire şi le urmă ca să se uite cum intră în apa cu detergent şi se spală singure.

— E cea mai modernă maşină de spălat de care am auzit! strigă.

Aşa că avurăm destul timp ca să ne oferim o după-amiază de baie prin valuri. La asfinţit, urcarăm, lihniţi de foame, scările săpate în stânca galbenă, iar eu am pregătit nişte fripturi la grătar, fără să scot o vorbă. Ne aşezarăm în scaune de răchită, ţinându-ne de mână, şi stelele răsăriră ca să ne salute.

— Hai să ne schimbăm pielea la apariţia lunii şi să ne distrăm puţin, am sugerat eu. Ai fi o lupoaică încântătoare. Şi, hm, eu aş... Nu contează!

Ea clătină din cap:

— Steve, dragă, nu pot.

— Cum să nu poţi? Desigur, ai nevoie de o vrajă T, dar...

— Tocmai asta este. Tu dispui de gene licantropice, ai nevoie doar de lumină polarizată ca să te transformi. Dar pentru mine transformarea este majoră şi... Nu ştiu... Nu mă simt în stare s-o fac. Nici măcar nu-mi amintesc formulele. Bănuiesc că nu mai sunt capabilă. Cunoştinţele mele au devenit chiar mai vagi decât mă aşteptam. Voi avea nevoie de cursuri de reciclare, până şi pentru cele mai elementare lucruri. În momentul de faţă, doar un profesionist m-ar putea schimba.

Am oftat. Aşteptasem cu nerăbdare să fim amândoi lupi. Nu poţi să cunoşti într-adevăr lumea până când n-o explorezi şi prin intermediul simţurilor de animal, iar Ginny era o parte a lumii... Hei, pe unde-ţi umblă gândurile?

— Okay, am spus. Rămâne pe mai târziu, când vei fi iarăşi adeptă.

— Bineînţeles. Dragule, îmi pare rău. Dacă vrei să explorezi de unul singur, ca lup, nu te jena.

— N-am chef fără tine.

Chicoti.

— Oricum, ai putea căpăta purici.

Tocmai se apleca să mă gâdile după ureche, când amândoi auzirăm paşii.

M-am ridicat în picioare, murmurând cuvinte duşmănoase. Pe cărarea care şerpuia spre interiorul insulei se apropia de noi o formă întunecată sub cerul ca de catifea. Cine dracu' o fi? m-am gândit. Cineva din satul aflat la zece mile depărtare? In formă umană, nasul îmi este insensibil, judecând după standardele mele de lup, dar pe neaşteptate am simţit un miros care nu-mi plăcu. Nu era un iz respingător; într-adevăr, nota lui picantă păru să accentueze brusc, până la un grad de nesuportat, frumuseţea, pe jumătate ascunsă, a lui Ginny. Şi totuşi, ceva din mine se zbârli.

Când străinul ajunse la terasă i-am ieşit în întâmpinare. Pentru un mexican, avea o înălţime medie, adică era mai scund decât mine. Se mişca atât de graţios, nefăcând mai mult zgomot

decât un fum, încât m-am întrebat dacă nu cumva o fi un om-pumă. Corpul suplu îi era înveşmântat într-un costum alb, imaculat, şi o pelerină neagră. Faţa îi rămase în obscuritate până când omul îşi scoase pălăria cu boruri largi. Atunci lumina uneia dintre ferestre căzu pe chipul lui. Nu mai văzusem niciodată un bărbat atât de frumos: pometi înalţi, nas grecesc, bărbie proeminentă, ochi depărtaţi, de o culoare gri-verzuie, înspicată cu auriu. Pielea îi era mai albă decât a nevestei mele, iar părul scânteietor — de un blond cenuşiu. M-am îndoit că era de naţionalitate mexicană, cu atât mai puţin un băştinaş.

— *Buenas noches, señor,* am spus politicos. *Pardon, pero no hablamas español.* (Bună seara, domnule. Ne cerem scuze, dar nu vorbim spaniola - n. red.).

Ceea ce nu prea era adevărat, dar nu-mi ardea de conversaţie.

Vocea care-mi răspunse avea un timbru de tenor sau de contralto, n-am putut să mă decid, dar în orice caz era muzicală.

— Nu vă-ngrijiţi, bunule domn, vorbesc oricâte limbi este de trebuinţă. Vă cer iertăciune, dar luând seama, de departe, că această casă este luminată, m-am gândit că stăpânul ei s-a întors şi am venit să ne salutăm ca între nişte buni vecini.

Pronunţia ca şi frazarea lui erau arhaice: vocalele păreau suedeze, deşi propoziţiile nu aveau topica suedeză. Oricum, pe moment am fost surprins de cuvintele folosite.

— Vecin?

— Eu şi sora mea ne-am găsit sălaş în acel castel vechi.

— Cum? Dar... Oh! M-am oprit. Fernandez nu-mi vorbise de aşa ceva, dar nici el nu mai fusese pe aici de câteva luni. Fortaleza şi împrejurimile aparţineau guvernului mexican, de la care amicul meu obţinuse câţiva acri de teren pentru casă. L-aţi cumpărat?

— Câteva odăi sunt prea destul ca să facă o locuinţă nimerită pentru noi, domnule, se eschivă el. Mă numesc Amaris Maledicto.

Gura, atât de bine conturată, încât de-abia dacă-ţi dădeai seama ce mare era, se curbă într-un zâmbet fermecător. Dacă n-ar fi fost izul pe care-l simţeam în nări, m-ar fi cucerit.

— Domnia voastră şi frumoasa domniţă sunteţi oaspeţii lui senior Fernandez? Fiţi bine veniţi.

— Am împrumutat casa.

Vocea lui Ginny era uşor sacadată. I-am aruncat o privire, şi am văzut în lumina galbenă a ferestrei că îl privea ţintă, cu ochi arzători:

— Numele... numele noastre... sunt Virginia... Steven şi Virginia... Matuchek.

În acel moment m-am gândit, cu un fel de nedumerire rece, că în general miresele ar trebui să facă mare caz de faptul că au devenit doamna Cutare, şi nu să încerce s-o ascundă astfel!

— Foarte drăguţ din partea dumneavoastră să bateţi drumul până aici. A venit şi... şi sora... dumneavoastră?

— Ba! spuse Maledicto. Şi, adevăr grăiesc, oricât ne-ar bucura societatea domniilor voastre, e mai bine că a fost scutită de vederea unei asemenea minunăţii cum eşti domnia ta şi care i-ar fi iscat invidie şi lăcomie.

Nu ştiu cum, dar venit din partea lui, în acea noapte înmiresmată de deasupra oceanului imens, sub stelele şi lângă falezele înalte, acel discurs către femeia altui bărbat nu suna neobrăzat, nici afectat, ci doar foarte potrivit. În lumina slabă a terasei, am văzut-o pe Ginny roşind... Îşi plecă privirea, genele îi tremurară ca nişte aripi şi răspunse confuz:

— Sunteţi foarte amabil... Da... Nu doriţi să luaţi loc?

El se înclină din nou şi se aşeză pe un scaun. Am tras-o pe Ginny de rochie, am luat-o deoparte şi i-am şoptit furios:

— La ce dracu' te gândeşti? Acum nu mai scăpăm de el cel puţin o oră!

Se eliberă cu un gest plin de mânie, pe care mi-l aminteam din certurile precedente.

— Avem nişte coniac, senor Maledicto, spuse.

Zâmbetul pe care i-l adresă, abia schiţat într-un colţ al gurii, ar fi fost cel mai frumos din arsenalul ei, dacă acel tremur uşor nu i-ar fi rămas pe buze.

— O să-l aduc. N-aţi dori şi un trabuc? Steve are nişte Perfectos.

M-am aşezat în timp ce ea se năpustea în casă. O clipă m-am simţit prea jignit ca să vorbesc. Maledicto preluă iniţiativa:

— O copilă încântătoare, domnule. O făptură absolut delicioasă.

— *E soţia mea,* am mârâit. Am venit aici pentru a fi singuri.

— O, nu mi-o luaţi în nume de rău!

Chicotitul lui părea în ton cu murmurul oceanului. Aşa cum stătea, în umbră, puteam să-l văd doar ca pe o formă albă cu negru, iar ochii oblici îi străluceau.

— Am înţeles, şi n-o să vă pun la încercare răbdarea. Poate mai târziu vă va face plăcere s-o întâlniţi pe sora mea...

— Nu joc bridge.

— Bridge? O, da, adevărat, mi-amintesc. Un joc de cărţi modern. Făcu un gest de apărare. Nu, domnule, vrerea noastră nu este să venim nepoftiţi. Într-adevăr, putem merge în vizită numai acolo unde există dorinţa, chiar nerostită, de a fi primiţi. Astă-seară a fost doar... de unde să ştim mai multe noi, cei din castel, decât că ne-au sosit nişte vecini? Acum însă nu pot să refuz nepoliticos bunătatea doamnei domniei voastre. Dar, domnule, nu voi întârzia prea mult.

Ei bine, acela a fost cel mai plăcut şi liniştitor dintre răspunsurile menite să îndepărteze furia cuiva. Încă tot nu-mi plăcea Maledicto, dar ostilitatea mi se diminuă până într-atâta, încât am putut să-mi analizez motivele. Care, în principal, se rezumară la reacţia la un al treilea element. Ceva în legătură cu el, poate parfumul pe care-l folosea, mă făcea să o doresc pe Ginny mai mult decât oricând.

Dar furia mă cuprinse din nou când ea se aplecă spre el oferindu-i coniacul, apoi pălăvrăgi prea tare, râse prea mult şi insistă să-i invite pe cei doi Maledicto mâine seară, la cină! De-abia le ascultam conversaţia. El vorbea liniştit, plin de spirit, nerăspunzând niciodată direct la vreo întrebare despre persoana sa. Am stat şi am repetat în gând ce voi rosti după plecarea lui.

În cele din urmă, se ridică.

— Nu vreau să vă mai reţin. În plus, poteca spre Fortaleza este sinuoasă şi nu m-am familiarizat cu ea. Deci trebuie să merg încet, că altfel mă rătăcesc.

— Oh! Dar asta poate fi periculos. Ginny se întoarse spre mine: Tu cunoşti poteca, Steve. Condu-l până acasă.

— Nu-mi pot permite să vă deranjez până într-atât, se sfii Maledicto.

— E cel mai mărunt serviciu pe care ţi-l putem face. Insist, Amaris. Steve, nu-ţi va lua mult timp. Tot spuneai că ai avea chef să alergi la lumina lunii; uite, luna aproape a răsărit.

— Okay, okay, okay! m-am răţoit cât am putut de

nepoliticos.

Puteam, într-adevăr, la întoarcere, să mă transform în lup şi să alerg până mă răcoream. Dacă încercam să mă cert acum cu ea, aşa cum mă trăgea aţa, cea de-a doua noapte a lunii noastre de miere s-ar fi transformat într-un adevărat Armageddon.

— Hai să mergem.

Îi sărută mâna. Ginny îşi luă la revedere, cu o voce uşor tremurată, ca o şcolăriţă îndrăgostită pentru prima oară. El avea o lanternă; aceasta arunca în faţa noastră o pată mică de lumină, scoţând la iveală pietre şi tufişuri de ciulini. Pe pantele estice, lumina lunii devenea din ce în ce mai puternică. O simţeam vibrându-mi în nervi. Un timp, se auziră de-a lungul coastei doar zgomotele paşilor noştri.

— Domnule, domnia-voastră nu aveţi lanternă? spuse într-un târziu oaspetele.

Am mormăit. La ce bun să pomenesc de privirea mea vrăji-torească sau de faptul că eram om-lup, care atunci când e lup n-are nevoie de lanternă?

— Ei bine, la întoarcere ar trebui s-o luaţi pe-a mea, continuă el. Altfel calea este primejdioasă.

Avea dreptate. Un om normal s-ar fi rătăcit chiar pe lună plină. Cărarea era îngustă, aproape ştearsă, iar ţinutul — accidentat şi plin de umbre. Dacă îţi pierdeai capul, puteai umbla pe coclauri până-n zori şi riscai să te prăbuşeşti în gol şi să-ţi frângi gâtul.

— Voi veni s-o iau mâine seară, oftă bucuros Maledicto. Ah, domnule, cât sunteţi de bun! Oamenii proaspăt căsătoriţi sunt plini până la refuz de dragoste, iar Cybelita este la fel de însetată de asta ca şi Amaris.

— Sora dumitale? am întrebat.

— Da. Aţi dori s-o întâlniţi în seara asta?

— Nu.

Se lăsă iarăşi tăcerea. Am coborât într-o râpă întunecată, am ocolit un colţ de stâncă - şi n-am mai putut să-mi văd casa. Nimic altceva decât luciul stins al apei, strălucirea lunii în partea opusă, stelele care pe neaşteptate deveniseră prea îndepărtate; doar acestea luminau ţinutul. Am zărit zidurile năruite al Fortalezei aproape deasupra capului nostru, încoronând piscul ca dinţii unei fălci. Maledicto şi cu mine am fi putut fi ultimele fiinţe vii din Midgard.

Celălalt se opri. Lanterna din mâna lui se stinse.

— Noapte bună, señor Matuchek! strigă el.

Râsul îi răsună malefic şi plăcut.

— Ce? Am clipit, buimăcit, în pâcla care mă împresurase. Ce dracu' vrei să spui? N-am ajuns încă la castel!

— Nu. Mergi într-acolo, dacă ai dorinţă. Şi putinţă.

I-am auzit paşii întorcându-se pe potecă. Nu mai făceau pietrişul să scrâşnească. Erau uşori şi iuţi, ca ai unui animal săltăreţ.

Înapoi spre vilă.

Pentru moment, am rămas încremenit. Auzeam o foarte slabă suflare de vânt, foşnetul ierburilor uscate, cel al oceanului. Apoi bătăile inimii mele înlăturară orice alt zgomot.

— *Ginny!* am urlat.

M-am întors şi am alergat după el. M-am împiedicat de un bolovan, am căzut şi mi-am julit mâinile. M-am ridicat clătinându-mă, stâncile şi faleza mi-au întors înjurăturile şi am alunecat pe o pantă, printre cactuşi şi tufişuri. Iarăşi m-am împiedicat de ceva şi am căzut. De data asta m-am lovit cu capul de un bolovan. Impactul nu a fost serios, dar durerea m-a invadat, am văzut stele verzi şi pentru câteva clipe am zăcut ameţit.

Iar în noapte am simţit o prezenţă nouă. Şi dincolo de singurătatea fără speranţe ce se răspândea dintr-însa şi-mi pătrundea în inimă şi în măduva oaselor, am simţit o aşteptare încordată.

... *succes în capcana întinsă de mine la această a treia încercare... amândoi — el mort şi ea coruptă, după aceea zdrobită de remuşcări... În siguranţă faţă de ameninţarea care vine dinspre ei ca o furtună, pe măsură ce momentul acela se apropie... În sfârşit, în siguranţă...*

Şi un gând mă înjunghie mult mai tare decât orice durere: Maledicto nu putea s-o zăpăcească de unul singur, oricum nu atât de mult încât să înfrângă dragostea, mândria şi decenţa ei... nu, Satana însuşi lucrase asupra iubitei mele...

Nu ştiam ce intenţiona diavolul. Dar, ca un fulger, imaginea ei, singură acolo cu Maledicto, mă eliberă de orice altceva, de durere, de slăbiciune, simţuri şi, pentru un timp, chiar şi de memoria Observatorului acela batjocoritor. Mi-am urlat furia şi disperarea, am sărit în picioare şi am fugit.

Era nebunie curată. Nu-mi dădeam seama ce fac. Fără îndoială că se intenţionase să cad de pe o stâncă şi să-mi rup gâtul. Dar instinctele pe jumătate animalice şi reflexele - bănuiesc - m-au ferit de aşa ceva.

În cele din urmă puterile m-au lăsat şi a trebuit să mă opresc să-mi trag sufletul. Acea pauză forţată i-a oferit lucidităţii mele o şansă de revenire.

Privind în jur, n-am mai văzut nici castelul, nici vila. Mă rătăcisem.

XVI

Am maturat cu privirile panta, până la capătul ei. Dedesubt, oceanul sclipea vag. Mintea mi se limpezea din ce în ce mai mult. Maledicto mă scosese, cu abilitate, din scenă, poate chiar mă ucisese; asta dacă aş fi fost un homo sapiens oarecare şi neantrenat, aşa cum credea el. Dar eu aveam ceva mai multe resurse decât şi-ar fi putut închipui. De exemplu, privirea vrăjitorească. Am murmurat formula şi am simţit transformările din retină. Dintr-o dată am putut vedea foarte departe. Bineînţeles, imaginea era neclară; ochiul uman nu poate să focalizeze prea bine lungimile de undă în infraroşii; dar recunoşteam reperele. Mi-am stabilit direcţia generală de înaintare şi am pornit spre casă.

Cu o încetineală de coşmar, Maledicto se deplasase mai repede decât era omeneşte posibil.

Luna se ridică, aproape plină, deasupra dealurilor.

Transformarea mea se operă chiar mai repede decât am avut timp s-o doresc. Nu m-am oprit să mă dezbrac, să-mi strâng hainele şi să le car în gură. Am rupt totul cu colţii, în afară de chiloţii cu bandă elastică, şi am urcat pantele ca o umbră. Dacă vă spuneţi că un lup în chiloţi şi cu coada ruptă arată ridicol, probabil aveţi dreptate; dar atunci numai la asta nu m-am gândit.

Cu ochii de lup nu puteam să văd foarte departe. Oricum, îmi puteam mirosi propriile urme, prin vegetaţia strivită, tot atât de intense ca un ţipăt. Am găsit poteca şi am simţit şi un alt miros. Acum ştiam ce ascundeau efluviile mirosului lui Maledicto.

Demon.

Nu mai simţisem niciodată acel iz anume, iar creierul meu de

lup nu era în stare să-l analizeze. Nici nu se întreba ce dorea demonul de la Ginny. În tigva mea era acum loc doar pentru ură şi pentru grabă.

Am ajuns la vilă. Am sărit în patio. Nu era nimeni prin preajmă. Dar dormitorul principal, îndreptat spre ocean, avea ferestrele deschise ca să intre înăuntru razele lunii. Am pătruns dintr-un salt pe fereastră.

O ţinea în braţe. Ea încă mai rezista, dar avea ochii închişi, iar puterile îi slăbeau.

— Nu, şoptea. Nu, ajutor, nu. Amaris, Amaris, Amaris...

Mâinile i se ridicară; îl cuprinse pe după gât şi-i trase capul spre ea. Se clătinau împreună, în lumina slabă.

Am urlat o dată şi mi-am înfipt dinţii în el.

Sângele lui nu avea gust de sânge omenesc. Era ca un lichior, mă ardea şi mă făcea să ameţesc. N-am îndrăznit să-l muşc iar. Încă o înghiţitură ca aceea, şi m-aş fi culcat la picioarele lui ca un câine, cerşind lovituri. Mi-am impus să mă transform în om.

Transformarea nu dură mai mult decât îi trebui lui până s-o elibereze pe Ginny şi să se întoarcă. În ciuda uimirii, nu se repezi la mine. O rază de lumină căzu pe figura lui ca din basme, turnându-i aur în ochi, iar el râse.

Pumnul îmi porni târând după el greutatea întregului trup. Sărmană şi înceată carne de om, cum să te lupţi cu viaţa ca de argint-viu, a Aerului şi a Întunericului? Maledicto se feri. Pur şi simplu nu mai era acolo. Pumnul mi se opri în perete şi am căzut, cu degetele arzându-mi de durere.

Râsul lui răsună deasupra mea.

— Merită oare plângăreţul ăsta o fată plină de viaţă ca tine? Grăieşte doar o vorbă, Virginia, şi-l gonesc înapoi, în coteţ.

— Steve...

Se ghemui într-un colţ în loc să se apropie de mine. M-am ridicat în picioare. Maledicto rânji, îşi trecu o mână pe după talia lui Ginny şi o trase spre el. Ea se cutremură, încercând iarăşi să-l îndepărteze. O sărută, iar ea scoase un sunet nedesluşit; împotrivirea i se prefăcu din nou în gesturi drăgăstoase. Am atacat. Maledicto mă lovi cu mâna liberă. Am căzut destul de urât. Mi-a pus un picior pe cap şi a apăsat.

— Nu mi-ar plăcea să-ţi fărâm oasele, spuse, dar dacă nu ai gentileţea să respecţi dorinţele unei doamne...

— *Dorinţe?* Ginny se smulse din strânsoare. Dumnezeule din Ceruri! se văită ea. Ieşi afară!

Maledicto chicoti.

— Ar trebui să fug la auzul numelor sfinte, dacă vreo victimă de-a mea le rosteşte cu adevărat sincer, murmură el. Dar tu voieşti să rămân aici. Cea mai mare dorinţă a ta este aceasta, Virginia.

Ea înşfăcă o vază şi o aruncă spre el. Demonul o prinse expert, din zbor, o sparse lovindu-mă cu ea şi se duse la fereastră.

— O, da, de data aceasta vraja a fost ruptă. Totuşi, nu ai teamă. Mă voi întoarce la un ceas mai prielnic.

Aerul undui vag, şi Maledicto dispăru peste pervaz. M-am târât după el. Terasa era albă şi goală în lumina lunii.

M-am aşezat, ţinându-mi capul în mâini. Ginny se lăsă să cadă lângă mine, suspinând. Trecu astfel mult timp. În cele din urmă m-am ridicat, am aprins lumina, am găsit un trabuc şi m-am aşezat pe marginea patului. Ea se ghemui lângă genunchii mei, dar n-am atins-o.

— Ce-a fost? am întrebat-o.

— Un incubus.

Stătea cu fruntea plecată, i-am văzut doar pletele roşcovane revărsate pe spate. După plecarea mea alături de Maledicto, îşi pusese cea mai vaporoasă cămaşă de noapte — pentru cine? Vocea îi era înceată şi firavă.

— El... probabil că bântuie prin ruine. A venit aici o dată cu spaniolii... Poate că poartă vina pentru eşecul lor...

Am tras fumul în piept.

— De ce până acum nu s-a aflat nimic despre el? m-am întrebat placid, cu voce tare. Apoi mi-am răspuns singur: O, da, fireşte. Probabil că are o rază de acţiune foarte restrânsă. Un blestem ce apăsase asupra unei familii care nu mai există, aşa că astăzi se limitează la casa şi terenul acelui „don" de demult. De pe vremurile acelea, nimeni n-a mai fost aici după căderea nopţii.

— Până când noi...

Şoapta îi rămase în suspensie.

— Cum rămâne atunci cu Juan şi nevasta lui şi cu oaspeţii ocazionali? Am început să fumez şi mai furios. Tu eşti vrăjitoarea. Tu deţii informaţiile. Eu ştiu abia că un incubus este un

demon erotic. Spune-mi, de ce n-a deranjat niciodată familia Fernandez?

Începu iarăşi să plângă, cu suspine adânci. M-am gândit că disperarea ei se îmbinase cu recenta pierdere a puterilor vrăjitoreşti, având ca rezultat neputinţa de a-şi folosi cunoştinţele taumaturgice. Când am continuat, gândurile mele aveau o claritate de cristal:

— Răspunsul e că demonul spunea adevărul în legătură cu simbolurile sfinte care sunt un scut pentru cei ce doresc într-adevăr să fie apăraţi. Juan şi nevasta lui sunt buni catolici. N-ar sta aici fără să atârne câte un crucifix în fiecare cameră. Şi nici unul nu doreşte să-l înşele pe celălalt.

Când îşi ridică faţa spre mine, pe ea era întipărită o expresie sălbatică:

— Crezi că eu...

— O, nu cu premeditare. Dacă atunci când am venit ne-am fi gândit să aşezăm câteva cruci sau să facem nişte rugăciuni sincere, am fi fost şi noi în siguranţă. Poate nici n-am fi aflat vreodată că avem prin preajmă un incubus. Dar ne gândeam la cu totul altceva, iar acum este prea târziu. Bănuiesc că, în subconştient, te-ai jucat cu ideea că o mică vacanţă în raport cu monogamia strictă nu poate să facă nimănui rău...

— Steve! Se ridică repede în picioare. E luna noastră de miere! Cum poţi să spui aşa ceva?

— Uite că pot!

Am stins trabucul, dorindu-mi ca în locul lui să fie faţa lui Maledicto.

— Cum altfel ar fi putut să te vrăjească?

— Şi tu... Steve... Steve, te iubesc. Numai pe tine.

— Ei bine, ar fi bine să pregăteşti covorul, am oftat. Zboară la... da, cred că Guaymas este cel mai apropiat oraş destul de mare încât să aibă un exorcist încadrat în poliţie. Anunţă întâmplarea şi cere protecţie. Deoarece, dacă-mi amintesc bine demonologia, incubusul te poate urma oriunde, din momentul în care ai căzut sub influenţa lui.

— Dar nu s-a întâmplat nimic!

Strigă de parcă aş fi lovit-o, ceea ce într-un fel şi făcusem.

— Nu, n-a avut timp. Atunci. Bineînţeles, ai fi fost în stare să respingi orice demon, cu o simplă vrajă laică, dacă te-ai fi aflat în posesia puterilor de vrăjitoare. Dar acestea au dispărut. Până

când le recapeţi, vei avea nevoie de un paznic exorcist, în fiecare oră din zi când nu te afli în biserică. Doar dacă...

M-am ridicat şi eu.

— Ce?

Mă prinse cu mâini reci şi deznădăjduite. M-am scuturat, orbit de dubla lovitură suferită de bărbăţia mea: Maledicto mă învinsese în luptă şi aproape îmi sedusese mireasa.

— Steve, la ce te gândeşti?

— Doar dacă n-aş putea să mă descotorosesc singur de el.

— *Nu poţi!* Nu eşti vrăjitor, iar el e demon!

— Sunt vârcolac. S-ar putea să fie de ajuns.

M-am dus la baie şi am început să-mi pansez rănile. Erau superficiale, cu excepţia pumnilor tumefiaţi. Ea încercă să mă ajute, dar am alungat-o.

Ştiam că nu sunt raţional. Eram prea furios şi îndurerat. Aveam vaga idee să mă duc la Fortaleza, unde probabil se reîntorsese Maledicto. Sub formă de lup, aş fi fost aproape la fel de agil şi de puternic ca el. Bineînţeles, n-aş mai fi îndrăznit să-l muşc... dar dacă mă puteam transforma în om în funcţie de împrejurări, aş fi folosit tehnicile de luptă fără arme pe care le învăţasem în armată... Planul era lipsit de speranţe, cum ar fi putut băga de seamă oricine, dar propriul meu demon mă împingea înainte.

Ginny simţi asta: măcar atâta instinct îi mai rămăsese din talentele vrăjitoreşti, sau poate că era pur şi simplu ceva înnăscut. Foarte palidă în lumina neiertătoare a flăcării spiriduşilor, tremură, înghiţi în sec, dar după un timp mă aprobă.

— Dacă trebuie... O să mergem împreună.

— Nu. Protestul îmi izbucni din gât ca un tunet. Ţi-am spus să pleci spre Guaymas! N-am şi aşa destule necazuri? Lasă-mă în pace până mă decid dacă te mai vreau!

Iarăşi mă privi fix. Deie Domnul să nu mai văd niciodată asemenea ochi. Apoi fugi.

Am ieşit pe terasă şi am devenit lup. Duhoarea demonului polua aerul. Am urmărit-o pe pantele muntelui.

XVII

Pământul era scăldat în lumina lunii. Nasul meu simţea mirosurile de praf, de salvie, cactuşi, alge şi sare marină;

urechile desluşeau tiuitul de sonar al liliecilor şi goana înspăimântată a unui iepure; pielea îmi era furnicată de senzaţii pentru care oamenii nu au cuvinte. Nu-mi mai simţeam chinurile de om. Creierul de lup poate să aibă doar gânduri de carnivor, limpezi şi ucigătoare. Era ca şi cum aş fi renăscut înţelegeam de ce unii psihiatri obţinuseră rezultate bune transformându-şi, temporar, pacienţii în animale.

În cele din urmă am văzut, pe fundalul lunii, vechiul turn de pază cu silueta lui mâncată de vreme. Cu fiecare nerv încordat la maximum şi gata de atac, am intrat pe ceea ce odată fusese o poartă. Curtea era pustie. De-a lungul secolelor se umpluse de nisip, printre dalele de piatră crescuseră buruieni, iar din loc în loc lespezile erau distruse. Aproape în centru se afla o movilă care fusese cândva o clădire. Dedesubt erau pivniţele. Le exploro-rasem ceva mai demult, dar nu mersesem îndeajuns de departe încât să găsesc incubusul.

Mi-am urlat provocarea.

Aceasta se izbi cu ecou de uşa turnului. De acolo ieşi o formă albă. Inima îmi tresări şi m-am tras înapoi, ghemuindu-mă. M-am gândit nebuneşte: oare aş putea să-i retez, de la prima muşcătură, artera jugulară? În cazul acesta, n-ar mai avea importanţă dacă aş înghiţi acel sânge-drog...

Am auzit un râs cristalin şi paşi uşori. Silueta mai făcu un pas, înainte să ajungă în lumina lunii, ireal de albă în contrast cu zidurile negre.

— Bună seara, tânărule chipeş, spuse ea. Nici nu speram să am un asemenea noroc.

Mirosul ei îmi pătrunse în plămâni şi în sânge. Am mârâit, iar mârâitul mi se prefăcu în scheunat. Mi-am agitat coada ciuntită. Umbra veni lângă mine şi mă scărpină după urechi. I-am lins braţul; gustul era ameţitor. Undeva, într-o sălbăticie tumultuoasă, m-ara gândit că n-are sens să rămân lup. Curenţii transformării trecură prin mine. M-am ridicat în picioare, om.

Era înaltă şi bine proporţionată, ca şi Amaris, avea acelaşi chip straniu, prelung, aceiaşi ochi fluorescenţi în lumina lunii. Dar părul blond îi cădea ca un nor până mai jos de talie, şi purta o rochie, ţesută evident de păianjeni, pe o siluetă care... ei bine, n-am să încerc s-o descriu. Bănuiesc că jumătate din farmecul ei se datora felului cum se mişca.

— Cybelita... bănuiesc? am reuşit să îngaim.

— Iar tu eşti Steven.

O mână fină se strecură într-a mea şi rămase acolo.

— Fii bine venit!

Mi-am umezit buzele.

— Aă... fratele tău este acasă?

Se undui mai aproape.

— Ce importanţă are?

— Eu... ăă...

M-am gândit, nebuneşte, că nimeni n-ar putea să-i explice politicos unei doamne că a venit să-i ucidă fratele. Şi la urma urmelor, ei bine, oricum...

— Ascultă, am bălmăjit. Tu, el, trebuie să ne lăsaţi în pace!

Cybelita zâmbi îngăduitor.

— Ah, durerea ta e şi a mea, Steven. Şi totuşi, nu poţi să găseşti în inima ta un strop de milostenie pentru noi? Ştii oare ce-i cu adevărat acea damnare? Să fii o creatură în care stihiile se alătură fără a se contopi - Focul poftelor, Aerul impulsului, Apa dezmăţului şi forţa întunecată a Pământului - să ai o asemenea fire şi totuşi să fii condamnat să bântui, ca un şobolan, prin aceste ruine, să urli la cerul gol şi să fii înfometat; de trei sute de ani înfometat! Dacă tu ai muri de foame, iar doi trecători ar da un ospăţ, nu ai lua oare cele câteva firimituri de care ei s-ar putea lipsi?

Am croncănit ceva despre ereziile analoge.

— Nu-i vorba de malignitate, stărui ea.

Se apropie şi-şi puse braţele pe umerii mei, lipindu-şi pieptul de al meu.

— Astă nevoie ne sileşte. Şi la urma urmelor, Steve, nici voi, muritorii, nu sunteţi perfecţi. Dac-aţi fi sfinţi, fără gânduri necu-rate, nici un demon nu s-ar putea apropia. Suntem atraşi de ceea ce, în voi, este asemenea nouă.

— Ăă, ei bine, da, am răspuns gâtuit. Ai rostit două adevăruri aici... adică doar unul. Da.

Cybelita râse încă o dată.

— Dar, oh, ce dulce eşti! Stau aici în lumina lunii, îmbrăţişându-l, dezbrăcat, pe cel mai frumos flăcău din lume...

— Ah, Dumnezeule!

Mi-am amintit că eram doar în chiloţi. Din moment ce ea nu se îndepărta, speriată, înseamnă că exclamaţia mea nu fusese luată drept o rugăciune.

— ... şi discutăm despre metafizică! Nu, nu te ruşina. Cybelita făcu o piruetă. Eu nu am avantajul tău. Asta nu-i cinstit. Hai să fim înveşmântaţi la fel.

Pocni din degete şi rochia îi dispăru. Dar diferenţa nu era decât una strict morală, iar în clipele acelea morala părea irelevantă.

— Şi acum, vino, vino, dragul meu. Lupul meu, eşti primul meu *loup-garou* — dacă aş fi bănuit o asemenea minunăţie, nu mi-aş fi pierdut timpul cu femeia... Vino!

Se aruncă asupra mea. Nu ştiu ce m-a făcut să-i răspund la sărut. Era ca şi cum aş fi fost prins într-un ciclon purpuriu.

Până la urmă însă am găsit în mine, cumva, un rest de împotrivire.

— Nu! Am o nevastă!

Cybelita râse mai puţin plăcut.

— Ha! Unde crezi tu că-i Amaris, din clipa când ţi-ai lăsat muierea singură?

Am scos un sunet gâtuit.

— Acum, asta este, murmură ea. Nu te poţi împotrivi destinului. Nu-ţi învinovăţi nevasta. E doar o muritoare. Tu ai putea să fii mai mult?

Mi se păru că în faţa mea se deschide Purgatoriul. Apoi, abia conştient de ce fac, am tras-o pe Cybelita lângă mine. Sărutările mele sălbatice i-au crăpat buzele şi am gustat sângele demonic.

— Haide, mă îndemnă ea, iubitul meu, iubitul meu, du-mă în turn...

Am ridicat-o în braţe şi m-am îndreptat spre uşă.

— Steve!

Ţipătul lui Ginny mă lovi ca un cuţit.

Am scăpat povara din braţe. Cybelita ateriză pe delicatul ei poponeţ şi scoase o exclamaţie foarte nedelicată. Am privit-o, cu gura căscată, pe Ginny. Stătea ghemuită pe covorul persan care plana deasupra intrării dărăpănate, cu părul ei roşu ciufulit, căzut peste umeri şi, în acel moment, când deja Amaris mi-o furase (deoarece de atunci încolo nimic nu mai putea fi la fel între noi), am ştiut că făptura ei era tot ce-mi dorisem vreodată.

Cybelita se ridică. Părea ştearsă în lumina lunii. Nu-mi mai stârnea nici o dorinţă. Putea să se ducă dracului.

Şi chiar în iad îi era locul.

Mârâi spre Ginny, apoi se întoarse şi-şi deschise braţele spre

mine.

— Apără-te! i-am spus şi m-am transformat în lup.

Cybelita se feri din calea mea. Am auzit-o iarăşi pe Ginny strigând, ca dintr-o altă existenţă. Toată atenţia îmi era îndreptată spre succubus. Corpul Cybelitei pulsă, se făcu cenuşiu şi, pe neaşteptate, demonul deveni lupoaică. Îmi rânji fără ruşine, iar feminitatea ei mă lovi ca un ciomag.

Nu i-am acceptat oferta. M-am repezit spre gâtul ei. Ne-am rostogolit şi ne-am luptat. Era puternică, dar nu fusese antrenată pentru lupta licantropică. Iar eu ştiam figurile de judo şi pentru forma animală. M-am strecurat pe sub falca ei şi mi-am înfipt dinţii acolo unde doream.

Sângele demonului era dulce şi îngrozitor la gust. Dar de data aceasta nu-mi stârnea dorinţe. Cele două puteri din mine - Dragostea faţă de nevastă şi Ura faţă de fiinţa cu care mă luptam - erau prea puternice. Sau, dacă insistaţi să folosesc termeni demodaţi, glandele mele produceau destul testosteron şi adrenalină ca să înece orice hormon din acel lichid asemănător cu sângele.

Am ucis-o.

În ultima fracţiune de secundă am auzit - nu cu urechile - ţipătul spiritului rău din acel trup. Am simţit - nu cu nervii mei - turbulenţa spaţiu-timpului pe când el se lupta să-şi schimbe forma matematică a funcţiei Schrodinger, astfel încât să se refugieze în Continuumul inferior căruia îi aparţinea şi să-mi lase plocon masa de schimb. Dar fălcile mele fuseseră prea abile şi sălbatice. Corpul murise, iar demonul, lipsit acum şi de suflet, încetase să mai existe.

M-am întins, gâfâind, lângă cadavrul de lup. Acesta schimbă, într-o succesiune oribilă, forma de femeie cu aceea de bărbat, apoi de Satanoid cu coarne şi coadă. Când ultimele forţe de coeziune dispărură, se transformă în gaz.

Mi-am recăpătat forţele, picătură cu picătură. Zăceam în poala scumpei mele Ginny. Lumina lunii ne învăluia răcoros, sub stelele prietenoase, şi ne aflam într-un castel alcătuit doar din pietre puse una peste alta. Ginny râse, plânse şi mă îmbrăţişă strâns.

Am redevenit om şi am îmbrăţişat-o la rându-mi.

— E-n ordine, draga mea, am şoptit. Totul este bine. I-am venit de hac. O să mă ocup acum de Amaris.

— Ce? Îşi ridică, de pe pieptul meu, faţa udă de lacrimi. N-n-u ş-ş-ş-tii? Abia ai făcut-o.

— Cum?

— Da. Mi-am recăpătat ceva din c...cunoştinţe... după ce ai plecat. Respiră adânc. Incubuşii şi succubuşii sunt unul şi acelaşi lucru. Îşi schimbă sexul după... după... împrejurări... Amaris şi târâtura aia erau o unică fiinţă.

— Adică ea nu... tu nu... el nu...

Am scos un urlet pe care cred că l-au înregistrat şi seismografele din Baja California. Iar acel strigăt a fost cea mai înflăcărată rugăciune pe care Tatăl Nostru a primit-o vreodată de la mine.

Nu pentru că n-aş fi fost gata s-o iert pe draga mea dacă ar fi avut o experienţă cu un demon. Dar când am aflat că nu trebuia să iert nimic, parcă mi s-a ridicat un munte de pe inimă.

— Steve! strigă Ginny. Şi eu te iubesc, dar coastele mele nu-s din fier!

Am sărit în picioare.

— S-a terminat, am şoptit, nevenindu-mi să cred. Mai mult decât atât, ne-am şi ales cu ceva din chestia asta.

— Cum adică? întrebă ea încă timid, dar având în ochi un adevărat răsărit de soare.

— Ei bine, cred că am primit o utilă lecţie de modestie. Nici unul dintre noi nu are subconştientul mai cuviincios decât al oricărui om obişnuit.

Imediat mă trecură fiori reci. Mi-am spus că nici o persoană obişnuită nu s-ar fi aflat atât de aproape de păcat ca noi... În a doua noapte de după nuntă! De altfel, nici noi n-ar fi trebuit să fim... Numai că împotriva noastră erau îndreptate forţe mai mari decât cele ale unui demon josnic. Şi nu doar întâmplarea ne scosese în calea lui. Altceva sau altcineva urmărea să ne distrugă.

Acum cred că Forţa rămăsese pe aproape, urmărindu-ne. Nu ne putea lovi în mod direct. Prin preajmă nu mai erau alte posibile ispite şi, în orice caz, eram de-acum preveniţi împotriva lor. Nu ne mai putea folosi suspiciunile şi geloziile latente ca să ne întărâte unul împotriva celuilalt; eram eliberaţi de toate acestea, atât cât poate fi un muritor de rând.

Dar oare, în viclenia lui răbdătoare, îşi *retrăsese* din jur şi din noi ultimele influenţe nefaste, ne eliberase de dureri şi tracasări,

se îndepărtase cu adevărat?

Nu ştiu. Dar ştiu că, pe neaşteptate, noaptea devenise o splendoare, iar dragostea pentru Ginny îmi sporise atât de mult, încât în mintea mea nu mai era loc pentru nimic altceva; iar când, cu multe zile mai târziu, mi-am amintit întâlnirea de pe marginea falezei, aceasta devenise la fel de vagă ca şi cele de dinainte şi am îndepărtat-o cu aceeaşi frază nepăsătoare, spusă pe jumătate în glumă: „Ciudat cum o lovitură puternică în cap îmi provoacă întotdeauna o anumită halucinaţie."

Acolo, în curte, am privit-o pe soţia mea, am strâns-o în braţe şi i-am spus, cu voce răguşită, fiindcă un nod de lacrimi mi se oprise în gât:

— Ceea ce contează, dragă, este că am aflat cât de mult ţii la mine. M-ai urmat până aici, ştiind ce te poate aştepta, deşi eu îţi cerusem să te pui imediat la adăpost...

Îşi frecă de umărul meu capul ciufulit.

— Şi eu am aflat acelaşi lucru despre tine, Steve. Mă simt foarte bine.

Ne urcarăm pe covor.

— Spre casă, James, am spus. După un timp, când James se ridicase în aer, am adăugat: Of, bănuiesc că eşti moartă de oboseală.

— Hm, de fapt, nu prea. Sunt încă prea tulburată... ba nu, la naiba, sunt prea fericită. Mă strânse de mână: Dar tu, bietul de tine...

— Mă simt perfect, am rânjit. Mâine dimineaţă putem să dormim până târziu.

— Domnule Matuchek! La ce te gândeşti?

— La ce te gândeşti şi tu, doamnă Matuchek.

Cred că roşi în lumina lunii.

— Da, îmi dau seama. Foarte bine, domnule.

Ceea ce se dovedi o profeţie.

XVIII

După ce ne-am întors în oraş, ne-am găsit nişte slujbe temporare, la care am renunţat când începură cursurile. Asemenea multor alte perechi proaspăt căsătorite, ne-am lovit de dificultăţi financiare; nu foarte serioase, numai că, după ce Ginny rămase însărcinată, a trebuit să vindem covorul. Altfel, în

primii doi ani de căsătorie, viaţa noastră n-a avut nimic spectaculos, cu excepţia momentelor când ne aflam în doi.

Apoi, o asistentă medicală mă conduse la patul iubitei mele. Dintotdeauna Ginny avusese tenul deschis, dar după lupta pe care o dăduse era albă, iar pometii ei frumoşi ajunseseră foarte proeminenţi. Însă părul i se revărsa tot ca o flacără pe pernă şi, deşi îşi ţinea pleoapele pe jumătate închise, verdele irişilor nu-i strălucise niciodată mai intens.

M-am aplecat şi am sărutat-o cât de blând am putut.

— Bună, şopti ea.

— Cum te simţi? am întrebat prosteşte, incapabil să găsesc vreo frază mai de doamne-ajută.

— Grozav.

Mă privi un moment, apoi zâmbi pe neaşteptate.

— Arăţi de parcă tu ai fi trecut prin durerile facerii.

La drept vorbind, unii obstetricieni îi pun pe taţi la pat atunci când se naşte copilul. Doctorul nostru era adeptul opiniei majoritare şi susţinea că trebuie să-i acord nevestei cât mai mult ajutor

În chip simpatetic, adică tocmai agitându-mă în camera de aşteptare. In ultimele luni, studiasem destul de intens acest subiect, astfel încât devenisem oarecum o autoritate. Pentru o fată înaltă şi zveltă ca Ginny, prima naştere putea să fie dificilă. Dar Ginny abordase prospectul cu stăpânirea de sine ce o caracteriza, singura derogare pe care şi-o îngăduise faţă de prescripţiile lui fiind rostirea unor incantaţii pentru a prevesti sexul copilului, şi asta doar ca să nu fim nepregătiţi în privinţa numelui.

— Cum îţi place fiică-ta? mă întrebă.

— E încântătoare, i-am răspuns.

— Mincinosule, chicoti ea. Încă nu s-a născut bărbatul care să nu fie îngrozit când i se spune că e autorul acelui boţ zbârcit de protoplasmă roşie. Îmi prinse mâna. Dar va fi încântătoare, Steve. Altfel nu se poate. Tot ce se petrece între noi doi este minunat.

Mă străduiam să *nu* urlu de fericire în faţa celorlalte mame din salon. Dar asistenta mă scoase din impas, spunându-mi scurt:

— Domnule Matuchek, cred că ar fi bine s-o lăsăm pe soţia dumneavoastră să se odihnească. Iar doctorul Ashman ar dori

să termine toate formalităţile, ca să poată pleca acasă.

Doctorul mă aştepta în biroul de stare civilă. După ce am intrat prin uşa capitonată, asistenta o închise şi o sigilă pe din afară cu ceară, pecetluind-o cu steaua lui David. Ne aflam într-un spital ultramodern, unde se luau toate precauţiile. Thomas Ashman era un bărbat cărunt, înalt de şase picioare, domol, dar în clipa aceea părea puţin moleşit de oboseală. Am observat că pe sub halatul chirurgical, imprimat cu impresionante simboluri zodiacale, purta pantaloni de doc alb şi un tricou — fără să mai punem la socoteală şi amuleta, bineînţeles.

Ne strânserăm mâinile.

— Totul este în ordine, mă asigură el. Am primit rezultatele de la laborator. Înţelegi că, neexistând nici un teriantrop pe linie maternă, nici unul dintre copiii dumitale nu va fi un om-lup înnăscut. Dar, cum fetiţa a moştenit integral de la dumneata complexul de gene recesive, vrăjile de transformare vor acţiona foarte uşor asupra ei. Un avantaj evident, în special dacă se va orienta spre o carieră taumaturgică, precum mama sa. În acelaşi timp, asta înseamnă că va trebui păzită de anumite lucruri. Va fi mult mai expusă influenţelor paranormale decât majoritatea oamenilor.

Am încuviinţat. Fără îndoială, eu şi Ginny trecuserăm prin exagerat de multe aventuri nedorite.

— Găseşte-i un soţ potrivit, glumi Ashman, şi vei avea nepoţi vârcolaci.

— Dacă o moşteneşte pe maică-sa, am spus eu, Dumnezeu să-l aibă în pază pe nefericitul pe care am încerca noi să i-l impunem! Mă simţeam la fel de idiot precum mă exprimam. Uite ce-i, doctore, suntem amândoi obosiţi. Hai să întocmim certificatul de naştere şi să plecăm.

— Desigur.

Se aşeză la birou. Pergamentele erau deja inscripţionate cu numele părinţilor, locul, data şi numărul de cod comun acestor date.

— Cum are s-o cheme?

— Valeria.

— Da, am bănuit că nevasta dumitale va alege aşa ceva. A fost ideea ei, nu-i aşa? Şi vreun al doilea nume?

— Ăă... Mary. Eu l-am ales - aşa se numea mama.

Mi-am dat seama că iarăşi vorbeam fără şir.

— Te-ai gândit bine. Poate să rămână la acesta dacă nu-i va plăcea prenumele pompos. Deşi bănuiesc că o să-i placă.

Înscrise cele două nume, semnă, îmi înmână documentul şi aruncă indigoul într-un coş de gunoi. Cu mult mai ceremonios, întinse pe masă certificatul principal, care purta amprentele fetiţei.

— Iar numele adevărat?

— Victrix (Victorioasa - n. red.)..

— Cum?

— Lui Ginny i-a plăcut întotdeauna această combinaţie: Valeria Victrix. Ultima legiune romană din Bretannia.

„Ultima care s-a împotrivit Haosului", spusese ea, într-una dintre discuţiile noastre purtate foarte serios.

Ashman ridică din umeri.

— Ei bine, oricum, copilul n-o să-l folosească!

— Sper ca niciodată să nu fie nevoie!

— Asta ar însemna o situaţie ultracritică, încuviinţă doctorul. Dar nu te nelinişti. Cunosc o mulţime de soţi tineri tulburaţi de greutăţile prin care au trecut şi obsedaţi de necazurile care-i mai aşteaptă în viitor. De fapt, nu e vorba de altceva decât o altă precauţie înţeleaptă, un fel de vaccinare.

— Ştiu, i-am răspuns. Mi-aş fi dorit ca şi părinţii mei să fi avut ideea asta când m-am născut.

E prea puţin probabil ca, împotriva unui cetăţean obişnuit şi paşnic, cineva să folosească vrăji legate de numele lui; dar aţi văzut că, din când în când, cariera mea devine turbulentă şi este incomod să-mi asigur tot timpul protecţia prin intermediul unui descântec antivrajă, care nici măcar nu e întotdeauna demn de încredere. Ştiinţa medicală reprezintă unul dintre puţinele domenii în care recunosc că se fac progrese adevărate.

Ashman cufundă o pană de vultur într-o călimară cu cerneală din sevă de stejar.

— Prin pasărea patriei tale şi prin copacul fulgerului, declamă el, sub protecţia lor şi a lui Dumnezeu, copil al acestei zile, fie Victrix numele tău adevărat, cunoscut pe acest pământ doar de către ai tăi părinţi, al tău doctor şi de către tine când vei ajunge la majorat; şi fie ca tu să-l porţi cu cinste şi cu bucurie, până la sfârşitul zilelor tale. Amin.

După ce termină de scris, presără deasupra nisip din

Galileea şi se ridică din nou în picioare.

— Am să îndosariez personal certificatul ăsta, spuse. Apoi adăugă, căscând: Okay, asta-i tot.

Ne strânserăm iarăşi mâinile.

— Îmi pare rău că a trebuit s-o ajuţi să nască la o oră atât de puţin sfântă, am remarcat.

— Noi, medicii internişti, suntem obişnuiţi cu aşa ceva, răspunse el. Somnolenţa îl părăsise şi mă privi foarte serios. De altfel, în acest caz mă aşteptam la aşa ceva.

— Adică?

— Deja auzisem câte ceva despre dumneata şi soţia dumitale, mărturisi Ashman. Am încercat apoi să aflu mai multe. Am făcut nişte calcule, folosind propriile mele rune. Poate că nu ştii, dar copilul a fost conceput în solstiţiul de iarnă. Şi, în afară de moştenirea ereditară destul de neobişnuită, mai este ceva în legătură cu ea. Nu-mi dau seama ce anume. Dar eram destul de sigur că se va naşte în această noapte — fiindcă trebuia să vină pe lună plină şi în ziua Apostolului Matei. O voi urmări cu mare atenţie, domnule Matuchek, şi-ţi sugerez să ai multă grijă de ea... Noapte bună.

XIX

În următorii trei ani nu ni s-a mai întâmplat nimic spectaculos. Sau, poate, aşa veţi fi crezând voi, dar voi sunteţi altfel de fiinţe. Pentru cercul nostru restrâns, în acei ani, a fost ca şi când lumea ni s-ar fi deschis ca s-o cucerim, dar îh acelaşi timp s-ar fi retras brusc de sub picioarele noastre.

În primul rând, Valeria nu fusese dorită. Mult mai târziu am aflat că Svartalf îl alergase iarăşi pe Brownie, iar drept răzbunare, spiriduşii transformaseră în aspirine pilulele anticoncepţionale ale lui Ginny. Mai târziu m-am întrebat dacă în spatele incidentului nu se ascunsese ceva mai mult. *Puterile* au propriile lor metode de a ne împinge spre situaţii care să ducă la îndeplinirea ţelurilor Lor.

La început, Ginny intenţionase să-şi continue studiile, conform planului nostru iniţial, imediat ce copilul ar fi crescut destul de mare ca să poată fi supravegheat de o îngrijitoare. Îşi luase chiar doctoratul în filozofie, cu o lucrare despre Arcane, şi primise excelente oferte de serviciu. Dar acum, că aveam o fiică, ei

bine, emanciparea mamei a fost amânată. Nu intenţionam să lăsăm educaţia Valeriei în seama vreunei bone! Nu acum, când de-abia începuse să înveţe să zâmbească, când se târa peste tot, când gângurelile ei începuseră să se transforme în cuvinte - mai târziu, mai târziu.

Eu am fost pe depun de acord. Dar asta însemna să renunţăm pentru un timp - dacă nu pentru totdeauna - la standardul de viaţă la care aspiram: o familie tânără de intelectuali, cu două salarii frumoase, făcând lucruri plăcute, în locuri minunate, printre oameni minunaţi. Am propus să încerc să-mi reiau cariera de la Hollywood, dar aş fi fost şocat dacă Ginny ar fi acceptat măcar să audă un cuvânt despre aşa ceva.

— Îţi poţi imagina, fie şi pentru o jumătate de secundă - îmi spuse - că aş prefera un actor mediocru, jucând în *Şeful Argintului* sau *Lassie,* când aş putea avea un inginer foarte bun?

Personal, nu cred că filmele în care jucasem erau chiar atât de rele; dar, în general, răspunsul ei mă uşură.

Un inginer proaspăt ieşit de pe băncile şcolii nu nimereşte drept în mijlocul proiectului important la care aspiră, în special când el însuşi este mai în vârstă decât majoritatea absolvenţilor. Trebuia să încep cu ce puteam găsi. Din fericire - aşa crezuserăm noi atunci - prima slujbă a fost neaşteptat de bună.

Corporaţia „Nornwell Scryotronics" făcea parte dintre noile întreprinderi apărute după război datorită înfloririi industriei aparaturii pentru comunicaţii. Deşi mică, i se prevedea o dezvoltare exponenţială. Pe lângă producţie, se ocupa de cercetare şi dezvoltare, iar eu am fost angajat la ultima secţiune. Nu numai un lucru fascinant în sine, dar şi un pas mare spre idealul meu profesional. Mai mult, o conducere luminată ne încuraja ca, o parte din timp, să studiem ca să avansăm şi să obţinem salarii mai mari. Eram bine plătiţi. Şi nu peste multă vreme, Barney Sturlason, care-mi era şef, îmi deveni şi prieten.

Singurul neajuns major era că trebuia să rămânem în acel oraş plictisitor şi să îndurăm iernile nemiloase din Upper Midwest. În compensaţie, am închiriat o casă confortabilă la periferie. Ne aveam unul pe altul şi o aveam pe Valeria. Au fost ani frumoşi. Numai că detalierea lor nu i s-ar părea nimănui deosebit de interesantă.

Lucru de două ori adevărat, dacă te gândeşti ce se întâmpla

pe atunci în lume. Bănuiesc că omenirea se îndreaptă mereu spre pierzanie, ca într-un montagnes-russes, şi întotdeauna va fi la fel. Totuşi, anumite epoci îţi amintesc de vechiul blestem chinezesc: "Îţi urez să trăieşti în timpuri interesante!"

Nici Ginny, nici eu nu înghiţisem prostiile propagandistice care pretindeau că, după ce josnicul Califat va fi învins, se vor instaura pacea şi fericirea veşnică. Ştiam ce moştenire nefericită lasă în urmă orice război. De altfel, eram conştienţi că acest conflict fusese mai mult un simptom decât o cauză a bolii omenirii. Inamicul n-ar fi fost în stare să cucerească majoritatea emisferei estice şi o halcă din Statele Unite, dacă lumea creştină n-ar fi fost divizată şi învrăjbită. La drept vorbind, Califatul nu fusese altceva decât braţul secular al unei erezii islamice; iar printre aliaţii noştri se numărau mulţi musulmani dreptcredincioşi.

Totuşi, părea rezonabil să nădăjduieşti că, după război, oamenii şi-au învăţat lecţia, au lăsat deoparte certurile religioase şi s-au apucat de reconstrucţie. Mă aşteptam, mai ales, ca biserica ioanină să fie discreditată şi să dispară. E adevărat că şi adepţii ei luptaseră împotriva Califatului; avuseseră chiar un rol principal în mişcările de rezistenţă din ţările ocupate. Însă nu provocarea reprezentată de ea la adresa celorlalte culte - a întregii baze a societăţii occidentale - fusese cea care slăbise şi dezmembrase în primul rând civilizaţia noastră? Nu exemplul dat de ea stimulase ascensiunea ideologiei nebuneşti a califiştilor din Orientul Mijlociu?

Acum sunt prea înţelept ca să mă mai aştept la logică din partea omenirii.

In contrast cu impresia generală, ameninţarea nu apăruse pe neaşteptate. Câţiva oameni ne avertizaseră încă de la început. Ei arătaseră că ioaninii începeau să domine politica mai multor naţiuni - care mai apoi încetară să ne mai fie prietene - şi că, în ciuda acestui fapt, continuau să câştige adepţi în toată America. Dar noi abia dacă îi ascultaserăm. Eram prea ocupaţi să ştergem urmele - publice şi personale - ale războiului. Îi consideram reacţionari şi viitori tirani (probabil că unii chiar erau) pe cei care trăgeau semnale de alarmă. Poate că ideologia ioanină este aberantă, spuneam noi, dar primul amendament îi garantează libertatea de a fi predicată. Iar dacă bisericile petrine aveau necazuri, asta e treaba lor. Şi de fapt, cum să-i iei

în serios, în zilele noastre şi în secolul ştiinţei, pe cei ce vorbesc despre pericole subtile, universale, ale unui sistem filozofico-religios? Un sistem care pune, mai presus de toate, accentul pe caracterul paşnic al omului, aproape la fel de mult ca şi quakerii, şi care situează porunca „iubeşte-l pe aproapele tău" mai presus de celelalte? Ei bine, e foarte posibil ca societatea noastră materialistă seculară şi credinţele noastre rituale să aibă de câştigat de pe urma celor propovăduite de ioanini.

Aşa încât mişcarea şi influenţa ei crescuseră. Apoi venise perioada activiştilor; şi, nu ştiu cum, demonstraţiile de stradă disciplinate degenerau din ce în ce mai des în tulburări, grevele neoficiale se înmulţeau din ce în ce mai mult, susţinând revendicări din ce în ce mai lipsite de sens, agitaţiile studenţilor paralizau campus după campus, şi din ce în ce mai mulţi intelectuali începeau să vorbească despre desfiinţarea actualei ordini corupte, astfel încât pe ruinele ei să se poată construi paradisul dragostei... iar majoritatea dintre noi, acea eternă majoritate care nu doreşte nimic altceva decât să fie lăsată în pace să-şi cultive grădina, se întreba cum de s-a putut ca ţara să înceapă să se dezintegreze peste noapte.

Frate, asta nu s-a întâmplat într-o singură noapte. Nici măcar într-o noapte a Walpurgie.

XX

În acea zi de iunie am venit acasă mai devreme. Strada noastră era liniştită, străjuită de ulmi bătrâni, de peluze şi case scăldate în soare. Puţinele cozi de mătură care circulau erau pilotate de femeile din vecini şi duceau coşuri cu cumpărături şi câte un copil sau doi şezând în scaunul pentru puştime. În cartier locuiau mai ales tineri în plină ascensiune profesională. Aceştia tind să aibă neveste drăguţe, iar ele obişnuiesc să poarte şorturi şi tricouri atunci când e cald. Peisajul mă umplu de bună dispoziţie.

Manifestaţia turbulentă din jurul fabricii îmi stârnise furia. Dar aici era pace. Zăream acoperişul casei mele. Ginny şi Val se aflau la adăpostul lui. Pentru astă-seară, eu şi Barney puseserăm la cale un plan ca să scăpăm de necazuri. Apropierea acţiunii mă înveselea. Între timp, ajunsesem acasă!

Am intrat în garajul deschis, am descălecat şi mi-am parcat Chevvy-ul lângă Volksbesen-ul lui Ginny. Când am ieşit afară, îndreptându-mă spre uşa din faţă a casei, prin aer zbură o ghiulea ce se izbi de mine:

— Tati! Tati!

Mi-am strâns la piept odrasla: bucle blonde, ochi albaştri enormi, tot tacâmul. Purta costumul de heruvim şi trebui să fiu atent să nu-i rup aripile. Până azi, nu zburase decât asigurată cu o funie prinsă de un stâlp şi sub supravegherea lui Ginny. Cum Dumnezeu de era acum liberă?

Aha! Svartalf năvăli de după colţul casei, pe o mătură de nuiele. Avea spatele arcuit, coada ridicată şi folosea un limbaj neacademic. Era evident că Ginny îl pusese s-o supravegheze pe micuţă. Fără îndoială, putea să o controleze destul de bine, s-o ţină în curtea casei, ferită de primejdii... până ce ea îl vedea pe tăticu' sosind.

— Okay! am râs. Destul. Hai să mergem înăuntru şi s-o speriem pe mămica.

— 'ălăresc pe purcel!

Toamna trecută, de ziua lui Val, cumpărasem materiale pentru o vrajă scumpă şi o pusesem pe Ginny să mă transforme. Puştoaica era obişnuită să se joace cu mine sub forma mea de lup, mă gândisem; dar ce-ar fi să călărească un purcel, un purceluş alb şi împestriţat cu flori? Prichindeii din cartier mai vorbeau şi acum despre asta.

— Iartă-mă, nu! i-am spus. După spectacolul pe care l-ai dat acum, meriţi să zbori ca un aviator.

Am luat-o de glezne şi am dus-o înăuntru, în timp ce ea ţipa şi râdea, iar eu îi cântam.

Înalţă-te în aer, mic puişor
Înalţă-te în aer, cu susu-n jos.

Ginny intră în salon o dată cu noi. Uitându-mă în spatele ei, am văzut de ce încredinţase altcuiva supravegherea zborurilor lui Val: era ziua de spălat. Un copil de trei ani murdăreşte o mulţime de haine, şi noi nu ne puteam permite materiale autocurăţabile. Ginny trebuia să anime una câte una fiecare hăinuţă şi să se asigure că nu se încurcă sau se întâmplă altceva cu ele în timp ce se spală, se limpezesc şi apoi plutesc singure

spre frânghia de uscat. Şi din moment ce o asemenea paradă este irezistibilă pentru un copil, trebuise s-o trimită pe Val în altă parte.

Oricum, m-am întrebat dacă nu fusese cam imprudentă încredinţându-i această sarcină animalului ei sacru. Până acum, spălase hainele numai când Val dormea. De multe ori, Svartalf se dovedise a fi de încredere ca dădacă. Dar, cu toate forţele paranormale pe care le avea, rămânea un motan mare şi negru, ceea ce însemna că nu era pe deplin demn de încredere pentru treburile monotone, de fiecare zi... Apoi m-am gândit: ba, la dracu' - de când Ginny a încetat să practice vrăjitoria, el n-a mai avut parte de prea multă distracţie; în tot cartierul nu mai există pisică sau câine care să aibă curajul să se bată cu el; probabil că noua însărcinare e bine venită; Ginny ştie întotdeauna ce face; şi...

— ... şi sunt un idiot că stau aici şi mă holbez, am continuat cu glas tare şi am luat-o în braţe.

Era îmbrăcată ca şi celelalte neveste pe care le văzusem, dar dacă ar fi umblat şi ea afară, pe acelea nici nu le-aş mai fi observat.

Îmi răspunse la îmbrăţişare. Aşa cum ştia ea.

— Ce-i aia un nidiot? întrebă de pe podea Val. Mai analiză chestiunea, apoi decise: Ei bine, tati e un nidiot *bun!*

Svartalf dădu din coadă şi privi sceptic.

Am slăbit strânsoarea din jurul lui Ginny. Ea îşi trecu degetele prin părul meu.

— Ooo, murmură ea. Cine ţi-a făcut asta, tigrule?

— Tati e un 'up, o corectă Val.

— Azi poţi să-mi spui tigru, i-am comunicat, simţindu-mă din ce în ce mai fericit.

Ginny rânji:

— Okay, pisoiaş.

— Stai puţin...

Ridică din umeri. Cosiţele roşii i se mişcară pe umeri.

— Ei bine, dacă insişti: hoţul şchiop din Waingunga.

Val ne privi cu severitate.

— Când vă iau foc capetele - ne admonestă - puneţi-le la răcit afară.

Logica acestei remarci şi scoaterea anevoioasă de pe ea a costumului de heruvim ne mai liniştiră. Abia după ce

progenitura noastră se instală cu poponeţul în sus pe podea, privind desene animate în globul de cristal, iar eu m-am dus în bucătărie, unde Ginny pregătea cina, am avut ocazia să vorbim.

— Cum de-ai venit aşa de repede acasă? întrebă ea.

— Ţi-ar plăcea să reactivăm în seara asta vechea echipă? i-am răspuns.

— Care?

— Matuchek şi Graylock — ba nu, Matuchek şi Matuchek. Depanatorii Extraordinari, Învingătorii Autorizaţi ai Păgânilor.

Lăsă jos vasele şi mă privi lung.

— Unde vrei să ajungi, Steve?

— O să vezi în glob, la următorul buletin de ştiri, am răspuns. Acum la fabrică demonstranţii nu mai instalează doar pichete. Au trecut la ofensivă. Blochează fiecare intrare. Angajaţii noştri au fost nevoiţi să iasă prin luminator, şi unii dintre ei au fost loviţi cu pietre.

Fu surprinsă şi indignată, dar îşi păstră stăpânirea de sine pe care o afişa întotdeauna în faţa celor din afara casei.

— N-aţi chemat poliţia?

— Ba da, se-nţelege. Am participat şi eu la discuţii împreună cu Barney; Roberto s-a gândit că s-ar putea ca un veteran de război să aibă nişte idei folositoare. Putem să obţinem ajutorul poliţiei dacă vrem. Demonstranţii s-au transformat în contravenienţi, au spart geamurile, au scris pe pereţi sloganuri obscene, chestii de felul ăsta. Cazul nostru este foarte clar în faţa justiţiei. Numai că indivizii din opoziţie caută necazuri. Necazuri pentru noi pe cât posibil, dar în primul rând ei înşişi îşi doresc martiri. Vor opune rezistenţă la orice tentativă de a fi dispersaţi. Întocmai ca pe timpul incidentului din New York de acum o lună. Mulţi dintre ei sunt studenţi. Imaginează-ţi titlurile din ziare: „Brutalitatea poliţiei împotriva unor tineri idealişti"; „Protestatari paşnici întâmpinaţi cu bâte şi înjurături". Şi şi-au făcut bine socotelile. „Nornwell" fabrică o mulţime de echipamente pentru armată şi poliţie, cum ar fi semnele fluorescente de vrăjitoare şi ochelarii împotriva basiliscilor. Avem în contract să proiectăm şi alte dispozitive. Poliţia şi armata servesc sistemul. Sistemul este dăunător. În consecinţă, „Nornwell" trebuie închis.

— *Quod erat demonstrandum,* oftă ea.

— Patronul ne-a spus că o intervenţie oficială care să înfrângă invazia demonstranţilor ar duce la vărsare de sânge,

ceea ce ar putea să dea naştere la revolte la universitate şi pe Merlin Avenue - Dumnezeu ştie la ce s-ar putea ajunge. Ne-a cerut să încetăm lucrul în aceste zile ale săptămânii, să vedem dacă afacerea nu se va stinge de la sine. Oricum, probabil că nu vom avea de ales. Destul de mulţi dintre angajaţi le-au spus maiştrilor că le e de-a dreptul frică să se mai întoarcă la lucru, având în vedere situaţia.

In ochii ei scânteia o furie stăpânită.

— Dacă vă daţi la fund, mă preveni, o să treacă la următorul obiectiv de pe listă.

— Desigur, am spus. Toţi ştim asta. Dar mai e vorba şi de efectul martiriului. Preoţii ioanini sunt oricând gata să mai ţină o predică sfântă despre cum se varsă sângele celor nevinovaţi, care este acelaşi cu al Mielului lui Dumnezeu. Trăim într-o ţară plină de oameni bine intenţionaţi şi zăpăciţi, care se vor întreba dacă nu cumva bisericile petrine au început să fie perimate, din moment ce societăţile bazate pe ele trebuie să folosească violenţa împotriva bisericii dragostei. De altfel, hai să fim realişti, draga mea, violenţa nu a obţinut niciodată rezultate împotriva rebeliunilor civile.

— Să-mi spui chestia asta şi după ce vor vorbi mitralierele, replică ea.

— Da, sigur. Dar cine va dori să sprijine un guvern care recurge la masacre? Mai degrabă aş deveni şi eu ioanin. În consecinţă, „Nornwell" nu poate apela la poliţie ca să-i apere teritoriul.

Ginny îşi înclină capul spre mine.

— Iar tu nu pari prea nefericit din cauza asta.

Am râs.

— Nu. Barney şi cu mine am tot analizat problema pe toate părţile, şi ne-a venit o idee demenţială. De fapt, aştept cu nerăbdare momentul aplicării ei. În ultimul timp viaţa ne-a fost total lipsită de suspans. De-aia te-am întrebat dacă nu vrei să iei parte la distracţie.

— În seara asta?

— Da. Cu cât mai repede, cu atât mai bine. Îţi dau detaliile după ce adoarme tânăra generaţie.

Zâmbetul larg al lui Ginny se stinse.

— Nu sunt sigură dacă mai am timp să chem o îngrijitoare pentru Val. La licee, asta-i ultima săptămână de examene.

— Ei bine, dacă nu se poate, ce zici de Svartalf? i-am sugerat. N-o să ai nevoie acolo de un animal sacru, iar el poate să facă lucrurile strict necesare, s-o păzească pe fetiţă şi să se repeadă în vecini să scoale pe cineva dacă ea o să aibă un acces de colici...

— S-ar putea să se trezească şi să ne vrea pe noi, obiectă Ginny, dar nu prea convinsă.

I-am îndepărtat şi aceste îndoieli, reamintindu-i că făcusem rost de un veghetor de somn pentru Val, după o scurtă perioadă în care se părea că puştoaica avusese nişte coşmaruri. Soldăţelul de plumb nu şedea de pomană lângă patul ei; visul lui păzea cu muscheta la marginea viselor ei, gata să alunge orice lucru înfricoşător. Nu cred că jucărioarele pot să se substituie prezenţei şi dragostei părinteşti, dar uneori sunt foarte folositoare.

Ginny fu de acord. Vedeam cum o cuprinde nerăbdarea. Acceptase pentru un timp rolul de gospodină, dar nici un cal de curse nu-şi poate găsi locul la arat.

Şi astfel ne-am croit, literalmente, drum spre iad.

XXI

Noaptea se lăsase, neagră, fără lună, iar stelele erau estompate de o ceaţă fină. Am plecat imediat, cu farurile stinse. Eram îmbrăcaţi la fel, în pantaloni şi pulovere negre. Privirea vrăjitorească ne dădea posibilitatea să zburăm în siguranţă, chiar dacă ilegal, mult deasupra constelaţiei de ferestre a oraşului şi a lămpilor, până când începurăm să coborâm spre zona industrială. Era mai întunecată şi mai pustie decât ar fi fost normal la acea oră. De fapt, n-am văzut nici o luminiţă albăstruie în jurul atelierelor şi depozitelor. De obicei, spiriduşii profitau de prilejul de a face descoperiri şi de a se uita pe geamuri când oamenii nu erau la lucru. Dar ce se întâmpla acum îi speriase.

M-am îndreptat spre terenurile fabricii „Nornwell". Străluceau de departe, ca o auroră neliniştitoare. Pe măsură ce ne apropiam, vântul mângâietor şi fremătător aducea mirosuri - piele, transpiraţie, tămâie, o electricitate înţepătoare de energii paranormale. Părul de pe ceafă mi s-a zburlit. Eram mulţumit că nu circul sub formă de lup şi deci nu primesc întregul impact al

acestor energii.

Zona pavată din jurul clădirii principale era înţesată de oameni. Tot aşa şi grădina unde ne relaxam vara în timpul pauzei de prânz; din ea nu mai rămăsese nimic decât noroi şi mucuri de ţigară. Am estimat că, în total, erau vreo cinci sute de persoane care blocau toate căile de acces, cu excepţia celor aeriene. Mulţimea nu era agitată, mişcările oamenilor creau impresia de valuri, iar discuţiile şi freamătul picioarelor dădeau acelor valuri un glas.

Lângă ateliere, zona era mai puţin aglomerată. Cei aflaţi acolo se relaxau, mâncând câte ceva sau aţipind puţin în saci de dormit. Păstrau o distanţă respectuoasă faţă de un altar portabil, instalat într-un capăt al curţii; deşi, din când în când, câte unul îngenunchea cu faţa spre el.

Am fluierat a pagubă.

— Ăsta a fost adus după ce noi am plecat.

Ginny mă strânse mai tare de mijloc.

Un preot ioanin ţinea o slujbă. Deşi îl vedeam de la o mare înălţime, erau de neconfundat rasa lui albă, incantaţia cu glas piţigăiat, poziţia cu braţele desfăcute pe care o putea menţine timp de câteva ore, crucifixul în formă de T care sclipea, înalt şi trist, în spatele altarului, ca şi cele patru talismane - Potirul, Bagheta Magică, Sabia şi Discul - de pe altar. Doi acoliţi agitau cădelniţele din care se înălţa fumul ce îndulcea şi răcorea cumva aerul.

— Ce-are de gând? am murmurat.

Nu mă obosisem să aflu prea multe despre noua biserică. La drept vorbind, nici despre cele mai vechi. Nu pentru că Ginny şi eu ignoram descoperirile ştiinţei moderne care demonstraseră existenţa divinităţii şi a conceptelor precum răul absolut, viaţa de după moarte şi ispăşirea. Dar ni se părea că, în afara unor vagi indicii, se cunosc aşa puţine lucruri şi că Dumnezeu poate avea atât de multe manifestări diferite în raport cu mărginită înţelegere omenească, încât noi doi ne-am fi putut considera foarte bine unitarieni.

— Nu ştiu, răspunse ea, cu glas stins. Am studiat tot ce s-a publicat despre ritualurile şi doctrinele lor, dar ăsta-i doar vârful aisbergului, şi oricum, lucrurile astea se petreceau acum câţiva ani. În orice caz, trebuie să fii măcar un novice de-al lor, dacă nu un iniţiat sau chiar un adept, înainte să ţi se spună ce înseamnă

cu adevărat o anumită procedură.

M-am încordat.

— Aruncă oare asupra noastră vreun blestem?

Stimulat de nelinişte, am măturat cu privirea, prin semiîntuneric, întreaga zonă. În jurul fabricii erau postaţi câţiva poliţişti. Fără îndoială că li se acrise să fie huiduiţi. De asemenea, probabil că, în majoritate, aparţineau bisericilor tradiţionale. Nu prea i-ar fi deranjat să-l aresteze pe agentul unui cult care pretindea că propria lor credinţă e perimată.

— Nu, mi-am răspuns singur, nu poate s-o facă, deoarece poliţiştii l-ar băga imediat la răcoare. Cel mult, în clipa asta, nu ne aruncă anatema. Ar putea s-o facă la adăpostul libertăţii religioase, bănuiesc, având în vedere că omul nu-l poate controla pe Dumnezeu ci doar poate să-i ceară favoruri. Dar să arunce un blestem, să adune forţe malefice invocate prin magie împotriva…

Ginny îmi întrerupse gândurile exprimate cu voce tare.

— Necazul este, spuse ea, că atunci când ai de-a face cu toţi aceşti gnostici, nu ştii unde li se termină rugăciunile şi unde încep farmecele. Hai să ne apucăm de treabă înainte să ni se întâmple ceva. Nu-mi place cum miroase în seara asta şuvoiul-timp.

Am încuviinţat şi am virat spre clădirea principală. Ioaninul nu mă neliniştea prea mult. Era posibil doar să conducă una dintre liturghiile ezoterice menite să-i încurajeze pe demonstranţi. Nu se pretindea oare că această biserică era una a bunăvoinţei universale? Că, de fapt, nu are nevoie de violenţă, deoarece se află deasupra lucrurilor lumeşti?

„Timpurile Vechiului Testament, ale Tatălui, au fost timpuri ale puterii şi ale fricii; timpurile Noului Testament, ale Fiului, au fost timpuri ale ispăşirii; timpurile Evangheliei ioanine, ale Sfântului Duh, vor fi timpurile dragostei şi ale misterelor dezvăluite."

Acum nu mai conta.

Poliţia interzisese traficul aerian în imediata vecinătate a fabricii, cu excepţia celor care doreau să plece. Era o măsură dictată de bunul simţ. Din mulţime, doar puţini erau ioanini. Pentru ceilalţi, ideea de a dispreţui şi a renunţa la o lume păcătoasă şi materialistă nu însemna nimic mai mult decât un mijloc la modă de a distruge această lume. Tentaţia de a o survola şi de a arunca asupra ei nişte cocteiluri Molotov putea deveni

excesivă.

Desigur, eu şi Ginny am fi putut pretinde că era dreptul nostru să venim aici, la nevoie chiar cu o escortă. Dar asta ar fi putut provoca explozia pe care încercam s-o evităm. Una peste alta, cea mai bună idee era să ne strecurăm înăuntru fără să fim observaţi nici de prieteni, nici de duşmani. Reflexele noastre de echipă de comando erau întrucâtva ruginite; deci, manevra ne cerea toată atenţia.

Am reuşit. Mătura pătrunse în garaj ca o fantomă, printr-un luminator lăsat deschis. Pentru a ajuta la ventilaţia întregii clădiri, luminatorul cobora, ca un puţ, până la parter. In mod normal, angajaţii intrau şi ieşeau folosind uşile. Dar în seara aceasta, ele erau blocate din ambele părţi - de trupurile manifestanţilor şi de câmpurile de forţă protectoare ridicate de propria noastră vrajă şi pe care numai un magician expert le-ar fi putut rupe.

Tehnicianul Pinkerton nu fusese destul de repede conjurat în cazul nostru. Fiecare fereastră de la etajul întâi era spartă. Prin acele spărturi se auzeau larma glasurilor şi incantaţiile. Parcând mătura, am murmurat în urechea lui Ginny - părul ei înmiresmat îmi gâdilă buzele...

— Ştii, îmi pare bine că au adus un preot. În timpul zilei erau aici cântăreţi de folk.

— Săracul de tine. Îmi strânse mâna. Fii atent la cioburi.

Ne croirăm drum, prin întuneric, spre un hol şi în sus spre departamentul de cercetare-dezvoltare. Sfidător luminat. Şi paşii noştri răsunau prea tare în sala goală. Fu o uşurare să intrăm în biroul lui Barney Sturlason.

Acesta îşi ridică, din spatele mesei de lucru, trupul masiv.

— Virginia! exclamă el. Ce plăcere neaşteptată. Apoi, ezitând: Dar, ăă, pericolele...

— Steve îmi spune că n-ar trebui să fie prea mari, replică ea.

Şi am înţeles că n-aţi refuza un taumaturg în plus.

— Sigur că nu.

Chipul rotofei îi era tras din cauza epuizării. Insistase să merg acasă să mă odihnesc. O făcuse mai mult pentru eventualitatea că, dacă lucrurile se înrăutăţeau şi eram atacaţi, trebuia să mă transform în lup şi să reprezint principala linie de apărare până când intervenea poliţia. Dar el însuşi rămăsese la serviciu, organizându-i pe puţinii voluntari. Fapt care îi

demonstra calităţile de şef cu mult mai bine decât marea lui competenţă în domeniul cercetării.

— Steve ţi-a explicat planul nostru? continuă el. Acceptase instantaneu oferta ei. Ei bine, trebuie să ne asigurăm că echipamentele cele mai scumpe şi mai fragile nu vor avea de suferit. In afară de faptul că ni s-ar distruge marfa, imaginează-ţi cât ne-ar costa şi cât timp ar dura să recalibrăm fiecare nou instrument din dotare, de la întrerupătoare la taroturi. Îmi place să cred că totul este protejat corespunzător, dar aş fi bucuros să verifice şi cineva din afară. Poţi să te duci prin ateliere şi laboratoare, să vezi dacă am omis ceva şi să le asiguri protecţia.

— Okay! Venea destul de des aici în vizită, deci cunoştea bine locurile. O să iau ce-mi trebuie din magazie şi o să-i rog pe băieţii de la... de la secţia de alchimie ai spus, dragule?... să mă ajute dacă va fi necesar. Făcu o pauză. Presupun că voi doi veţi fi foarte ocupaţi.

— Da, am de gând să le mai dau o şansă celor de afară, spuse Barney, şi, în caz că vreunul dintre ei devine prea exaltat, aş prefera să-l am pe Steve lângă mine, să mă apere.

— Iar *eu* continui să cred că te străduieşti degeaba, am mârâit. — Fără îndoială, ai dreptate, conveni Barney, dar nu uita aspectul legal. Fabrica nu-i a mea, eu doar conduc un departament. Acum acţionăm din proprie iniţiativă, după ce directorii au cerut suspendarea lucrului. Jack Roberts a aprobat strict *sub rosa* planul nostru. De altfel, indiferent a cui ar fi fabrica, nu putem să folosim nici vrăji ofensive, nici puşti. Ni se permite cel mult să utilizăm forţe inofensive, ca să ne apărăm viaţa şi avutul.

— Numai dacă nu suntem puşi în mod evident în pericol, am spus eu.

— Tocmai asta încercăm să evităm, îmi reaminti el. Oricum, din cauza legii, trebuie să afirm foarte clar, şi în prezenţa a cât mai mulţi martori, că intenţionăm să ne menţinem în limitele ei.

Am ridicat din umeri şi m-am dezbrăcat. Pe dedesubt aveam costumul elastic care mă ferea de vreo arestare pe motiv de ţinută indecentă ca om şi care nu mă incomoda ca lup. Îmi agăţasem deja la gât lanterna Polaroid, care atârna ca o amuletă. Ginny mă sărută cu foc.

— Vezi ce faci, tigrule, îmi şopti.

Nu prea avea motive de îngrijorare. Asediatorii foloseau

drept arme doar pumnii, picioarele şi câteva bastoane aduse pe ascuns - nimic periculos pentru mine, după ce-mi voi schimba pielea. Nici cuţitele, gloanţele sau fălcile nu-mi puteau produce vătămări permanente decât în condiţii rare şi speciale, cum fuseseră cele în urma cărora, în timpul războiului, îmi pierdusem coada. De altfel, probabilitatea unei lupte era foarte scăzută. De ce ne-ar fi atacat opozanţii? Asta ar fi asmuţit poliţia asupra lor; şi, cu toate că martiriul are avantajele lui, acum închiderea fabricii era mai importantă. Totuşi, glasul lui Ginny era puţin tremurat şi ea privi în urma noastră până când dispărurăm după un colţ.

— Aşteaptă puţin, spuse atunci Barney, deschizând un dulap şi luând dinăuntru o pătură pe care şi-o puse pe braţ. Dacă va trebui să te transformi, să te înfăşori întâi în asta.

— De ce? m-am mirat. Afară nu străluceşte soarele, ard numai flăcările spiriduşilor. Care nu împiedică transformarea.

— De când preotul s-a pus pe treabă, acestea şi-au schimbat caracteristicile. Am folosit un spectroscop ca să mă asigur. Strălucirea luminii a primit destule ultraviolete — 3500 de Ângstromi, mai precis - încât să ai necazuri. E vorba de efectul secundar al unei vrăji de apărare împotriva oricărei tentative de atac din partea noastră.

— Dar *nu* vom avea în vedere asemenea tentative!

— Bineînţeles că nu. E doar ostentativ din partea lui. Totuşi o chestie deşteaptă. Când au văzut că în jurul lor s-a instalat un câmp de forţă, fanaticii şi naivii din gloată au tras concluzia că vraja le este necesară; iar astfel se reconfirmă că „Nornwell" e Duşmanul. Clătină din cap: Crede-mă, Steve, demonstranţii sunt conduşi, cu mănuşi, de nişte indivizi foarte vicleni.

— Eşti sigur că însuşi preotul a creat câmpul de protecţie?

— Mda. Nu uita, toţi cei din clerul lor sunt magi - asta ţine de pregătirea lor - şi mă întreb ce altceva mai învaţă în seminarele alea izolate. Hai să încercăm să vorbim cu el.

— Oare se numără printre conducători? am întrebat. Ierarhia ioanină pretinde că, atunci când se amestecă în politică, membrii săi o fac doar ca simpli cetăţeni.

— Ştiu, spuse Barney. Iar eu sunt împăratul Norton.

— Ba nu, chiar aşa e, am insistat. Teoriile noastre despre conspiraţiile ioaninilor sunt mult prea simple ca să fie adevărate. Ce se petrece aici este un fel de... mişcare generală, ceva care

pluteşte în aer, oameni nemulţumiţi...

Ajunseserăm deja la unul dintre panourile ornamentale, din sticlă, care flancau intrarea principală. Era spart, ca şi ferestrele, dar nimeni nu se gândise să-l baricadeze, iar vraja noastră protectoare împiedica intrarea manifestanţilor. Bineînţeles, pe noi nu ne afecta. Am păşit afară pe peronul din faţa intrării, chiar dinaintea şirului de trupuri menit să ne ţină înăuntru.

Nu mai puteam să înaintăm. Scările erau înţesate până la refuz. În primele secunde, nici nu furăm observaţi. Barney atinse umărul unui adolescent cu tuleie pe faţă.

— Scuză-mă, spuse de la înălţimea lui impunătoare. Îmi permiţi?

Smulse din mâna nespălată pancarta, puse pătura peste ea şi începu să agite acest improvizat steag de pace. Steagul avea o culoare verde bolnavă.

Prin mulţime trecu un fel de icnet, ca o pală de vânt înaintea furtunii. Lângă mine, sub mine, am văzut chipuri şi chipuri şi chipuri, unduind în întunericul din spatele focurilor de spiriduşi. Nu cred că doar graba şi prejudecăţile mele îi făceau să arate ireali.

Aţi auzit, desigur, multe despre bărbaţii pletoşi, femeile tunse prea scurt, trupurile nespălate şi învelite în zdrenţe. Asemenea figuri erau prezente aici în număr mare. În afară de ei, am identificat obişnuiţi radicali cu bărbi sure, trepăduşi ai campusurilor, huligani, şomeri, vandali, Adevăraţi Credincioşi, şi alţii. Dar erau şi mulţi băieţi şi fete curăţei, bine îmbrăcaţi şi foarte serioşi. Apoi şi curioşi care nici ei nu ştiau cum ajunseseră aici. Şi fiecare era înalt, scund sau potrivit de statură, gras, slab sau normal, bogat, sărac sau aparţinând clasei mijlocii, deştept, prost sau de inteligenţă medie, heterosexual, homosexual sau mai ştiu eu ce, talentat în unele domenii, afon în altele, interesat de unele lucruri, plictisit de altele, fiecare cu un infinit bagaj de amintiri, vise, speranţe, orori, iubiri — fiecare cu un suflet.

Asemănarea dintre ei apărea mai întâi în lozincile de pe pancarte. N-am numărat câte afişau SFÂNTUL IOAN 13, 34 sau EU, IOAN 2, 9-l1 sau alte pasaje de acest gen; nici câte purtau texte sau anumite variaţii ale lor cum ar fi: IUBEŞTE-L PE APROAPELE TĂU sau, simplu, IUBEŞTE; oricum, multe, multe se repetau. Altele, însă, erau mai puţin plăcute:

DEMATERIALIZAŢI-I PE MATERIALIŞTI!
PLÂNGEŢI, FĂURITORI DE ARME!
ÎNCETAŢI SĂ MAI FURNIZAŢI POLIŢIEI COARNE DE DRAC!
UCIDEŢI-I PE UCIGAŞI, URÂŢI-I PE CEI CE URĂSC, DISTRUGEŢI-I PE DISTRUGĂTORI!
ÎNCHIDEŢI ACEASTĂ FABRICĂ!

Şi astfel feţele - şi chiar mai rău, creierele din spatele lor - deveniseră doar pancarte purtând sloganuri.

Nu mă înţelegeţi greşit! Nu mi-ar plăcea prea mult un tânăr care n-a simţit niciodată imboldul de a-l lovi pe Dumnezeul Lucrurilor Care Aşa Trebuie Să Rămână, de a trage un şut în burta lui grasă. Este destul de rău că majoritatea oamenilor, pe măsură ce îmbătrânesc, pierd această dorinţă şi se îngraşă şi ei. De multe ori, Sistemul este insuportabil de îngâmfat şi stupid, iar mâinile lui, care se împreunează atât de pios, sunt adesea pătate de sânge.

Şi totuşi... totuşi... el este singura barieră existentă între noi şi Evul Mediu ce va încerca să-l răstoarne, până când va apărea un alt Sistem, probabil mai rău, care să reinstaureze ordinea. Nu vă amăgiţi că aşa ceva nu se va întâmpla. Libertatea este un lucru minunat atâta timp cât nu devine libertatea altcuiva de a intra în casa ta ca să-i ucidă, să-i fure, să-i înrobească şi să-i violeze pe cei la care ţii. Atunci îl veţi accepta pe primul satrap care promite să readucă în viaţă ordinea şi voi înşivă îi veţi încredinţa paloşul şi cnutul.

În consecinţă, cel mai bun lucru este să apărăm ceea ce avem. Oricât ar fi de imperfect, acest ceva funcţionează şi ne aparţine, ne-a modelat şi, chiar dacă s-ar putea să nu-l înţelegem pe deplin, cu siguranţă că îl înţelegem mai bine decât pe ceva străin şi nemaiîncercat. Dacă muncim din greu, dacă gândim serios şi dacă avem multă bunăvoinţă, s-ar putea să-l şi îmbunătăţim.

Nu veţi obţine - categoric, nu - îmbunătăţiri de la tinerii terorişti sălbatici, care ne-ar împinge, dintr-un singur salt, în afara regatului experienţei acumulate cu atâta durere; sau de la dogmaticii ce se agaţă de lozincile mişcărilor reformiste valabile acum două generaţii sau chiar acum două secole; ori de la studenţii din anul doi, convinşi că au răspunsuri la toate problemele sociale cu care şi-au bătut capul oameni ca Hammurabi, Moise,

Confucius, Aristotel, Platon, Marcus Aurelius, Thomas d'Aquino, Hobbes, Locke, Voltaire, Jefferson, Burke, Lincoln şi mulţi alţii.

Dar destul cu asta. Nu sunt un intelectual; încerc şi eu să gândesc. Mă deprima să-i văd pe oamenii aceia, în majoritate bine intenţionaţi, transformaţi în uneltele unui grup restrâns al cărui ţel era să distrugă totul.

XXII

Icnetul se repetă ca un oftat gutural, aproape un mârâit. Bărbaţii aflaţi cel mai aproape făcură un pas spre noi. Barney flutură steagul.

— Aşteptaţi! strigă el, cu o tunătoare voce de bas, care acoperea orice alt zgomot. Armistiţiu! Haideţi să discutăm! Aduceţi-l pe conducătorul vostru!

— Nu avem nimic *de vorbit,* ucigaşilor! urlă o fată grăsuţă.

Repezi spre mine pancarta pe care o ţinea. Înainte de a mă lăsa în jos ca să-mi feresc capul, am văzut că pe ea scria PACE ŞI FRĂŢIE. Cineva începu să cânte; foarte repede îl urmară şi ceilalţi.

„Jos cu Diotref! Jos cu Diotref! Jos cu Diotref!"

M-a săgetat neliniştea. Deşi Diotref abia dacă este pomenit în cea de-a treia Epistolă a lui Ioan, ioaninii din zilele noastre au făcut din el un simbol al bisericilor care se opun mişcării lor (fără îndoială că, pentru iniţiaţi şi adepţi, personajul mai însemna şi altceva). Incredibil de copleşitoarea majoritate a simplilor rebeli nici măcar nu se obosiseră să înţeleagă asta. Pentru ei, Diotref devenise numele hulitei autorităţi seculare, sau al oricui le stătea în cale. Asemenea cuvinte hipnotizaseră deja mai multe mulţimi, împingându-le spre o frenezie distructivă.

I-am luat fetei pancarta, mi-am ferit ochii de unghiile ei şi mi-am dus mâna la lanternă. Dar pe neaşteptate situaţia se schimbă. Se auzi un clopot. Răsună un strigăt. Amândouă aveau o tonalitate joasă, dar reuşeau să domine larma în creştere.

— Pace. Umpleţi-vă inimile de dragoste, fii ai mei. Staţi liniştiţi în prezenţa Duhului Sfânt.

Atacatoarea mea se retrase. Ceilalţi, care ne împingeau înăuntru, îşi slăbiră presiunea. Prin mulţime trecu un geamăt, devenind aproape extatic înainte de a se stinge. Ridicându-mi privirile, l-am văzut pe preot apropiindu-se.

Se deplasa cu clopotul într-o mână, ţinându-se de crucifixul imens în formă de T şi stând pe piedestalul acestuia. Astfel, Isus pironit pe crucea suferinţei venea înaintea lui. Nu era nimic straniu în asta, m-am gândit nebuneşte, cu excepţia faptului că toate celelalte biserici ar considera un sacrilegiu să dea o formă laică semnului central al credinţei lor, să îndrepte asupra lui o vrajă antigravitaţională şi să-l utilizeze ca pe orice coadă de mătură. Totuşi, spectacolul era ciudat de impresionant. Semăna cu o personificare a acelui Altceva în jurul căruia este axat gnosticismul.

Eu unul privisem „secretul inefabil" al ioaninilor ca pe o balivernă îngrozitoare. În seara asta însă am ştiut mai bine despre ce era vorba. Acolo se afla ceva mai mult decât nişte simple emanaţii paranormale. Fiecare nerv al organismului meu de vârcolac simţea asta. Nu credeam că Puterea în cauză venea de la Cel Preaînalt. Dar atunci, de unde?

Totuşi, când ateriză lângă noi, preotul arăta pe de-a-ntregul uman. Era scund şi slăbuţ, rasa îi venea cam prea largă, pe nasul mic i se sprijineau nesigur nişte ochelari, iar părul îi era atât de rar, încât de-abia îi desluşeam tunsoarea - o bandă rasă, de la o ureche la alta, peste vârful capului, care se spunea că este inspirată după Simon Magul. Mai întâi se întoarse spre mulţime.

— Lăsaţi-mă să le vorbesc cu dragoste acestor domni, nu cu ură, şi fie ca dreptatea să învingă, spuse cu un glas straniu, vibrant. Cel ce n-a iubit nu-l cunoaşte pe Dumnezeu; pentru că Dumnezeu este iubirea.

— Amin, murmură mulţimea.

Când omul acela scund se întoarse din nou spre noi, am avut pe neaşteptate impresia că el într-adevăr credea în acel citat. Asta nu-i îndepărtă însă miasma. Necuratul ştie cum să se folosească de sinceritatea celor săraci cu duhul. De aceea l-am privit mai puţin ostil pe preot, ca persoană. El ne zâmbi şi-şi înclină capul.

— Bună seara. Sunt Marmiadon, iniţiat de gradul cinci, la dispoziţia dumneavoastră.

— Acesta e... ăă... numele dumneavoastră de ecleziast? întrebă Barney.

— Desigur. Vechiul nume este cel dintâi dintre lucrurile acestei lumi care trebuie lăsate în urmă la Poarta trecerii. Nu mi-e

teamă de vreun blestem, dacă asta aţi vrut să spuneţi, domnule.

— Nu, bănuiesc că nu.

Barney făcu prezentările, un ieftin gest de amiciţie, din moment ce amândoi puteam fi uşor identificaţi.

— Sperăm să putem negocia un acord.

Marmiadon se lumină la faţă.

— Minunat! Fiţi binecuvântaţi! Vă daţi seama că nu sunt un reprezentant oficial. Demonstraţia a fost iniţiată de Comitetul Naţional pentru Virtute. Oricum, voi fi bucuros să-mi ofer bunele oficii.

— Problema este, spuse Barney, că nu putem să facem prea multe în legătură cu principalele lor cereri. Noi înşine nu avem nimic împotriva păcii mondiale şi a dezarmării; dar acestea sunt probleme ale diplomaţiei internaţionale. În mod similar, preşedintele şi Congresul trebuie să ia decizia încetării ocupaţiei în fostele ţări ostile şi să aloce fonduri pentru creşterea bunăstării sociale la noi acasă. Amnistierea răzvrătiţilor este de competenţa statului sau a guvernelor locale. Introducerea în şcoli a cursurilor de filozofie şi istorie gnostică poate fi decisă doar de autorităţile alese prin vot. Cât despre egalizarea veniturilor şi eradicarea materialismului, ipocriziei, injustiţiei... Ridică din umeri: Pentru asta avem nevoie, la urma urmei, de un amendament la Constituţie.

— Totuşi, prin influenţa imensă pe care o aveţi, ne-aţi putea sprijini să atingem aceste scopuri, spuse Marmiadon. De exemplu, aţi putea contribui la fondul de educaţie publică al Comitetului. Puteţi să stimulaţi alegerea candidaţilor potriviţi şi să ajutaţi la finanţarea campaniilor lor. Puteţi să îngăduiţi preoţilor noştri să facă prozeliţi printre angajaţii dumneavoastră. Puteţi înceta să mai faceţi afaceri cu negustorii care nu ne agreează. Îşi desfăcu braţele. Prin toate acestea, fiilor, vă puteţi salva de chinurile veşnice ale iadului!

— Ei bine, poate că aşa este; deşi probabil că pastorul Karlslund, de la biserica luterană închinată Sfântului Olaf, ar avea o altă opinie despre asta, răspunse Barney. În orice caz, cerinţele sunt prea multe ca să le putem rezolva într-o singură zi.

— De acord, de acord. Marmiadon tremura de nerăbdare. Ne vom atinge ţelurile pas cu pas. „Cât avem lumină, credeţi în lumină, pentru că veţi fi copiii luminii." Disputa de acum are la

bază o singură problemă.

— Necazul este, continuă Barney, că dumneavoastră vreţi să reziliem contracte semnate şi pentru care am primit bani. Vreţi să nu ne ţinem de cuvânt şi să-i lăsăm baltă pe cei care au încredere în noi.

Marmiadon îşi lepădă masca binevoitoare. Se îmbăţoşă, încercând să-şi dea cât mai multă prestanţă, ne privi în ochi, sever, şi declară:

— Aceşti soldaţi ai Sfântului Duh vă cer să încetaţi să mai fabricaţi echipamente pentru forţele armate, pentru asupritorii din străinătate şi pentru poliţie - asupritorii de acasă. Nu vi se cere, de data asta, nimic mai mult şi nimic mai puţin. Iar această chestiune nu e negociabilă.

— Înţeleg. Nici nu mă aşteptam la altceva, replică Barney. Dar doream ca situaţia să fie expusă clar şi în faţa martorilor. Acum o să vă avertizez.

Cei care îi auziră cuvintele le şoptiră mai departe, celorlalţi; un murmur trecu din gură în gură. Tensiunea crescu din nou.

— Dacă folosiţi violenţa împotriva celor care au venit doar să protesteze, declară Marmiadon, ei vor chema împotriva voastră legea sau vor obţine dovada finală că legea este o creaţie a persoanelor interesate... care, vă spun eu, sunt la rândul lor creaturile Satanei.

— O, nu, nu, răspunse Barney. Noi suntem oameni paşnici, indiferent dacă o credeţi sau nu. Dar dumneavoastră încălcaţi dreptul de proprietate. Ne-aţi tot împiedicat să lucrăm, până ce am ajuns în întârziere cu livrarea mărfii şi în lipsă de muncitori. Suntem nevoiţi să facem tot ce se poate ca să ne îndeplinim obligaţiile contractuale. Vom recurge la un experiment care ar putea să vă pună în pericol. Vă rog, de aceea, să părăsiţi teritoriul fabricii, pentru propria dumneavoastră siguranţă.

Marmiadon deveni rigid.

— Dacă vă închipuiţi că puteţi să scăpaţi folosind un descântec mortal...

— Nici vorbă de aşa ceva. O să vă spun cinstit ce avem de gând. Cercetăm o nouă metodă de transport al mărfurilor lichide. Înainte de a merge mai departe, trebuie s-o verificăm. Dacă sistemul nu funcţionează bine, persoanele neprotejate s-ar putea să fie vătămate. Barney ridică vocea, deşi ştiam că unii dintre ofiţerii de poliţie aveau „urechile de bufniţă" îndreptate

spre noi. Vă ordon, vă previn, vă implor să nu ne mai încălcaţi teritoriul şi să ieşiţi de pe proprietatea companiei. Aveţi la dispoziţie o jumătate de oră.

Făcurăm stânga-mprejur şi ne aflam deja înăuntru când se dezlănţui tărăboiul. Blesteme, injurii, obscenităţi şi urlete animalice ne însoţiră trecerea prin holuri, până ajunserăm în binecuvântata izolare a laboratorului principal de alchimie.

Acolo erau adunaţi cei doisprezece cercetători, tehnicieni şi muncitori pe care Barney îi alesese dintre voluntarii rămaşi alături de el. Stăteau şi fumau, beau cafea preparată pe arzătoarele Bunsen şi vorbeau cu voce scăzută. Când am intrat ne aclamară. Urmăriseră confruntarea prin reţeaua de globuri cu circuit închis. L-am căutat cu privirea pe Ike Abrams, supraveghetorul depozitelor. Făcusem armata împreună şi-l ştiam ca pe un om de nădejde. Eu îi obţinusem slujba de aici.

— Totul e-n regulă? l-am întrebat.

Făcu un O cu degetele.

— După mine, căpitane, avem lumină verde. De-abia aştept.

L-am studiat o clipă.

— Nu-i suferi deloc pe indivizii ăia, nu-i aşa?

— În locul meu n-ai reacţiona la fel?

Arăta de parcă s-ar fi pregătit să scuipe.

În situaţia ta, m-am gândit, ca şi în multe alte situaţii, dar în special a ta, Ike - da.

Fiind un raţionalist, detestam iraţionalitatea din inima gnosticismului. Dacă aş fi fost un creştin cucernic, aş fi avut mai multe de reproşat bisericii ioanine: pretenţia ei de a fi succesoarea tuturor celorlalte, negându-le acestora orice drept de a mai exista; mai mult chiar, ezoterismul ei, care tindea să refuze aproape întregii omeniri milostenia lui Dumnezeu. Şi raţionaliştii, şi religioşii se puteau revolta în aceeaşi măsură împotriva pervertirii Evangheliei după Ioan, probabil una dintre cele mai frumoase şi mai pline de îngăduinţă, chiar dacă era cea mai mistică scriptură din Biblie.

Dar dacă erai evreu, ioaninii te scoteau din context şi îţi aruncau în faţă fraze de genul: „Mulţi înşelători au apărut în această lume şi susţin că Isus Cristos nu s-a arătat în carne şi oase. Omul ăsta este un înşelător şi un anticrist." Vedeai înfiripându-se în jurul tău vechiul coşmar al antisemitismului.

Puţin jenat, m-am întors spre Bill Hardy, paracelsusul-şef al

nostru, care stătea pe o masă de experienţe şi-şi bălăbănea picioarele.

— Câtă substanţă ai produs? l-am întrebat.

— Vreo cincizeci de galoane (Unitate de măsură egală cu 4,54 litri), răspunse el arătându-mi-le cu degetul.

— Oho! Fără să foloseşti alchimia?

— Absolut. Doar printr-o strictă interacţiune moleculară. Recunosc că a fost un noroc să avem la îndemână ingredienţii de bază.

M-am strâmbat, amintindu-mi de mostra oribilă pe care o produsese când pusesem la cale planul.

— Pe Midgard, cum de s-a întâmplat una ca asta?

— Ei bine, departamentul de producţie se ocupă - se ocupa - de satisfacerea unor comenzi foarte mari, mă lămuri el. De exemplu, un lanţ de lăptării dorea o cantitate mare de substanţă care să prevină alterarea laptelui. Cunoşti procesul: se împiedică, într-o eprubetă, producerea unei reacţii pe care n-o doreşti, şi se face o vrajă simpatetică pentru a se obţine acelaşi efect în containerele cu produsul respectiv. Apoi, guvernul încearcă să ţină sub control populaţia de sconcşi din statele vestice şi...

Se întrerupse când intră Ginny.

Ochii ei sclipeau. Îşi ţinea bagheta magică precum o Valkyrie sabia.

— Totu-i pregătit, băieţi. Vocea îi răsuna metalic. Să mergem.

Barney îşi ridică trupul masiv. L-am urmat spre containere. Erau cutii obişnuite, de un galon, ca acelea în care se vinde diluantul pentru vopsea, dar pe ceara sigiliului fusese aplicată pecetea lui Solomon, iar eu simţeam instinctiv forţele paranormale care pluteau în jurul lor. În acelaşi timp, mi se părea puţin deplasat ca ditamai cercetătorii să le încarce pe nişte cărucioare şi să le care ca nişte salahori.

Ike şi echipa lui mă însoţiră în atelierul meu. Aparatul pe care-l improvizasem nu părea prea impresionant. De fapt, era o monstruozitate alcătuită din sârme, bobine şi cabluri care înconjurau un generator electric pus în mişcare de un motor cu benzină. Uneori, pentru un experiment ai nevoie de mai multă energie decât poate furniza reţeaua electrică atât de grijuliu ascunsă publicului.

Ca să montez toate acele cabluri fusesem nevoit să îndepărtez ecranele magnetice ale generatorului. În consecinţă, aveam acolo o grămadă de fier magnetizat; nici o vrajă n-ar fi putut acţiona în imediata ei apropiere. În această după-amiază, Ike fusese în elementul său, ajutându-mă să pun pe roate imensa masă de metal. Şi acum, când o împingea de-a lungul holului şi pe trepte, se simţea la fel.

Fără îndoială că, uneori, îşi dorea ca oamenii să nu fi descoperit metodele de a îndepărta influenţele care, încă de la sfârşitul Epocii Bronzului, controlau forţele paranormale. Nu era ortodox; credinţa sa nu-l împiedica să aibă de-a face cu magia incantatorie. Dar nu era nici reformat sau neohasidic, ci evreu conservator: Putea să folosească obiecte pe care alţii le supuseseră, dar nu avea voie să dea naştere el însuşi unor farmece. Bravo lui dacă, asta fund situaţia, reuşea să fie un supraveghetor foarte bun şi apreciat.

Ike construise în garaj un sistem de scripeţi. Ceilalţi membri ai echipei se aflau deja pe acoperiş. De acolo, Ginny lansa canistrele. Acestea pluteau în aer, în afara razei de acţiune a distorsiunilor magnetice pe care le iscă generatorul atunci când îi acordarăm puterea. Barney aduse maşinăria până lângă luminator. Asta ne punea în imposibilitatea de a mai zbura pe mătură sau sub influenţa vreunui descântec. Urcarăm deci pe o scară de frânghie.

— Gata? întrebă Barney.

În lumina slabă şi pâlpâitoare, i-am văzut faţa strălucind de transpiraţie. Dacă dădeam greş, ar fi plătit oalele sparte. Iar consecinţele erau imprevizibile.

Am verificat legăturile.

— Da, nu s-a dezlipit nimic. Dar hai mai întâi să aruncăm o privire în jur.

M-am apropiat de Ginny, care stătea după parapetul puţin înalt. Sub noi se agita mulţimea, chipuri şi pancarte îndreptate cu ură în sus. Asediatorii observaseră containerele plutitoare şi ştiau că se pregăteşte ceva. În spatele altarului său, iniţiatul Marmiadon lucra la întărirea câmpului defensiv. Îi auzeam vocea, pe deasupra freamătului asediatorilor, rostind frânturi de frază, cuvinte necunoscute: *...Heliphomar Mabon Saruth Gefutha Enunnas Sacinas...* Focurile spiriduşilor luminau mai intens. Aerul clocotea şi pârâia de energie. Am simţit o pală de

ozon, ca înaintea unei furtuni.

Iubita mea zâmbea puţin melancolic.

— Cât de mult i-ar plăcea asta lui Svartalf, spuse ea.

Barney veni lângă noi.

— Ar fi mai bine să începem. O să le mai acord o ultimă şansă.

Apoi strigă acelaşi avertisment ca mai înainte. Protestele iscate îi acoperiră cuvintele. Manifestanţii începură să arunce cu pietre şi putreziciuni.

— Okay, mârâi Barney, furios. Dă-i drumul!

M-am întors la generator şi, lăsând circuitele deschise, am pornit motorul, care vibră şi tuşi. Gazele lui cumplite mă făcură să mă bucur că scăpasem de dependenţa faţă de motoarele cu combustie internă. Văzusem nişte automobile - aşa se numeau - fabricate în jurul anului 1900, cu puţin înainte de primele zboruri pe cozi de mătură. Credeţi-mă, locul lor este în muzee - ca să fim mai exacţi, sunt adevărate instrumente de tortură.

Vocea clară a lui Ginny mă readuse la realitate. Aranjase canistrele pe poziţie. Nu le mai puteam vedea, deoarece, distanţate la intervale egale, pluteau la trei metri deasupra manifestanţilor. Ginny tăie aerul cu bagheta magică. Eu am apăsat pe comutatorul principal.

Nu, n-am folosit vrăji ca să eliberăm perimetrul fabricii „Nornwell"! Am folosit tocmai absenţa vrăjilor. Intensitatea curentului din cablurile generatorului creă destul magnetism ca să anuleze orice vrăji - atât ale noastre cât şi ale lor - pe o rază de o sută de metri.

Depozitasem în camere ecranate magnetic toate dispozitivele care ar fi putut fi afectate de acest lucru. Prevenisem în mod repetat mulţimea că eram pe cale să facem o experienţă de transportare a unor lichide posibil periculoase. Nici o lege nu ne obliga să adăugăm că aceste lichide se aflau în canistre superpresurizate, care vor exploda şi vor împroşca lichidul în momentul când vraja restrictivă va fi anulată.

De fapt, exagerasem riscul pe care-l anunţasem... Încercând să evităm orice suferinţe pentru invadatori. În acele containere nu se afla nimic nociv. Toate componentele cât de cât toxice erau prezente în concentraţii prea mici ca să aibă importanţă, deşi cineva cu miros normal s-ar simţi avertizat de la depărtare. Realizasem un amestec inofensiv de substanţe cum ar fi butii

mercaptan, acid butiric, metanetiol, skatol, cadaverină, putresceină... ei bine, da, amestecul organic era penetrant - dacă-ţi cădeau pe piele câteva picături, duhoarea nu dispărea o săptămână sau două...

Mai întâi auzirăm ţipetele. Am avut la dispoziţie un moment ca să exult. Apoi a venit miasma. Uitasem să-mi pun masca de gaze şi, chiar în forma mea umană, nasul îmi e destul de sensibil. Adierea vagă pe care am inhalat-o mă făcu să mă clatin şi să vomit. Mirosul - de sconcs, unt rânced, asparagus stricat, descompunere, putreziciune şi de roţi ale carului lui Jaggernaut unse cu brânză limburger - era de neimaginat. Abia am reuşit să mă protejez la timp.

— Bietul de tine. Săracul Steve.

Ginny mă luă în braţe.

— Au plecat? am bălmăjit eu.

— Da. Împreună cu poliţiştii şi, dacă nu ne punem pe treabă, jumătate din district îşi va lua tălpăşiţa o dată cu ei.

M-am liniştit. Punctul incert din planul nostru era o dilemă: oponenţii se vor împrăştia sau vor intra pe uşile acum neapărate, ca să ne curme vieţile? După păţania de adineauri, nu-mi închipuiam să mai fi fost plauzibilă cea de-a doua variantă. Chimiştii noştri se întrecuseră pe ei înşişi.

Era greu de imaginat o nouă vizită, m-am gândit exultând. Dacă eşti arestat sau te alegi cu capul spart luptând pentru Cauză, devii un erou şi un exemplu pentru ceilalţi. Dar dacă te pricopseşti pentru un timp cu o stare în privinţa căreia nici cei mai buni prieteni nu-ţi pot face nimic, fiindcă le e cu neputinţă să se apropie la mai puţin de un kilometru de tine... care cauză nu primea o lovitură serioasă?

Am tras-o pe Ginny lângă mine şi am început s-o sărut. Drace, uitasem că purtam măşti de gaze! Ea le îndepărtă.

— Ar fi mai bine să-i ajuţi pe Barney şi pe ceilalţi să adune toate moleculele înainte ca ele să se împrăştie, spuse ea. Închide generatorul şi ecranează-l.

— Oh, da.

Avea mare dreptate. Voiam ca, a doua zi, angajaţii să se poată întoarce la lucru.

În următoarele două ore furăm foarte ocupaţi. După ce terminarăm, Barney dădu la iveală nişte sticle, şi sărbătorirea dură aproape până în zori. Pe când eu şi Ginny ne urcam pe mătură şi

strigam „Acasă, James", spre răsărit cerul căpătase deja o culoare purpurie.

Aerul era răcoros, totul arăta superb ca în rai.

— Ştii ceva? am spus peste umăr. Te iubesc.

— Mm-m-m.

Se aplecă şi-şi frecă obrazul de al meu. Mâinile ei începură să facă investigaţii.

— N-ai pic de ruşine, am spus.

— Preferi altceva?

— Hm, nu, dar ai putea să mai aştepţi puţin. Ce să fac? Stau aici în faţa ta, din ce în ce mai excitat, şi n-am cum să mă dezlănţui.

— O, există metode, murmură ea visătoare. Chiar şi pe o coadă de mătură. Ai uitat?

— Nu. Dar, la naiba, coridoarele de zbor locale vor fi în curând foarte aglomerate, şi ce rost ar avea să umblu câteva mile căutând un locşor izolat, când în apropiere avem un dormitor foarte bun?

— Corect. Îmi place cum gândeşti. Câte un sfert de oră pe zi, în intimitatea casei noastre... Bagă cărbuni, James.

Băţul acceleră.

Eram îmbătat de vecinătatea ei. Ginny simţi prima fiorii paranormali. Mi-am dat seama de asta când îşi ridică fruntea de pe umărul meu, iar mâinile încolăcite în jurul taliei mele îşi slăbiră strânsoarea şi unghiile ei mă ciupiră prin cămaşă.

— Pe Moloch, ce e? am întrebat.

— *Sst!* răspunse ea.

Am zburat în tăcere prin aerul răcoros al zorilor, agitat doar de o adiere slabă. Oraşul se desfăşura întunecat sub noi. În cele din urmă am auzit vocea Virginiei, încordată, dar şi, cumva, sfârşită şi pierdută.

— Ti-am spus că nu-mi place mirosul şuvoiului-timp. Pe parcursul evenimentelor am uitat de asta.

Am simţit cum totul în mine se agită ca şi cum m-aş fi transformat în lup. Simţurile şi extrasimţurile mi se ascuţiră. Dispun de aptitudini taumaturgice foarte vagi - farmecele standard plus încă vreo câteva dobândite în armată şi ceva mai multe datorate pregătirii inginereşti - dar un licantrop are instincte şi percepţii înnăscute. Până la urmă, mi-am dat seama despre ce-i vorba.

Era pe cale să se întâmple ceva oribil.

În timp ce coboram, am ştiut că acel ceva se petrecea în casa noastră.

Am lăsat coada de mătură pe peluza din faţa casei. Am descuiat uşa şi am năvălit înăuntru.

— Val! am răcnit în camerele întunecate. Svartalf!

Nici o încuietoare nu fusese forţată sau deschisă cu şperaclul, nici un geam nu fusese spart, oţelul şi piatra care împiedicau orice intrare paranormală erau la locul lor. Dar scaunele fuseseră răsturnate, vazele azvârlite de pe mese şi sparte, iar pe pereţi, pe podele, pe covoare, în toată casa, erau numai pete de sânge.

Ne-am repezit în camera Valeriei. Când am văzut-o pe fetiţă dormind liniştită în patul ei, ne-am îmbrăţişat şi am plâns.

Până la urmă Ginny reuşi să întrebe:

— Unde-i Svartalf? Ce s-a întâmplat?

— O să-l caut. A lăsat destule urme ca să dau îndată de el. — Da.

Ginny îşi şterse ochii. Uitându-se la dezordinea din camera copilului, privirile i se înăspriră. Se uită spre pătuţ.

— De ce nu te-ai trezit? rosti, pe un ton pe care nu-l mai auzisem niciodată.

Am început să umblu prin casă. L-am găsit pe Svartalf în bucătărie. Sângele lui acoperise aproape întreg linoleumul. În ciuda oaselor rupte, a blănii zdrenţuite şi a burţii despicate, încă respira slab. Înainte de a apuca să-l examinez mai îndeaproape, un urlet înfiorător mă făcu să mă întorc în goană la Ginny.

Ţinea copilul în braţe. De sub buclele aurii zburlite, mă priveau nişte ochi albaştri, goi. Deasupra, chipul lui Ginny era atât de încordat, încât mi se părea că pielea e gata-gata să-i plesnească peste pometţi.

— Ceva nu e-n regulă cu ea, spuse. Nu ştiu ce, dar ceva nu e-n regulă.

Am stat o clipă împietrit, simţind cum universul se năruie în jurul meu. Apoi am intrat repede în dulap. Se luminase de ziuă, si aveam nevoie de întuneric. M-am descotorosit de haine şi am folosit lanterna. Ieşind afară, m-am apropiat de Ginny şi de copil. Nasul meu de lup le-a inhalat mirosurile.

M-am aşezat pe labele din spate şi am urlat.

Ginny puse jos ceea ce ţinea în braţe. Rămase apoi lângă

pătuţ, complet nemişcată, până când m-am transformat la loc.

— Chem poliţia, mi-am auzit propria voce. Chestia aia nu este Val. Nu are nimic omenesc.

XIII

Nu vreau cu nici un preţ să-mi amintesc de orele care urmară.

La prânz, ne aflam în camera mea de lucru. Şeful poliţiei locale îşi dăduse imediat seama că problema îl depăşeşte şi ne sugeră să chemăm FBI-ul. Tehnicienii celui din urmă erau încă ocupaţi să cerceteze, centimetru cu centimetru, casa şi grădina. Cel mai bine era să nu le stăm în cale. Eu şedeam pe canapea, iar Ginny în balansoarul meu. Din când în când, câte unul dintre noi sărea în picioare, se agita prin cameră, făcea vreo remarcă idioată şi se aşeza la loc. Aerul era înceţoşat de fumul ţigărilor care umpluseră scrumierele până la refuz. Mie-mi plesnea creierul. Ea avea ochii duşi în fundul capului. Afară, lumina soarelui, iarba şi copacii păreau ireale.

— Ar trebui să mănânci ceva, am spus pentru a nu ştiu câta oară. Să-ţi păstrezi puterile.

— Şi tu la fel, răspunse ea, privind în gol.

— Nu mi-e foame.

— Nici mie.

Ne întoarserăm la coşmar.

Târâitul telefonului ne făcu să sărim în picioare.

— Vă caută doctorul Ashman. Doriţi să răspundeţi?

— Pentru numele lui Dumnezeu, da! am izbucnit. Vizual! Timp de o clipă, înnebunit, nu m-am putut concentra asupra acelui prim mesaj din partea omului care o adusese pe lume pe Val. Mintea îmi rătăcea printre principiile telefoniei. Vibraţii simpatetice, dacă expeditorul şi primitorul sunt acordaţi la acelaşi număr; un glob de cristal pentru imagini video când acestea sunt necesare; o animare parţială care să le asambleze... Ginny mă atinse cu o mână rece, care mă readuse la realitate.

Chipul lui Ashman părea la fel de obosit ca şi al ei.

— Virginia! spuse. Steve! Am primit raportul. Am încercat să-i răspund şi n-am putut.

— Aveai dreptate, continuă el. E un homuncul.

— De ce a durat atâta? întrebă Ginny.

Vocea ei nu mai era îngroşată de plâns, ci răguşită şi aspră.

— Este un caz nemaiîntâlnit, spuse Ashman. Până acum se considera că asemenea copii-spiriduşi blonzi sunt doar o legendă. Din informaţiile noastre, nimic nu indică vreun motiv pentru care inteligenţele non-umane să vrea să fure un copil... şi nici vreo metodă prin care ar putea s-o facă, în cazul în care părinţii au grijă de copil... Şi, cu siguranţă, nu există nici un motiv pentru care răpitorii ipotetici să lase în schimb un fel de golem. Oftă. Se pare că ştim mai puţine decât credeam.

— Ce-ai descoperit?

Noua hotărâre din glasul lui Ginny mă făcu să-mi privesc soţia.

— Am lucrat împreună cu chirurgul poliţiei, cu personalul de la laboratorul criminalistic şi apoi cu un specialist în patologie de la spitalul universităţii, spuse Ashman. Mai exact, m-au solicitat ei pe mine, în calitate de medic al familiei. Am pierdut ore întregi cu presupunerea că Valeria se află doar sub puterea unor farmece. Înţelegeţi, simulacrul ei este excelent. Nu are creier - EEG-ul este practic zero - dar seamănă cu fiica voastră până şi la amprente. Doar când ea... chestia aia... a refuzat să răspundă la toate vrăjile terapeutice pe care le cunoşteam noi, ne-am gândit că s-ar putea ca trupul să fie doar o imitaţie. Tu ne-ai spus-o de la început, Steve, dar am crezut că erai, pur şi simplu, şocat. Îmi pare rău. Dovada am avut-o după o mulţime de teste. De exemplu, concentraţia de săruri şi PBI-ul (*protein-bound-iodine* — proteina de transport al hormonilor tiroidieni) ne sugerează că cei care au făcut homunculul nu aveau acces la oceane. Am fost siguri de asta când i-am injectat agheasmă radioactivă; metabolismul nu este nici pe departe cel omenesc.

Apreciam tonul lui sec. Coşmarul începea să prindă contur; creierul mi se puse în mişcare, încercând să se concentreze.

— Ce se va întâmpla cu copilul-spiriduş? am întrebat.

— Bănuiesc că autorităţile îl vor păstra, în speranţa de... a mai afla ceva, de a mai face ceva cu el, răspunse Ashman. Până la urmă, dacă nu se mai întâmplă nimic, fără îndoială că va fi instituţionalizat Să n-o urâţi pe biata făptură. Căci nu-i decât o biată făptură, creată într-un scop rău, dar care n-are nici o vină.

— Să nu ne mai pierdem timpul cu ea, se răsti Ginny. Doctore, ai vreo idee cum am putea s-o salvăm pe Val?

— Nu. Mă doare să ţi-o spun. (Aşa şi arăta.) Sunt, totuşi, doar un medic şi nimic altceva. Ce mai pot să fac pentru tine? Spune-mi şi vin în zbor.

— Poţi să porneşti chiar acum, spuse Ginny. Ai auzit, cred, că animalul meu sacru a fost foarte grav rănit în timp ce o apăra. Acum este la veterinar, dar vreau să te ocupi tu de el.

Ashman se arătă foarte uimit.

— Cum? Chiar aşa?... Uite ce-i, nu pot să salvez viaţa unui animal atunci când nici specialiştii nu reuşesc...

— Nu asta-i problema. Svartalf se va face bine. Dar veterinarii nu dispun de echipamentele şi metodele terapeutice scumpe folosite pentru oameni. Vreau să-şi recapete sănătatea în noaptea asta. Dacă n-ai vrăjile şi poţiunile necesare, ştii de unde să le obţii. Banii nu contează.

— Aşteaptă, am început să spun, amintindu-mi cât costau leacurile.

Ea mi-o tăie scurt.

— „Nornwell" va plăti chitanţele, în cazul în care n-o va face o agenţie guvernamentală. Însă ar fi bine s-o facă. Chestia asta e fără precedent. S-ar putea să fie începutul unei crize grave.

Îşi îndreptă spatele. În ciuda ochilor roşii, a părului în dezordine si a hainelor negre pe care le purtase toată noaptea, era din nou căpitanul Graylock, de la Regimentul 14 cavalerie al Statelor Unite.

— Nu vorbesc prostii, doctore. Gândeşte-te la implicaţiile descoperirilor tale. S-ar putea ca Svartalf să-mi comunice nişte informaţii despre atacatori. Evident, n-are cum să facă asta cât timp e inconştient. La urma urmei, întotdeauna mi-a fost un ajutor de nădejde, şi acum avem nevoie de tot ajutorul posibil.

Ashman se gândi o clipă.

— In ordine, spuse apoi.

Se pregătea să închidă, când cineva apăru în uşa biroului.

— Nu închide, porunci o voce.

M-am întors inutil de rapid.

În faţa mea se afla chipul măsliniu, colţuros, şi silueta înaltă şi musculoasă a lui Robert Cuţit Sclipitor. Şeful secţiei locale a FBI-ului abandonase uniforma organizaţiei din care făcea parte şi-şi îmbrăcase hainele de lucru. Boneta lui cu pene mătura tavanul; tărtăcuţa agăţată de cureaua pantalonilor îi zornăia sec la fiecare pas; pe pătura de pe umeri ca şi pe pielea lui vopsită

erau înfăţişate păsări ale furtunii, discuri solare şi nu mai ştiu câte altele.

— Ne-ai ascultat conversaţia, l-am învinuit.

Încuviinţă.

— Nu pot să-mi asum riscuri, domnule Matuchek. Doctore Ashman, totul trebuie să rămână strict secret. Să nu ne repezim la nici un şaman bârfitor sau la vreo moaşă, în speranţa că ne-ar putea fi de folos.

Ginny îl privi furioasă.

— Ascultă...

— Îţi vom pune pe picioare pisica, promise Cuţit Sclipitor, cu acelaşi ton tăios. Mă îndoiesc că ne poate fi de vreun folos, dar nu trebuie să omitem nici cea mai mică posibilitate. Unchiul Sam (Personificare a guvernului sau a poporului Statelor Unite ale Americii) va plăti cheltuielile - bineînţeles, fără larmă - iar doctorul Ashman poate să conducă echipa de medici. Dar vreau să-i verific pe ceilalţi membri şi să mă asigur că nu li se spune mai mult decât este necesar. Doctore, rămâi în cabinet. Până într-o oră va veni să te vadă acolo un agent de-al nostru.

Doctorul se răţoi:

— Şi cât timp va trebui ca să fie admis fiecare dintre specia-liştii pe care am să-i propun, atestând că este un „bun american"?

— Foarte puţin. Vei fi surprins să afli câte de multe ştim deja despre ei. De asemenea, ai fi surprins să afli câte necazuri ar avea cel care, profitând de drepturile sale, ar relata presei sau prietenilor ce se va întâmpla. Zâmbi sardonic: Dar sunt sigur că avertismentul meu e inutil. Dumneata eşti un patriot şi un om discret. La revedere.

Telefonul înţelese şi întrerupse legătura.

— Vă supăraţi dacă închid geamurile? întrebă Cuţit Sclipitor în timp ce le închidea. În zilele noastre, cei care trag cu urechea au dispozitive sofisticate.

Lăsase uşa întredeschisă; îi auzeam murmurând şi glumind pe subalternii lui, care umblau prin casă.

— Vă rog, staţi jos.

Se sprijini de un raft al bibliotecii şi ne privi. Ginny făcu un efort atât de puternic să se controleze, încât l-am simţit şi eu.

— Nu crezi că te porţi cam prea arogant?

— Situaţia o cere, doamnă Matuchek, răspunse el.

Ea îşi muşcă buzele şi încuviinţă.

— Despre ce este vorba? l-am rugat eu să mă lumineze.

Cuţit Sclipitor lăsă deoparte asprimea.

— Suntem pe cale să confirmăm ceea ce, cu siguranţă, soţia dumitale bănuieşte, spuse cu o compasiune care mă făcu să mă întreb dacă nu cumva avea şi el o fetiţă. Este vrăjitoare şi ştie, dar nu vrea să recunoască evidenţa până când nu se epuizează celelalte posibilităţi, mai puţin cumplite. Nu avem de-a face cu o răpire obişnuită.

— Asta e limpede!

— Aşteptaţi. Mă îndoiesc că, practic, este vorba de o răpire. S-ar putea ca noi, FBI-ul, să nu avem nici o competenţă juridică în acest caz, cu toate că el, după cum a spus soţia dumitale, ar putea să afecteze securitatea naţională. Trebuie să-l aduc la cunoştinţa celor de la Washington, ca să ia ei decizia. În ultimă instanţă, preşedintele va hotărî. Între timp, să ne străduim să nu facem nici o greşeală.

Mi-am întors privirea de la el la Ginny; coşmarul era iarăşi nebulos, ceva cu care nu te puteai lupta.

— Te ascult, am şoptit.

Cuţit Sclipitor îşi strâmbă o clipă buzele. Apoi spuse repede şi apăsat:

— Ne-am convins că sângele e doar al motanului. Există şi câteva pete vagi lăsate de un alt lichid, asemănător sângelui, pete chimice care ar fi putut fi cauzate de ceea ce a trecut pe aici, dar nici o urmă de substanţă propriu-zisă. Mai concludente au fost zgârieturile şi găurile din podea şi de pe mobilă: e cert că n-au fost lăsate de ceva identificabil - natural sau paranormal; şi, credeţi-mă, echipa noastră se pricepe la identificări. Lucrul cel mai important este că în casă nu s-a intrat prin efracţie. Nu în vreun fel pe care să-l putem cerceta - şi, iarăşi, cunoaştem destul de multe despre asta. Nimic nu a fost spart, forţat sau deschis cu şperaclul. Nimic nu a afectat obiectele şi semnele de pază; câmpurile lor de forţă aveau putere maximă şi erau bine amplasate şi coordonate, nefiind deranjate în nici un fel. În consecinţă, pe coş nu a intrat nimic, nimic nu s-a strecurat prin vreo crăpătură, nu s-a dematerializat pătrunzând prin pereţi şi nu l-a convins pe îngrijitorul copilului să deschidă uşa. Faptul că nici unul dintre vecini n-a fost alertat este la fel de semnificativ. Nu uitaţi cum funcţionează alarmele

vrăjitoreşti normale şi câinii de pază clarvăzători. Dacă în stradă apărea ceva paranormal şi ostil, s-ar fi declanşat un tărăboi care ar fi trezit tot cartierul. Aşa însă, doar familia de alături, Delacortes, a auzit nişte zgomote care păreau să provină de la o luptă între pisici.

Făcu o pauză.

— Desigur, încheie apoi, nu cunoaştem totul despre incantaţiile magice de invocare a spiritelor malefice. Dar ştim destul de multe despre folosirea lor în scopuri criminale, încât să fim siguri că nu a fost vorba de o pătrundere în forţă.

— Atunci ce a fost? am strigat eu.

Ginny răspunse în locul lui.

— Ceva care a venit din universul infernului.

— Teoretic, ar fi putut fi şi o entitate din rai, zâmbi strâmb Cuţit Sclipitor. Dar aşa ceva e imposibil din punct de vedere psihologic şi spiritual. Metoda de operare a fost una diabolică.

Ginny se aplecă în faţă. Trăsăturile ei nu mai aveau nici o expresie, bărbia şi-o sprijinea într-un pumn, ochii îi erau pe jumătate închişi, cealaltă mână îi cădea fără vlagă pe lângă genunchi. Murmură ca prin vis:

— Copilul-spiriduş se potriveşte teoriei voastre, nu-i aşa? Conform cunoştinţelor de până acum, materia nu poate fi transferată dintr-un spaţiu-timp în altul, deoarece s-ar viola astfel legile fizice ale conservării. Da, dar influenţele psihice pot să treacă. Viziuni, ispitiri, inspiraţii, chestii de acest gen. Principiul incertitudinii le permite. Dar un obiect concret nu trece. Dacă vrei să-l iei din universul căruia îi aparţine şi să-l duci în altul, trebuie să-l înlocuieşti cu o cantitate identică de materie, a cărei configuraţie să fie destul de asemănătoare, ca să se conserve momentul. Poate vă amintiţi ipoteza lui Villegas, că acesta este motivul pentru care îngerii au pe pământ forme mai mult sau mai puţin antropomorfe.

Cuţit Sclipitor păru încurcat.

— Nu este cazul, tocmai acum, să ne arătăm neprietenoşi faţă de Cel Preaînalt, murmură el.

— Nici nu am asemenea intenţii, spuse Ginny, vorbind ca o somnambulă. El poate să facă orice. Dar servitorii Săi sunt limitaţi. Probabil că deseori lor li se pare mai simplu să lase masa transferată să adopte forma cea mai la îndemâna ei decât să rezolve o problemă care implică viteza a zeci de mii de atomi

pentru a-i conferi o altă formă. Iar locuitorii iadului probabil că nici nu pot face asta. Nu sunt creativi. Sau cel puţin aşa susţin bisericile petrine. Am înţeles că doctrina ioanină include elemente maniheiste. Un demon putea să vină din universul său într-un punct al universului nostru, şi anume în interiorul acestei case. Deoarece forma sa firească este haotică, n-a trebuit să transfere dincolo nimic altceva decât murdărie, praf, rămăşiţe, gunoaie, materiale cu un înalt grad de entropie. După ce şi-a terminat treaba, este de presupus că, atunci când s-a întors, a readus aici acele materiale. Şi mai e de presupus că respectivele materiale au fost afectate. Ştiu că în timpul luptei s-a făcut mare dezordine, domnule Cuţit Sclipitor, dar n-ai putea să trimiţi la laborator ce era în coşul de gunoi, în lada pisicii şi aşa mai departe?

FBI-istul se înclină.

— Ne-am gândit la asta, şi am observat starea omogenizată a gunoiului. Dar dacă şi *dumneata* te-ai putut gândi la aşa ceva, date fiind împrejurările...

Ochii ei se deschiseră larg. Vorbi sacadat şi ferm:

— Fiica noastră se află în infern, domnule. Avem intenţia s-o aducem înapoi.

M-am gândit la Valeria, singură printre orori, urlete şi convulsii de nedescris, chemând îngrozită un tătic şi o mami care nu mai veneau. Şedeam pe pat, în noaptea fără capăt, şi-mi auzeam doamna vorbind parcă de peste un abis de ani-lumină:

— Hai să nu ne mai pierdem timpul cu sentimentalisme. O să schiţez evenimentele aşa cum cred că s-au întâmplat. Dacă greşesc, corectează-mă. Demonul - ar fi putut fi mai mulţi, dar presupun că a fost doar unul - a intrat în cosmosul nostru ca o masă de substanţă în dezordine, dar s-a ordonat imediat. Printr-o simplă transformare, a adoptat forma pe care şi-o dorea. Faptul că nici Necuratul şi nici vreunul dintre lingăii săi nu pot crea - dacă tradiţia petrină este corectă - nu l-a deranjat. A împrumutat o formă deja existentă. Voi nu-l puteţi identifica, dar asta nu înseamnă nimic. Poate fi o creatură dintr-o obscură mitologie umană, sau o fiinţă imaginară de pe undeva, poate chiar de pe o altă planetă. Noi nu suntem o familie evlavioasă. Ar fi ipocrit şi în consecinţă inutil să aşezăm prin casă simboluri religioase la care nu ţinem. De altfel, în ciuda unor experienţe anterioare cu demonii, nu ne-am aşteptat ca vreunul dintre ei să

invadeze o casă din mijlocul unui oraş. Până acum nu s-a mai semnalat nici un caz verificabil de acest gen. Deci a lipsit de aici şi ultimul obstacol posibil în calea apariţiei lui. A avut la dispoziţie doar câteva kilograme de materie. Orice om care şi-ar fi păstrat stăpânirea de sine i-ar fi putut face faţă — sau măcar îl putea pune pe fugă, îl ţinea prea ocupat ca să-şi poată face treaba murdară, până când chema un exorcist. Dar în această noapte, aici n-a fost nici un om. Svartalf nu poate să vorbească şi este evident că n-a avut nici o şansă de a chema, într-un fel sau altul, vreun ajutor. S-ar putea să-l fi depăşit în greutate pe demon, dar nu destul de mult ca să învingă ceva alcătuit numai din gheare, dinţi, ţepuşe şi armură. În final, după ce Svartalf a fost învins, demonul a luat-o pe Val în iad. A fost necesară o masă de transfer echivalentă, cu forma ei. Am dreptate?

Cuţit Sclipitor încuviinţă.

— Cred că da.

— Ce te gândeşti să faceţi?

— Sincer, în acest moment putem întreprinde foarte puţin sau chiar nimic. Nici măcar nu bănuim care ar fi motivul răpirii.

— Vi s-a povestit despre cele întâmplate azi-noapte. Ne-am făcut duşmani importanţi. Înclin să-i cred pe cuvânt pe ioanini când spun că adepţii lor deţin cunoştinţe secrete. Ezoterismul a fost asociat dintotdeauna mai mult cu iadul decât cu raiul. Aş spune că de la catedrala lor trebuie începute investigaţiile.

Sub masca lui de vopsea, Cuţit Sclipitor părea nefericit.

— Doamnă Matuchek, ţi-am mai explicat şi înainte, când te-am întrebat prima dată cine ar putea fi vinovatul, că o asemenea acuzaţie e prea gravă pentru a fi formulată fără dovezi serioase. Situaţia generală se află într-un echilibru foarte delicat. Cine îşi dă seama de asta mai bine decât dumneata? Nu ne mai putem permite alte tulburări. De altfel, ca să revenim la subiect, invazia care a avut loc aici ar putea fi începutul unor evenimente mult mai grave, mult mai serioase decât o răpire.

M-am foit.

— Nimic nu poate fi mai grav, am îngăimat eu.

Ofiţerul mă ignoră, simţind că, pentru moment, Ginny era mult mai importantă.

— Cunoştinţele noastre despre universul infernului sunt egale cu zero. O să mă abat puţin de la regulamente deoarece bănuiesc că deja ţi-ai dat seama de adevăr, pe baza acelor

informaţii clasificate ca secrete; câţiva magicieni civili au fost acolo. Armata a făcut unele încercări să-i sondeze, fără mai mult succes decât a repurtat Institutul „Faustus" acum treizeci de ani. Oamenii au revenit în stare de şoc psihic acut, după ce au stat doar câteva minute, şi n-au fost în stare să povestească ce li s-a întâmplat. Instrumentele au înregistrat nişte date lipsite de sens.

— Doar dacă nu se adoptă ipoteza lui Nickelson, spuse ea.

— Care cum sună?

— În acel cosmos, spaţiu-timpul nu este euclidian, ci în antiteză cu al nostru, iar geometria se schimbă de la un loc la altul.

Tonul ei era nepăsător.

— Ei bine, da, mi s-a spus că cercetătorii de la armată au decis... Se opri, văzând triumful din ochii ei. Drace! Ce capcană frumoasă mi-ai întins! Apoi adăugă, cu răceală: Okay. Înţelegi de ce nu îndrăznim să bâjbâim la întâmplare, când în afacerea asta sunt implicate forţe pe care nu le putem evalua şi motive pe care abia dacă le bănuim. Consecinţele ar fi dezastruoase. Îi voi raporta despre asta chiar directorului; iar el, sunt sigur, îi va raporta preşedintelui care, de asemenea sunt sigur, ne va pune în alertă, dar nu ne va ordona să acţionăm până când nu va afla mai multe.

— Şi eu cu Steve ce facem?

— Ca şi noi - aşteptaţi. Amintiţi-vă că s-ar putea să fiţi contactaţi.

— Mă îndoiesc. Ce răscumpărare ar putea dori un demon?

— Stăpânul demonului...

— V-am spus să-i verificaţi pe ioanini.

— Aşa o să facem. Vom verifica totul, cu sau fără temei. Dar o să dureze.

— Iar în vremea asta, Valeria este în infern.

— Dacă doriţi un preot... Avem clerici de toate credinţele, verificaţi, care deservesc personalul nostru. Aş putea să aduc unul aici.

Ginny clătină din cap.

— Nu, mulţumim. Cereţi-le să se roage pentru ea. Asta n-are de ce să-i strice. Totuşi, mă îndoiesc şi că ar putea s-o ajute prea mult. Cu siguranţă, nici unul dintre ei nu ne poate ajuta nici pe noi doi. Tot ce dorim e să ni se dea o şansă să mergem după fiica noastră.

Inima îmi tresări. Amorţeala îmi dispăru. M-am ridicat.

Cuţit Sclipitor se încordă.

— Nu pot îngădui aşa ceva. Desigur, în trecut, amândoi aţi realizat lucruri remarcabile, dar acum riscurile sunt prea mari pentru nişte amatori. Urâţi-mă cât doriţi. Întâmplarea m-a afectat şi pe mine, dacă asta vă consolează cât de cât. Dar nu vă pot lăsa să puneţi în pericol nici persoanele dumneavoastră, nici binele public. Veţi sta aici. Sub pază.

— Ia ascultă...

Aproape am sărit la el. Ginny mă opri.

— Abţine-te, Steve, spuse ea scurt. Scuteşte-ne de alte necazuri. Uite ce-o să facem noi doi: dacă nu-i incomodăm pe specialişti, o să mâncăm ceva, o să luăm o poţiune somniferă şi o să ne retragem până când vom fi în stare să gândim iarăşi calm.

Cuţit Sclipitor zâmbi.

— Mulţumesc. Eram sigur că vei fi rezonabilă. O să-i grăbesc pe cei din bucătărie, ca să puteţi mânca mai repede.

Am închis uşa după el. Clocoteam de furie.

— Ce dracu' a fost farsa asta? m-am dezlănţuit. Dacă-şi închipuie că vom sta cu braţele încrucişate şi vom aştepta până când o bandă de birocraţi...

— Ho! mă domoli Ginny; apoi îmi şopti la ureche: Să creadă el că prăpăditul de paznic va fi un obstacol pentru noi.

— Ha-ha!

Pentru prima dată am râs. Nu suna vesel sau muzical, totuşi era un hohot de râs.

XXIV

Nu ne aflam chiar în arest la domiciliu. Tânărul bine crescut care rămăsese cu noi trebuia să ne asigure protecţia şi să ne acorde ajutorul necesar. Totuşi ne spuse foarte clar că, dacă încercăm să părăsim casa ori să comunicăm cu cineva, el, cu părere de rău, va găsi de îndată motive să ne reţină şi să ne ancheteze pentru inducerea în eroare a Comisiei pentru Comerţul Interstatal.

Era şi un foarte bun vrăjitor. Un agent FBI trebuie să aibă o diplomă, fie în magie neagră, fie în contabilitate; iar şeful lui vroia să fie sigur că nu vom încerca un gest disperat. Dar la

cină, Ginny îl vrăji şi obţinu de la el informaţiile de care aveam nevoie. N-o să înţeleg niciodată cum a reuşit asta. Nu vreau să spun că l-a vrăjit în sensul tehnic al termenului. Farmecul la care a recurs de astă dată a fost unul împotriva căruia singura apărare a unui bărbat ar fi să aibă glandele defectuoase. Ceea ce mi se pare şi acum incredibil este faptul că a putut să stea de vorbă cu el, să zâmbească, să arunce vorbe de duh, dincolo de o uriaşă tristeţe feminină controlată, să-şi fluture pleoapele şi să-l împingă pe poliţist să ne relateze anchetele lui anterioare... În timp ce fiecare colţişor al casei urla că Valeria dispăruse.

Ne retraserăm devreme în dormitor, sub pretextul oboselii. De fapt, eram cât se poate de odihniţi şi încordaţi la maximum.

— E foarte bun la taumaturgie, murmură draga mea în întunericul dormitorului, dar îi lipseşte antrenamentul la ghicit. O simulare bine regizată reuşeşte să-l păcălească. Ia pelerina.

Mi-am dat seama care-i erau intenţiile. După ultimele ore, în care mă simţisem legat de mâini şi de picioare, mă cuprinse o bucurie rece.

M-am dezbrăcat repede de hainele obişnuite, mi-am pus costumul supraelastic iar peste el din nou hainele obişnuite. Când m-am întins după tarnkappe - nefolosită de atâţia ani şi pe care o consideram mai mult un suvenir de război - Ginny veni şi se lipi de mine.

— Scumpule, fii atent.

Vocea îi tremura, iar pe buzele ei am simţit gust de sare.

Dânsa trebuia să rămână, să îndepărteze posibilele bănuieli şi să recepţioneze cererea de răscumpărare care *ar fi putut* apărea. Avea cel mai greu rol.

M-am înfăşurat în mantie. Gluga mirosea puţin a mucegai, iar în locurile de unde se înfruptaseră moliile rămăseseră pete de vizibilitate. Dar ce naiba, o foloseam doar ca să evadez şi, mai târziu (speram), ca să mă reîntorc. În zilele noastre se iau prea multe măsuri contra spionilor, pentru ca o tarnkappe să mai fie cu adevărat eficientă. Aceste măsuri merg de la detectări în infraroşu până la sprayurile cu vopsea declanşate de un pas greşit. Fără îndoială că prietenul nostru de la FBI instalase instrumente care să-l alerteze dacă un câmp de invizibilitate se mişca prin apropiere.

Ginny intră în transă, rostind *sotto voce* incantaţiile. În timpul zilei, adusese în dormitor toate cele de trebuinţă, sub

pretextul că dorea să creeze o cât mai mare protecţie împotriva influenţelor ostile. Reuşise să facă asta cu încuviinţarea respectuoasă a celui de la FBI. Cât timp era valabilă vraja, deveneam aproape imposibil de detectat numai prin metode paranormale.

Următoarea fază a planului ei era la fel de simplă. Cu toate că magnetismul terestru este prea slab ca să înlăture forţele paranormale, le afectează totuşi, şi acelaşi efect îl au şi fluctuaţiile lui. În consecinţă, senzorii magici obişnuiţi nu sunt proiectaţi să sesizeze schimbările minore. Ginny avea să creeze o simulare. Câmpul slab al tarnkappei va părea că-şi dublează treptat intensitatea, apoi, în timp ce eu mă voi îndepărta, va oscila înapoi, la valoarea dinainte. La întoarcerea mea, simularea avea să înceteze.

În teorie pare simplu. În practică însă, îţi trebuie multă îndemânare ca să realizezi aşa ceva fără să declanşezi o alarmă. În dosarul lui Ginny se menţionau aceste calităţi ale ei. Dar bietul FBI-ist nu ştia că Ginny dispunea de ceva venind de dincolo de ştiinţă şi echipamente; ea avea Har.

La semnalul ei, m-am strecurat pe geam. Aerul nopţii era rece si umed; în lumina felinarelor, roua strălucea pe peluză. Un câine lătră. Probabil simţise mirosul pelerinei mele. Şi fără îndoială că zona se afla sub supraveghere... da, privirea mea vrăjitorească detecta, în umbra ulmilor de vizavi, un om... Am alergat până în mijlocul străzii, unde aveam cele mai puţine şanse să alertez vreun animal de pază sau vreun câmp de protecţie. Când este vorba de asemenea lucruri, sunt şi eu destul de talentat. După ce-am parcurs câteva străzi, punându-mă la o distanţă sigură, am ajuns la şcoala primară din cartier şi am ascuns tarnkappe într-o ladă de gunoi de lângă terenul de joacă. După care am pornit la drum fără să mă mai ascund: eram un cetăţean obişnuit, care-şi rezolvă o problemă admisă de lege. Totuşi, fiindcă abia se înnopta, trebuia să fiu atent să nu mă recunoască vreun trecător. Din prima cabină telefonică am sunat la Barney Sturlason. Care mă îndemnă să merg îndată la el. Am preferat să mă urc pe un covor de transport în comun, care traversa oraşul, decât să iau un taxi, deoarece m-am gândit că era mai sigur să mă pierd în mulţimea pasagerilor. Aşa a şi fost.

Barney îmi deschise uşa şi fluieră uşor. Lumina din hol mă

înconjura într-o aură galbenă.

— Mă gândeam eu că vei fi prea obosit ca să vii azi la lucru, Steve, dar nu şi că o să arăţi ca a doua zi după Ragnarok. Ce s-a-ntâmplat?

— Familia ta nu trebuie să ne audă, i-am răspuns.

Se întoarse imediat şi mă conduse în camera de lucru. Făcându-mi semn spre unul dintre fotoliile din piele, încuie uşa, umplu cu scotch două pahare mari şi se aşeză în faţa mea.

— Dă-i drumul, mă îndemnă.

I-am povestit Niciodată până atunci nu mai văzusem un chip atât de răvăşit.

— O, nu! şopti el. Apoi, scuturându-se ca un urs gata de atac, întrebă: Ce pot să fac?

— În primul rând, împrumută-mi o mătură.

— Stai puţin. Mi se pare că te cam pripeşti. Care ţi-e următoarea mişcare?

— Mă duc la Siloam, să aflu de la ioanini tot ce se poate.

— Mă gândeam eu că asta ai în minte! Scaunul gemu sub greutatea lui. Steve, n-o să ţină. Să intri ilegal în catedrala ioaninilor, poate chiar încercând să mituieşti un preot... Nu! O să dai de bucluc tocmai acum, când Ginny are nevoie de toate resursele tale. FBI-ul va face investigaţii cu profesionişti. Tu ai putea să distrugi exact dovezile pe care le cauţi, presupunând că ele există. Hai, fii realist, ai tras concluzii pripite. Mă privi gânditor. În plus, e la mijloc şi o problemă de morală. Ieri n-ai fost de acord cu faptul că gloata avea dreptul să acţioneze de capul ei. Acum revendici pentru tine acest drept?

Am luat o înghiţitură şi am lăsat whiskyul să-şi croiască drum spre stomac, arzându-mă plăcut.

— Ginny şi cu mine am avut destul timp să ne gândim. Ne-am aşteptat că o să exprimi asemenea obiecţii. Lasă-mă să le iau în ordine. Nu vreau să par melodramatic, dar crezi că am putea ajunge la o ananghie mai mare decât asta? Orice adaugi la un infinit, şi iar adaugi, şi iar, şi iar... - a trebuit să mă opresc să iau încă o înghiţitură - ...n-o să obţii decât acelaşi infinit. Spui că FBI-ul este mai capabil. Noi nu dorim să facem tărăboi doar ca să ne aflăm în treabă; creditează-ne cu niţică inteligenţă. Desigur, Biroul trebuie să aibă, de mult timp, agenţi în biserica ioanină, dosare ale conducătorilor, toată marfa obişnuită. Dar îţi aminteşti că, acum câţiva ani, la sediul central al HCUA, nu s-a

putut găsi nici o dovadă în sprijinul emiterii unui mandat pentru ca biserica asta să fie inclusă în lista procuraturii generale, în ciuda faptului că ea neagă tradiţiile americane?

— Ioaninii au dreptul la opiniile lor, spuse Barney. Drace! Eu unul chiar sunt de acord cu unele dintre revendicările lor. Societatea a devenit prea depravată, prea ocupată să vâneze dolari şi distracţii, prea dornică de sex şi indiferentă la dragoste, prea crudă cu cei nefericiţi...

— Barney, m-am răstit, încerci tu să-mi distragi atenţia, să mă potoleşti, dar nu ţine. Ori îmi dai o mână de ajutor, ori îmi caut norocul în altă parte.

Oftă, îşi scoase pipa din jacheta de tweed şi începu s-o umple.

— Okay, continuă. Dacă agenţii nu pot găsi dovezi că ierarhia ioanină este implicată în acţiuni ilegale sau subversive, asta nu înseamnă oare că ierarhia este fie diabolic de deşteaptă... fie pur si simplu inocentă?

— Ei bine, gnosticii trâmbiţează că deţin informaţii şi puteri pe care nu le mai are nimeni şi, într-un fel sau altul, sunt implicaţi din ce în ce mai mult în recentele tulburări sociale - iar la urma urmei, cine altcineva ar mai putea avea legătură cu ce ni s-a întâmplat? Poate că fără voia lor - asta-i posibil - dar ioaninii sigur au o legătură. M-am aplecat spre el: Fii atent, Barney: Cuţit Sclipitor recunoaşte că va trebui să se mişte lent. Washingtonul îl va ţine, probabil, mai strâns în lesă decât i-ar plăcea lui. Fără îndoială că mâine va trimite agenţi să-i chestioneze pe câţiva ioanini. Dar n-o să afle nimic despre cazul în speţă. Ar avea nevoie de argumente foarte puternice ca să obţină un mandat de percheziţie pentru o biserică, în special pentru una care are atât de mulţi credincioşi convinşi că aduce Cuvântul ultim al lui Dumnezeu, şi mai ales când templul este un labirint de locuri în care au voie să intre doar iniţialii de diferite grade. Ei bine, şi chiar dacă vreodată obţii un mandat de percheziţie, ce-ai putea descoperi? Afacerea asta nu-i una obişnuită. Nu se pot aplica testele clasice pentru ghicitul în întuneric şi pentru altele asemenea. Dacă aş fi în locul înaltului adept Zarathra, aş invita oamenii guvernului să vină să inspecteze tot ceea ce religia permite să fie cercetat. Ce-aş avea de pierdut?

— Ce-ai avea de câştigat? replică Barney.

— Poate că nimic. Dar eu am de gând să acţionez acum, nu

peste o săptămână; nu mă voi lăsa intimidat de legi şi de opinia publică; am talent şi destulă experienţă în materie de magie neagră; iar cei din lumea de jos nu se aşteaptă la venirea mea; pe scurt, dacă acolo e ceva de descoperit, probabil că am cele mai mari şanse s-o fac.

Barney bombăni ceva nedesluşit.

— Cât despre problema morală, am spus, s-ar putea să ai dreptate. Pe de altă parte, nu intenţionez să comit brutalităţi ca şi când aş fi vreun imaginar Agent Special Ştie-Tot. Şi, ca să fiu sincer, în ciuda temerilor lui Cuţit Sclipitor, nu văd ce ar putea provoca o invazie majoră dinspre lumea de jos. Asta l-ar provoca pe Cel Preaînalt, iar Necuratul nu poate să-şi permită o asemenea confruntare. Spune tu, Barney, ce este mai rău, o invadare a proprietăţii şi intimităţii, poate chiar profanarea câtorva sanctuare... sau un copil în infern?

Îşi puse paharul pe masă.

— Ai câştigat Apoi clipi surprins: Cred că am spart fundul paharului.

— Termină-l pe al meu. Trebuie să plec.

Ne ridicarăm amândoi.

— Nu vrei o armă? îmi oferi el.

— Să nu agravăm infracţiunea, am refuzat eu clătinând din cap. Oricum, o armă n-ar putea rezolva problemele pe care le voi întâlni. Mi se părea inutil să adaug că pe sub haine purtam un cuţit de vânătoare, iar în forma mea de lup eram înzestrat cu o gură plină de armament. Oh, trebuie să avem grijă să nu pari implicat. Te-am vizitat; asta se poate dovedi, dacă ei o să se străduiască. Dar după ce am plecat, m-am întors pe furiş şi ţi-am furat mătura.

Încuviinţă.

— Îţi sugerez să iei Plymouthul. Nu este atât de rapid ca modelul celălalt, sport, dar vraja face mai puţin zgomot iar mă-tura a fost revizuită chiar ieri. Făcu o pauză, gândindu-se. Gea-murile erau parcă apăsate de tăcere şi de întuneric. Între timp, continuă apoi, o să fac nişte cercetări în problema asta. Bill Hardy... Janice Wenzel, de la biblioteca noastră... hm, l-am putea coopta şi pe doctorul Ashman; dar despre profesorul Griswold de la universitate, ce părere ai?... şi încă vreo câţiva oameni capabili, care ştiu să-şi ţină gura şi vor fi bucuroşi să ne ajute, fără să le pese de consecinţe. Chiar dacă nu reuşim nimic

altceva, măcar o să adunăm datele neclasificate privitoare la continuumul inferior şi poate chiar altele noi. Putem să elaborăm ecuaţii care să delimiteze abordările posibile ale problemei salvării, să le introducem în computer şi să eliminăm ideile irealizabile. Mda, mă pun imediat pe treabă.

Ce poţi să-i spui unui astfel de om? Doar „Mulţumesc!"

XXV

Era tipic pentru biserica ioanină să-şi amplaseze catedrala pentru servirea întregului Upper Midwest nu în Chicago, Milwaukee sau în oricare altă localitate, ci într-un loc izolat, la o sută de mile depărtare de modestul nostru orăşel. Amplasarea simboliza şi accentua faptul că gnosticii considerau nefastă această lume, ca şi ideea salvării ei prin rituri secrete şi cunoştinţe oculte. In opoziţie cu creştinismul petrin, această biserică nu venea ea la tine - cu excepţia câtorva capele, ici şi colo, care nu erau decât lăcaşuri de recrutare; tu te duceai spre ea.

Da, evident. Şi, mi-am zis eu, prin urmare, probabil fals. Gnosticismul nu era niciodată ceea ce părea. În asta consta esenţa lui.

Poate că enigmele acestui cult, văluri pe sub văluri şi labirinturi în labirinturi, constituiau unul dintre motivele care atrăgeau pe atunci atâţia oameni. Celelalte biserici încercau să-şi explice teologia, pe când ei descriau şi delimitau clar misterele ca mistere, cu remarca, de bun-simţ, că noi, muritorii, nu putem să înţelegem toate aspectele Divinităţii. Declarau că această lume ne-a fost dată de Creator; deci, fundamental, trebuie să fie bună; multe imperfecţiuni sunt datorate vrajbelor dintre oameni, iar nouă ne revine sarcina s-o îmbunătăţim.

Era doctrina aceasta chiar atât de prozaică? Oare ioaninii nu se adresau acelui vis copilăresc care sălăşluieşte tot timpul în noi, de a deveni atotputernici prin aflarea unui secret neîngăduit restului turmei? Formulasem în derâdere acea presupunere, totuşi o credeam foarte aproape de adevăr. Dar cu cât mă gândeam mai mult, cu atât mi se părea că ea nu poate să explice totul.

În timp ce zburam deasupra solului întunecat, pe care luminile răsfirate ale fermelor şi satelor păreau la fel de îndepărtate

ca şi stelele de deasupra, am avut destul timp să-mi satisfac nevoia de meditaţie. Aerul ce luneca pe lângă parbriz devenea din ce în ce mai rece. Răcoarea lui destrămă, în cele din urmă, pânzele de păianjen care-mi umpluseră capul, şi mi-am dat seama cât de puţin studiasem, cât de multe erau lucrurile pe care le acceptasem ca fiind de la sine înţelese, fără să le mai aprofundez. Totodată însă mi-am amintit fapte pe care le uitasem şi care acum îşi găseau locul într-o abordare mai largă a situaţiei. Înverşunat, m-am apucat să recapitulez tot ce cunoşteam despre biserica ioanină, de la începuturile sale şi până-n prezent.

Oare apăruse doar în urmă cu două sau trei generaţii - un cult nebunesc care, întâmplător, atingea o coardă sensibilă, îngropată adânc în omul occidental? Sau era, într-adevăr, atât de bătrână pe cât pretindea - fondată de însuşi Isus?

Celelalte biserici susţineau că *nu.* Fără îndoială că ortodocşii, catolicii şi protestanţii n-ar trebui consideraţi în bloc drept petrini. Totuşi, denumirea aceasta populară nu era lipsită de sens. Toţi atribuiau o aceeaşi interpretare misiunii încredinţate de Isus discipolilor săi. Toţi căzuseră de acord asupra importanţei speciale a lui Petru. Nu contează câte diferenţe apăruseră ulterior, inclusiv în problema succesiunii apostolice; toate cultele derivaseră, în modul cel mai direct, de la cei Doisprezece Apostoli.

Şi totuşi... totuşi... la sfârşitul Evangheliei după Ioan există acest pasaj straniu:

„Întorcându-se, Petru văzu venind după el pe ucenicul pe care-l iubea Isus, acela care, la Cină, s-a rezemat pe pieptul Lui şi I-a zis: «Doamne, cine este cel ce Te va vinde?»

Pe acesta deci văzându-l, Petru a zis lui Isus: «Doamne, dar cu acesta ce se va întâmpla?»

Zis-a Isus lui: «Dacă voiesc ca acesta să rămână până voi veni, ce ai tu? Tu urmează-Mi!»

De aceea a ieşit cuvântul acesta printre fraţi, că ucenicul acela nu va muri; dar Isus nu i-a spus că nu va muri, ci: «Dacă voiesc ca acesta să rămână până voi veni, ce ai tu?»

Acesta este ucenicul care mărturiseşte despre acestea şi care a scris acestea, şi ştim că mărturia lui e adevărată."

Eu nu-l prea înţeleg şi sunt sigur că nici mulţi cercetători ai Bibliei nu-l înţeleg, orice-ar spune ei. Fără îndoială că dăduse

naştere unei interpretări vremelnice, în sensul că acolo Domnul Nostru Isus Cristos crease ceva despre care numai Ioan avea cunoştinţă - o altă Biserică, tăinuită, în paralel cu Biserica lui Petru, şi care până la urmă se va manifesta şi îl va conduce pe om spre o nouă mântuire. S-ar putea ca forma cultului din zilele noastre să fi apărut doar în acest secol, dar revendicarea trâmbiţată de el să se fi şoptit de două mii de ani.

Asocierea unei astfel de revendicări cu deşertăciunile lumeşti era aproape inevitabilă. Sub multe alte denumiri, gnosticismul fusese o erezie care se repetase. Forma originală, sau mai degrabă formele lui fuseseră o încercare de a uni creştinismul cu un amestec de culte mistice orientale, neoplatonism şi magie neagră. Legenda se întoarce în timp până la Simon Magul, care apare în al optulea capitol din Faptele Apostolilor, dar a cărui amintire e privită cu oroare de către ortodocşi. Ioanismul modern este, fără îndoială, foarte hotărât să reînvie acea mişcare datând din timpuri străvechi, şi proclamă că ea nu fusese o eroare, ci un înalt adevăr, iar Simon Magul nu fusese un uzurpator, ci un profet.

Să fi fost oare adevărat? Era oare posibil ca lumea să se afle în zorii împărăţiei dragostei? Nu ştiam; cum aş fi putut să ştiu? Dar folosindu-mi judecata mai degrabă decât sentimentele, aşa cum ne îndeamnă tradiţia petrină să procedăm, am decis că dogma ioanină era falsă. Iar răspândirea ei tot mai largă am pus-o pe seama iraţionalităţii umane.

Apar deci comunităţi de Căutători ai Adevărului, stabilindu-se în câte o zonă unde să nu fie deranjaţi de nimeni, şi unde să-şi practice ritualurile şi meditaţiile. Aceste comunităţi atrag pelerini care au nevoie de adăpost, hrană şi servicii. De acestea toate au nevoie şi preoţii, preotesele, acoliţii şi asociaţii laici. Templului (e un cuvânt mai potrivit decât „catedrală", dar ioaninii insistau asupra celui de-al doilea termen ca să accentueze că erau creştini) îi trebuie un venit şi, de regulă, primeşte subsidii substanţiale care se cer administrate cu pricepere. Astfel, în jurul fundaţiilor iniţiale se dezvoltă un oraş - ca Siloam, spre care mă îndreptam.

Simplu. Banal. De ce mă mai obosisem să analizez asemenea informaţii, aflate la dispoziţia oricărui cititor de cotidiane? Doar ca să nu mă mai gândesc la Valeria? Nu. Ca să-mi pun ordine în minte, unde totul era învălmăşit şi neclar.

Acel Altceva, Lucrul de după... nu era oare o iluzie, ci o înţelegere mai adâncă? Şi atunci, o înţelegere a ce? M-am gândit la intoleranţa şi la intrigile ioaninilor. M-am gândit la recunoaşterea sinceră a faptului că adepţii lor aveau puteri pe care nimeni nu şi le imagina şi că în fiecare an li se dezvăluiau altele noi. M-am gândit la poveştile anumitor apostaţi care nu merseseră mai departe pe calea iniţierii după ce întâlniseră ceva care îi speriase; nu ceva ilegal, imoral sau aţâţător în vreun fel, ci doar urât, josnic, întristător şi, în consecinţă, nedemn de a fi destăinuit; lucruri uşor de negat şi de ignorat de către cei care nu doreau să le dea crezare. M-am gândit la teologia gnostică, acea parte a ei care fusese făcută publică: îngrozitoarea - şi din punctul de vedere al revelaţiilor, şi din cel al logicii - identificare a Demiurgului lor cu Dumnezeul din Vechiul Testament şi cu Satana.

M-am gândit la anticrist.

Apoi am renunţat, fiind, după cum v-am spus, necunoscător în asemenea privinţe, şi am adoptat o atitudine bazată pe ideea simplă că nu avea nici un sens ca Atotputernicul să acţioneze în asemenea mod.

Departe în prerie, la orizont începură să licărească lumini. Eram bucuros că mă apropiam de capătul drumului, neinteresându-mă ce se va întâmpla după aceea. Nu mai doream să mă cufund în gândurile de până atunci.

Siloam era alcătuit din case obişnuite, cu grădini obişnuite, de-a lungul unor străzi obişnuite. Sub principala linie aeriană, la intrarea în oraş se găsea un panou pe care scria: POP.5240; altul anunţa că, în fiecare joi, „Clubul leilor" se întâlnea la restaurantul „Kobold Kettle". Existau câteva ateliere de mică producţie, o primărie, o şcoală elementară, un liceu, o unitate de pompieri, un parc părăginit, un hotel şi exagerat de multe localuri pentru servicii publice. Cartierul comercial consta din câteva magazine, o cafenea sau două, cabinete chirurgicale şi stomatologice, o bancă, o farmacie „Rexall"... toate tipic americane.

Banalitatea înfăţişării acelei aşezări făcea ca tot restul să fie îngrozitor de straniu. Deşi nu bătuse încă miezul nopţii, centrul oraşului era tăcut ca mormântul. Străzile rezidenţiale erau la fel de pustii - nimeni nu ieşise la plimbare, nu se vedeau adolescenţi care să se ţină de mână, aproape nici o mătură sau vreun alt vehicul în mişcare sub felinarele rare - doar din când în

când câte un ins, îmbrăcat în rasă şi purtând glugă, şi care umbla cu paşi măsuraţi. Fiecare casă zăcea izolată în spatele jaluzelelor trase. Iar locuitorii care nu dormeau probabil că nu priveau în globurile de cristal, nu jucau cărţi, nu beau ceva, nu făceau dragoste, ci, mai degrabă, studiau şi înălţau rugi, sperând să ajungă astfel la calificarea necesară unui grad religios mai înalt, la cunoştinţe şi puteri mai mari şi, bineînţeles, la mântuire.

Totul gravita în jurul catedralei. Aceasta se ridica mult deasupra complexului de clădiri meschine din jur, a oraşului şi a câmpiei. Fotografiile pe care le văzusem nu-i relevau adevăratele dimensiuni. Zidurile, albe ca oasele şi drepte, urcau şi tot urcau, *sus,* tot mai *sus,* până la acoperişul ce se înălţa şi el, formând o vastă cupolă centrală. De departe, ferestrele arătau ca nişte şiruri de nituri, câte un rând pentru fiecare etaj; dar apoi am văzut cele două vitralii, fiecare ocupând jumătate din faţada pe care erau amplasate, în culori mohorâte şi cu desene uimitoare; Mandala la vest şi Ochiul Domnului la est. Tot spre apus se afla şi singurul turn, care în fotografii arăta auster, dar acum părea o încercare de a ajunge la stele.

Lumina juca pe pereţii catedralei şi sclipea vag în vitralii. Am auzit un cor, vocile bărbaţilor vibrând adânc pe fundalul exaltării şi avântului femeilor, într-o gamă pe care n-o puteam identifica în nici un limbaj pământean.

... *Helfioth Alaritha Arbar Neniotho Melitho Tarasunt Cha-nados Umia Theirura Marada Seliso...*

Muzica era atât de amplificată, încât să se poată auzi până la marginile oraşului. Şi nu se întrerupea niciodată. Era un cor perpetuu. Atunci când unul dintre cei şase sute unu participanţi obosea, erau totdeauna pregătiţi să-i ia locul preoţi, acoliţi, pelerini. Nu puteam să-mi imaginez ce însemna să trăieşti zi şi noapte într-o asemenea pâclă de cântece religioase. Dacă te aflai doar în trecere prin Siloam şi fără să fii un ioanin, la un moment dat nu le mai auzeai la nivelul conştientului. Dar sunetul lor tot ţi se strecura în gânduri, în vise, în oase şi, până la urmă, în suflet.

Nu puteam să analizez nici extrasenzaţia pe care o simţeam din ce în ce mai puternic, pe măsură ce mă apropiam. Senzaţie

rea - sau bună? - de un soi pe care nu-l puteam înţelege.

Portarul de la intrarea în catedrală era un tânăr plăcut, având părul şaten şi ochii albaştri ai oamenilor care, de peste o sută de ani, trăiau în această zonă, şi bunăvoinţa Americii lui Walt Whitman. După ce mi-am parcat mătura într-unui dintre lăcaşurile speciale care se înşiruiau până departe în întuneric, m-am apropiat de el şi l-am întrebat:

— Pot să intru?

Mă studie un moment înainte de a-mi răspunde binevoitor:

— Nu eşti un coreligionar, nu-i aşa?

— N-nu, am răspuns, luat prin surprindere.

Chicoti.

— Vrei să ştii cum de mi-am dat seama? Cântecul a ajuns doar la Elphue. Noi am fi aşteptat, ca să intrăm, până se termină Invocaţia Mariei.

— Îmi pare rău, eu...

— E-n regulă. Nu se supără nimeni, dacă nu faci zgomot. Teoretic, oricum eşti sortit pierzaniei. Deşi eu nu cred aşa ceva, înţelegi ce vreau să zic? Prietena mea este creştină metodistă. Nu am nimic împotriva panglicii roşii pe care vor preoţii s-o port înainte de a mă lăsa să mă căsătoresc, dar nu pot crede că ea o să ardă în focul iadului. Îşi dădu seama că fusese prea slobod la gură şi adăugă grăbit: Cum de-ai venit aşa de târziu? Turiştii sosesc în timpul zilei.

Am ajuns la concluzia că nu era un frate mirean, ci doar un angajat, cu nimic mai fanatic decât un creştin obişnuit - pe scurt, unul dintre oamenii decenţi care alcătuiesc majoritatea în orice organizaţie din indiferent ce ţară. Eram pregătit pentru întrebarea lui.

— Călătoresc în etape, am spus. Mâine, dis-de-dimineaţă, am o întâlnire în oraş înainte de a pleca mai departe. Astăzi am fost reţinut de cineva şi n-am reuşit să ajung mai devreme aici. Corul vostru este aşa de faimos, încât n-am vrut să-l pierd.

— Mulţumim. Îmi înmâna un prospect. Cunoşti regulile? Foloseşte intrarea principală. Ia loc în colţul păgâ... ăă... În colţul spectatorilor. Nu face zgomot; fotografiatul e interzis. Când vrei să pleci, fă-o în linişte pe acelaşi drum pe care ai intrat.

Am încuviinţat şi am pătruns dincolo de poartă. Clădirile auxiliare formau un pătrat înconjurând o curte pavată, în centrul căreia se afla catedrala. Acolo unde clădirile nu erau lipite una

de alta, între ele fuseseră ridicate ziduri, astfel încât nu se putea intra decât prin cele trei portaluri care se închideau cu uşi din sârmă. Oficiile, depozitele şi camerele de locuit erau neatrăgătoare, chiar mizere. Prin preajmă se aflau câţiva cenobiţi, în rândul cărora abia reuşeai să deosebeşti femeile de bărbaţi, din cauza raselor şi a glugilor imense. Mi-am amintit că, deşi peste tot în lume ioaninii nu despart călugării de călugăriţe, nu existase nici măcar un singur scandal. Ei bine, fireşte, călugării şi călugăriţele nu erau doar atât, ci şi nişte iniţiaţi. Ei trecuseră de botezul ecleziastic, de riturile mistice elementare şi de schimbarea de nume (cu vechiul nume public menţinut doar pentru folosinţă mireană), care corespundeau confirmării petrine. Ani de zile îşi flagelaseră trupul, îşi disciplinaseră sufletul şi îşi obligaseră mintea să înţeleagă ceea ce cărţile lor sfinte numeau revelaţie divină, ateii numeau prostii pretenţioase, iar credincioşii de alte culte numeau satanism nerecunoscut.

Drace, m-am gândit, trebuie să te concentrezi asupra problemei tale. Să nu mai dai atenţie siluetelor triste care trec grăbite pe lângă tine. Să ignori, dacă poţi, maiestatea catedralei de care te apropii şi cântecul care se revarsă din ea, umplând noaptea. Să negi că natura ta de vârcolac presimte nişte lucruri de ţi s-a făcut rău de atâta frică.

Prin toţi porii îmi ţâşneau broboane de sudoare, care apoi se prelingeau reci pe coaste, iar mirosul lor acid îmi intra în nări. Vedeam lumea printr-o ceaţă ca de vis, plină de o muzică agitată. Dar Valeria era în infern.

M-am oprit în locul unde mi s-a părut că lumina vagă şi tremurătoare este mai intensă şi am citit prospectul. Îmi ura un curtenitor bun venit şi enumera aceleaşi reguli pe care le aflasem de la portar. Pe spate fusese desenat doar planul bazilicii din clădirea principală. Restul paginii era alb. Oricine şi-ar fi dat seama însă că la nivelurile din nord şi din sud, în turn şi chiar în cupolă existau foarte multe alte încăperi. Nu era nici un secret că dedesubt se aflau cripte imense. Acestea - cel puţin o parte din ele - erau folosite pentru anumite ceremonii. Dar în afara acestor intuiţii... nimic. Cu cât avansai mai mult în grad, cu atât ţi se arătau mai multe. Numai adepţii puteau să intre în sanctuarele finale şi numai ei ştiau ce se petrece acolo.

Am urcat scările catedralei. De o parte şi de alta a imensei

uşi deschise stăteau doi călugări voinici. Nu se mişcară, dar mă măsurară cu privirile. Vestibulul era lung, cu tavanul jos, văruit şi gol, cu excepţia unei cristelniţe cu apă sfinţită. Aici nu exista nici vreun panou agreabil, cu ştiri din parohie, nici vreo cutie pentru scrisori şi nici desene ale copiilor de la şcoala de duminică. O călugăriţă postată în mijloc îmi făcu semn spre o intrare din stânga. Acolo, o altă călugăriţă îşi plimbă privirea de la mine la o cutie etichetată „Ofrande", apoi iarăşi la mine, până când am pus acolo câţiva dolari. Toate astea puteau fi amuzante dacă n-ar fi existat corul, mirosul de tămâie, privirile şi existenţa aproape palpabilă a unor forţe care-mi făceau muşchii abdomenului să se încordeze.

Am intrat în nava laterală şi am descoperit că sunt singur într-o zonă de strane destinate, în mod evident, străinilor. Mi-a trebuit un minut ca să depăşesc impactul cu interiorul copleşitor şi să mă aşez. Am stat aşa câteva minute, încercând să înţeleg şi nereuşind.

Efectul era de nedescris. Când totul este lipsit de podoabe, redus la geometria simplă, albă, a pereţilor, coloanelor şi arcelor, nu ai cum să faci vreo comparaţie; te afli într-o cavernă fără sfârşit. Ochiul Domnului de deasupra altarului şi Mandala de deasupra firidei în care se afla corul dominau un amurg dens. Dar şi ele erau ireale, mult mai îndepărtate decât luna de pe cer, la fel cum lumânările care pâlpâiau ici şi colo păreau nişte stele. Proporţiile, bolţile, intersecţiile, totul contribuia la crearea iluziei de spaţiu labirintic nemărginit. Cei şase credincioşi aflaţi în marginea naosului păreau pierduţi. Dar asta doreşte orice congregaţie. Asta era *menirea* catedralei: să-i micşoreze pe oameni.

În altar se afla un preot cu două ajutoare. După rasele lor albe, mi-am dat seama că asistenţii erau iniţiaţi. De la distanţa de unde-i priveam, păreau nişte pitici. Totuşi, nu ştiu cum, cu preotul nu se întâmpla asta. Îmbrăcat într-o rasă albastru-închis şi cu barbă albă de adept, cu mâinile desfăcute, părea aşa de înalt, încât mi s-a făcut frică de el. Dar omul nu se mişca, nu se ruga, nu făcea nimic... Fumul cădelniţelor îmi droga plămânii. Corul zumzăia şi urla deasupra mea. Niciodată nu mă simţisem mai intimidat.

Smulgându-mi privirile de la altar, mi-am impus să studiez terenul ca şi cum aş fi fost într-o fortăreaţă a inamicului, pe care

trebuia s-o cuceresc: asta şi însemna, de fapt, pentru mine, în acea seară, biserica ioanină, chiar dacă n-ar fi fost cu nimic vinovată de ceea ce i se întâmplase fiicei mele. Gândul la fetiţă îmi stârni o furie clocotitoare, care crescu foarte repede, până într-atât, încât se transformă în curaj. Privirea vrăjitorească nu-mi funcţiona aici; probabil că se făcuseră vrăji împotriva acestor lucruri. Totuşi ochii începuseră să mi se adapteze la întuneric, ajungând la acuitatea maximă pe care o căpătaseră toate simţurile mele.

Zona vizitatorilor era cea mai îndepărtată de altar, la capătul extrem al navei laterale din stânga. In dreapta mea se înşirau strane care se desfăşurau până la naos; în stânga se afla un culoar pe lângă peretele nordic. Balconul corului atârna deasupra mea ca un nor de furtună. Drept în faţă, la capătul câmpului de bănci goale, se ridica unul dintre ecranele care mascau cea mai mare parte a transeptului, ornamentat cu o cruce neagră cu ansă.

M-am gândit că toate astea nu mă ajută cu nimic să aflu cum aş putea să descopăr secretele.

Pe lângă mine trecu un călugăr încălţat cu sandale moi. Deasupra rasei purta un stihar lung, brodat cu simboluri cabalistice. La jumătatea drumului spre transept, se opri în faţa unui sfeşnic cu mai multe braţe, aprinse o lumânare şi îngenunche timp de câteva minute. Apoi se ridică, se înclină, merse şapte paşi cu spatele şi se întoarse în direcţia mea.

Din fotografii, am recunoscut stiharul ca fiind cel purtat de corişti. Era evident că omul fusese înlocuit la cor de cineva şi, în loc să-şi schimbe imediat uniforma, dorise mai întâi să obţină o iertare a păcatelor. Când trecu de mine, m-am răsucit să văd unde se duce. Stranele nu ajungeau până la peretele vestibulului. In spatele lor era un spaţiu liber. Dar balconul corului arunca o umbră aşa de deasă peste acel loc, încât de-abia am reuşit să-l văd pe individ dispărând printr-o uşă din colţul cel mai apropiat.

Ideea îmi ţâşni în minte ca un pistol din toc. Am rămas nemişcat, cu toţi muşchii încordaţi, şi am cercetat cu băgare de seamă bazilica. Nimeni nu-mi acorda vreo atenţie: Probabil că nici măcar nu mă aflam la vedere pentru preoţi sau credincioşi; locul fusese special conceput ca să minimalizeze impertinenţa necredincioşilor. Urechile mele, care în ciuda cântecului asurzi-

tor auziseră paşii călugărului, nu detectaseră nici un zăvor sau răsucirea vreunei chei în broască. Puteam deci să-l urmez.

Şi apoi? Nu ştiam şi nici nu-mi păsa prea mult. Dacă mă prindeau imediat, mă vor considera un curios. Mă vor certa, mă vor da afară şi atunci voi încerca altă metodă. Dacă aveau să mă prindă mai târziu... ei bine, era un risc pe care trebuia să mi-l asum.

Am mai aşteptat încă trei sute de milioane de microsecunde, simţind-o pe fiecare. Trebuia să-i acord călugărului destul timp să părăsească zona. În acest interval am îngenuncheat şi m-am lăsat din ce în ce mai jos, până când am dispărut sub strană. N-am atras nici o privire sau întrebare. În sfârşit, m-am trezit în patru labe.

Acum! M-am strecurat - nu prea repede - în acel colţ umbrit M-am ridicat şi m-am uitat în spate. Adeptul stătea în acelaşi loc, ca o fantomă încordată, iniţiaţii mânuiau în feluri complicate cele patru obiecte sacre, corul cânta, unul dintre credincioşi îşi făcu cruce şi plecă prin nava laterală dreaptă. L-am aşteptat să iasă înainte de-a atinge clanţa. M-am înfiorat. Am rotit-o foarte încet şi am deschis puţin uşa. Nu s-a întâmplat nimic. Aruncând o privire, am văzut nişte luminiţe albastre.

Am intrat

Era o anticameră, despărţită printr-o draperie de o cameră mai mare, goală pentru moment O a doua draperie se afla în faţa unei scări în spirală, de unde se revărsa cântecul. O a treia - în faţa unui coridor. Aproape tot spaţiul era ocupat de rafturi pe care erau aşezate stihare. Era evident că, după ce primeai instrucţiuni în altă parte, luai de aici un stihar şi urcai în balconul corului. Când terminai de cântat, treceai iarăşi pe aici. Coriştii fiind şase sute unu, probabil că se făceau înlocuiri destul de des. Poate că noaptea ele nu erau atât de frecvente, pentru că acum aproape toţi coriştii erau clerici, având mai mult antrenament decât laicii sârguincioşi. Dar era mai bine să nu rămân prea mult acolo.

Puteam să-mi scot hainele, mai puţin cele de lup, şi să le pun sub unul dintre rafturi. Dar dacă cineva mi-ar observa picioarele goale şi şortul supraelastic, ar fi foarte greu să-l conving de bunele mele intenţii. M-am decis să-mi scot teaca prinsă de curea şi să-mi pun cuţitul într-unui din buzunarele jachetei. Apoi am păşit în hol.

XXVI

Străjuit de uşi pe toată lungimea lui, coridorul nu se deosebea prin nimic de orice alt coridor înţesat cu birouri prozaice. Majoritatea erau încuiate, iar luminile de deasupra aprinse la intensitate maximă. Inscripţiile de pe uşile din sticlă erau cam de genul: „I-2 Saktinos, propagandă prin poştă". Va să zică, o mare parte din teritoriu era controlată de aici. Geamurile câtorva uşi străluceau galben. Trecând pe lângă una, am auzit o maşină de scris. Pe fundalul cântecului nesfârşit, zgomotul ei mă făcu să tresar de parcă aş fi auzit clănţănitul maxilarelor unui schelet.

Planurile mele erau neclare. Se putea presupune că Marmiadon, preotul demonstraţiei de la „Nornwell", aparţinea acestui centru. Probabil că venise aici şi-i rugase pe fraţii săi să-l scape de duhoare. O vrajă elaborată, prea scumpă pentru un om de rând, îl putea curăţa mai repede decât mama natură. Oricum, el era singura mea pistă. Altfel aş fi putut răscoli mult şi bine fortăreaţa asta, fără nici un rezultat.

In locul unde coridorul se intersecta cu scările, pe perete era agăţat un tabel. Mă aşteptasem la aşa ceva. Destul de mulţi civili şi clerici din afară aveau treburi în zonele cu acces permis. Biroul lui Marmiadon fusese înregistrat la numărul 413. Deoarece un iniţiat de gradul cinci era destul de important - încă două grade şi ar fi putut candida la statutul de adept de gradul întâi - presupuneam că ar fi trebuit să rămână în permanenţă la sediu, şi nu să servească drept simplu predicator sau misionar. Dar apoi mi-am zis că nu ştiam care era de fapt funcţia lui.

Am urcat, în linişte, câte două trepte o dată. La palierul de la etajul trei, înaintarea era oprită de o uşă din fier cu lacăt. Nimic surprinzător, m-am gândit; aici începea tărâmul iniţiaţilor. Uşa nu era atât de înaltă încât să nu poată fi trecută de un om agil ca mine. Privind în lungul coridorului, am văzut că acesta nu se deosebea cu nimic de cele de la etajele inferioare, dar pielea mi s-a făcut de găină simţind influenţa puternică a energiilor anormale.

Al patrulea etaj nu încerca deloc să semene cu Madison Avenue. Coridorul era din cărămidă, tavanul boltit şi luminat de lămpi cu petrol, în formă de Graal, atârnate de lanţuri, astfel

încât umbrele erau imense. Cântecul răsuna din perete în perete. Aerul mirosea ciudat, a fum şi a mosc înţepător. Probabil că încăperile erau mari, deoarece uşile dominate de arce erau foarte distanţate între ele. Nu purtau numere, dar aveau plăcuţe cu nume şi am bănuit că succesiunea este aceeaşi ca peste tot.

Intre mine şi ţelul meu se afla o uşă deschisă. Camera era luminată neînchipuit de intens. M-am oprit şi am privit cu coada ochiului: rafturi peste rafturi pline cu cărţi. Câteva dintre ele păreau foarte vechi, dar majoritatea erau moderne - da, aceea mică şi îndesată trebuia să fie *Alchimia şi metafizica de buzunar* şi uite acolo *Encyclopaedia Arcanorum* şi dincolo *Creierul* - mda, savanţii au nevoie de biblioteci pentru cercetare, iar aici se desfăşurau, fără îndoială, nişte cercetări foarte stranii. Ghinionul meu că rămăsese cineva să lucreze atât de târziu.

M-am apropiat şi mai mult, şi am riscat să arunc încă o privire. În cameră se afla un bărbat. Uriaş, mai masiv decât Barney Sturlason, dar bătrân, bătrân; nemaiavând nici păr, nici barbă, chipul lui ar fi putut aparţine mumiei lui Ramses. Era îmbrăcat într-o rasă de adept. Pe masă era deschisă o carte, dar el nu citea. Înfundaţi adânc în orbite, ochii îi priveau drept înainte, în timp ce mâna i se mişca pe pagină. Mi-am dat seama că era orb. Totuşi, cartea aceea nu era scrisă în alfabetul Braille.

Luminile puteau fi cu aprindere automată sau ardeau pentru altcineva.

Am trecut pe lângă uşă.

Biroul lui Marmiadon se găsea la câţiva metri mai încolo. Sub numele şi rangul lui, pe plăcuţă scria: „Al Patrulea Asistent Clopotar". Pentru numele lui Dumnezeu, nu putea fi clopotar... sau era? Uşa era încuiată. Ar fi trebuit să deschid încuietoarea sau să-i împing limba cu lama cuţitului. Oricum, era mai bine să aştept până voi rămâne singur. Intre timp, puteam să-mi vâr nasul...

— Cine umblă acolo?

M-am întors ca ars. Adeptul stătea pe hol, în faţa uşii bibliotecii. Se sprijinea într-un toiag pastoral; dar vocea îi vibra atât de crunt, încât nu credeam să aibă nevoie de sprijin. Mă cuprinse panica. Uitasem cât de puternic trebuie să fie un mag.

— Cine eşti, străine? tună vocea de bas.

Am încercat să-mi umezesc buzele uscate.

— Domnule... luminăţia voastră...

Ridică toiagul şi-l îndreptă spre mine. Pe el era gravat un simbol ioanin: o cârjă episcopală şi peste ea litera grecească Tau. Ştiam că acela nu era un simplu ciomag, ci o baghetă magică.

— O ameninţare pluteşte în jurul tău, strigă adeptul. Te-am simţit prin întunericul ochilor mei. Spune, cine eşti?

Mi-am atins cuţitul din buzunar şi pielea de vârcolac de sub cămaşă. Lucruri minore; dar când degetele mele veniră în contact cu ele, acestea se prefăcură în talismane. Îmi treziră voinţa şi raţiunea. M-am gândit câteva clipe.

Avusesem până acum mai mult noroc decât aş fi sperat; nu mă oprise nimeni. Îmi propusesem să mă folosesc de orice situaţie favorabilă. Ei bine, acum era momentul. Afurisitul ăsta de bătrân, deşi înfricoşător, era totuşi un simplu muritor. Oricare i-ar fi fost puterile, n-avea să mă vadă aşa cum îl vedeam eu.

Oricum, a trebuit să-mi dreg glasul o dată sau de două ori, şi tot mi s-a părut că vorbele mele au o tonalitate ciudată:

— Rog... Rog pe luminăţia voastră să mă ierte. M-aţi luat prin surprindere. Ar putea luminăţia voastră să-mi spună... unde se află iniţiatul Marmiadon?

Adeptul îşi lăsă toiagul în jos. Altfel, nu mai făcu nici o mişcare. Ochii morţi îi erau aţintiţi asupra mea. Un lucru chiar mai rău decât dacă m-ar fi privit cu adevărat.

— Ce treabă ai cu el?

— Îmi pare rău, luminăţia voastră. Ceva secret şi urgent. După cum luminăţia voastră a recunoscut, sunt un, ăăă, un mesager neobişnuit. Pot să vă spun că trebuie să iau legătura cu iniţiatul Marmiadon în legătură cu, ăăă, necazurile de la compania „Nornwell". Se pare că este ceva mult mai important decât s-a crezut

— Asta ştiu, mi-am dat seama chiar din momentul în care s-a întors. L-am chemat... Am aflat... destule. Este piatra care poate declanşa o avalanşă.

Am avut sentimentul bizar că nu mi se adresa mie ci altcuiva. Oare de ce-l îngrijora şi pe el această problemă? Nu îndrăzneam să stau să chibzuiesc.

— Luminăţia voastră va înţelege atunci de ce mă grăbesc şi nu pot să-mi calc jurământul de a păstra secretul chiar şi faţă de dumneavoastră. Dacă mi-aţi putea spune unde-i chilia lui Marmiadon...

— Cel ce-a dat greş nu doarme cu fraţii lui. Pentru că a fost înfrânt, asupra lui a căzut mânia Purtătorului Luminii şi ispăşeşte în singurătate. Nu ai voie să-l cauţi până nu va fi purificat. Îmi porunci deodată: Răspunde-mi! De unde vii, cine te-a trimis, cum se face că prezenţa ta ţipă a pericol?

— N... nici eu nu ştiu, am bălmăjit.

— Nu eşti de-al nostru...

— Ascultaţi, dacă luminăţia voastră... ar... dacă aţi vrea... Poate că a fost o neînţelegere. Ăăă... superiorul meu mi-a ordonat să iau legătura cu Marmiadon. Cei de la intrare mi-au spus că l-aş putea găsi aici şi mi-au împrumutat o cheie pentru uşa de fier...

Acea umilă propoziţie fu cea mai glorioasă minciună gogonată pe care aş fi putut spera s-o spun vreodată. Gândiţi-vă la implicaţiile ei. Lăsaţi-le să se ramifice. Extrapolaţi, extrapolaţi, minunaţi-vă.

— Dar cred că s-au înşelat.

— Da. Fireşte că preoţilor din tagma de jos nu li s-a spus. Oricum...

Magul căzu pe gânduri.

— Dacă luminăţia voastră mi-ar spune unde să mă duc, pe cine să întreb, n-aş mai deranja-o.

Se hotărî.

— Secretariatul de noapte al stareţului, camera 107. Întreabă de iniţiatul Şase-Hesathouba. Dintre cei care sunt de serviciu la această oră, doar lui i-au fost relatate suficiente detalii despre cazul Matuchek ca să te poată ajuta.

Cazul *Matuchek?*

Am îngăimat nişte mulţumiri şi am plecat aproape în fugă, simţind intens, până am ajuns la scări, acea privire oarbă. Înainte de a sări din nou peste poartă m-am oprit şi am început să tremur.

Ştiam că n-am prea mult timp la dispoziţie. Se putea ca adeptul să fie senil, dar nu prea mult. Se mai putea ca el să piardă ceva timp gândindu-se la mine, înainte de a se decide să facă nişte investigaţii care să nu se limiteze doar la o convorbire cu fratele Hesathouba. Dacă doream să aflu ceva concret, trebuia să mă mişc repede.

Totuşi, încotro să pornesc prin această clădire imensă şi lipsită de logică? Cum? Ce şanse aveam? Poate ar fi trebuit să

recunosc că aventura era de-a dreptul donchişotească şi să mă duc la mine acasă.

Nu! Atâta timp cât mai rămânea o speranţă, eram gata să lupt cu cele mai grozave mori de vânt. Mintea mi se puse în mişcare. Fără îndoială că atât etajele superioare cât şi subsolurile catedralei erau rezervate preoţilor de rang înalt. Dar religiile mistice străvechi desfăşuraseră sub pământ cele mai importante ritualuri. Nu aveam oare cele mai mari şanse să-l găsesc pe Marmiadon în cripte?

Am simţit cum încep să rânjesc ironic. Precis că superiorii lui nu încercaseră să-i uşureze supliciul îndepărtându-i, prin vrajă, mirosul. Ăsta era un alt motiv din cauza căruia bănuiam că se află în subteran: ca să nu-i fie simţită duhoarea.

Adică să nu i-o simtă oamenii.

Am refăcut traseul până la parter. Apoi am continuat să cobor. Nu m-am întâlnit cu nimeni. Era trecut de miezul nopţii; probabil că acum mai acţionau doar vrăjitorii.

Am lăsat în urmă vreo două niveluri folosite în aparenţă drept spaţii de depozitare, administrative şi altele. La unul dintre ele, am zărit o soră spălând pe jos. Îndatorire? Ispăşire? Autoumilire? A fost singura persoană întâlnită. Ea nu mă văzu.

Mai jos am dat peste o altă poartă cu lacăt. De partea cealaltă, scările deveneau mai abrupte, nemaifiind din beton ci din piatră, săpate în stratul de rocă. Pereţii erau reci şi umezi, iar aerul aşijderea. Iluminarea modernă nu mai exista. Singura lumină provenea de la lumânările plasate la distanţe egale, în sfeşnice de fier. Ceara se scurgea într-un jgheab amplasat dedesubt. Umbra mea se agita, distorsionată, în jurul lor. În sfârşit, nu mai auzeam liturghia. Şi totuşi, scările continuau să coboare, şi iar să coboare, până când, după o eternitate, se terminară.

Am păşit într-o peşteră naturală. Făclii albăstrui amplasate din loc în loc reliefau stalactite şi stalagmite în întunericul dens şi agitat. Flăcările ardeau în Mâini ale Gloriei, acum neanimate, aşezate deasupra intrărilor în nişte tuneluri. Ştiam că ierarhia ioanină se folosise de toată influenţa sa ca să obţină dispense de la poliţie pentru a-şi procura asemenea dispozitive. Oare erau destinate într-adevăr unor cercetări? Dintr-un tunel am auzit susurul unui râu subteran; din altul venea o lumină difuză, miros de tămâie şi o voce tremurătoare. Rugăciune, priveghi,

invocare a supranaturalului, sau ce? Nu m-am oprit să cercetez. M-am dezbrăcat repede de haină, cămaşă, pantaloni, pantofi, şosete şi le-am ascuns în spatele unui bolovan. Cuţitul l-am strecurat sub şortul supraelastic.

M-am transformat folosind lanterna şi încercând să nu las senzaţia cvasisexuală să pună prea mult stăpânire pe mine. In schimb, am încercat să-mi fixez în cortexul cerebral scopul pentru care venisem, să-mi folosesc simţurile animalice şi abilităţile pentru a-mi atinge ţelurile omeneşti.

Am simţit o oarecare rezistenţă la transformare. Am avut nevoie, ca s-o termin, de un timp aproape dublu faţă de cel obişnuit. Fără îndoială, existau multe antivrăji în acest spaţiu.

Probabil că n-aş fi reuşit să devin lup dacă n-aş fi avut cromozomii potriviţi; în afară de cazul că aş fi fost un taumaturg mult mai puternic.

Oricum, eram iarăşi lup.

Iluminarea slabă încetă să mai reprezinte un handicap. Lupii nu depind de ochii lor în aceeaşi măsură ca oamenii. Urechile, picioarele, limba, fiecare fir de păr de pe corp şi, mai presus de toate, nasul, recepţionau un flux de informaţii. Peştera nu mai era acum o groapă prin care bâjbâiam, ci un loc pe care-l înţelegeam.

Şi... da, dintr-un tunel venea o adiere vagă, dar inconfundabilă, de duhoare. Abia stăpânindu-mi un lătrat de triumf, am pornit în direcţia aceea.

XXVII

Tunelul era lung şi întortocheat şi se intersecta cu multe altele. Dacă nu aş fi avut simţul mirosului care să mă ghideze, m-aş fi rătăcit foarte repede. Lumina venea de la mâinile aşezate deasupra chiliilor săpate în stâncă la intervale mari. Toată lumea cunoştea faptul că orice candidat la iniţiere petrecea aici, singur, o zi şi o noapte, iar evlavioşii se întorceau şi ei din când în când. Sufletul avea, pare-se, de câştigat prin rugăciuni şi meditaţii în singurătate. Dar nu ştiam ce alte influenţe ţi se infiltrau atunci în subconştient. Anumite efluvii, aflate la limita percepţiei mele de lup, îmi făceau blana de pe gât să se zbârlească.

După un timp, acestea au fost total acoperite de mirosul în

căutarea căruia pornisem. Stomacul lupilor este mai rezistent decât cel al oamenilor, totuşi de-abia m-am stăpânit să nu vomit. Când în cele din urmă am ajuns la sursă, a trebuit să-mi ţin respiraţia.

Strălucirea vagă, albăstruie, provenită de la mâna de deasupra intrării lumina doar parţial chilia. Marmiadon dormea pe o saltea de paie. Purta rasa ca să-i ţină de cald; era la fel de soioasă ca şi pielea lui. În rest, avea nişte pesmeţi, o gamelă cu apă, o cană, o Biblie ioanină şi o lumânare la lumina căreia să citească. Probabil că-şi părăsea chilia doar ca să meargă la latrină. Nu că ar fi fost mare diferenţă dacă nu se ducea acolo. Pfuu!

M-am dat înapoi şi m-am transformat în om. Efluviile nu mă mai afectau atât de tare, mai ales după ce raţiunea prelua controlul. Fără îndoială că Marmiadon nici nu mai simţea duhoarea.

Am intrat în chilie, m-am aplecat şi l-am zgâlţâit. Cu mâna liberă am scos cuţitul.

— Ia scoală-te!

Deschise ochii, mă văzu şi icni. Probabil că eram o prezenţă destul de ameninţătoare cum stăteam acolo, fără pic de milă pe chip şi îmbrăcat într-un costum sumar negru. In lumina aceea cadaverică, arăta şi el destul de rău, având ochii înfundaţi în orbite. I-am acoperit gura cu mâna înainte să poată scoate vreun sunet Perii bărbii nerase îi erau ca nişte ţepi, carnea feţei moale ca o cocă.

— Dacă faci gălăgie, i-am spus aspru, îţi vărs maţele.

Făcu semn că a înţeles şi l-am eliberat.

— D-d-domnul Matuchek, şopti, retrăgându-se din calea mea până ajunse la perete.

Am încuviinţat.

— Vreau să vorbesc cu tine.

— Eu... cum... Pentru numele lui Dumnezeu, despre ce?

— Despre cum să-mi aduc înapoi acasă fiica nevătămată.

Marmiadon făcu prin aer semnul crucii şi închipui şi alte simboluri.

— Eşti posedat? Reuşi să se uite la mine şi să-şi răspundă singur la întrebare: Nu. Pot să-mi dau seama...

— Nu sunt nici subjugat de vreun demon, am mormăit, şi nici psihopat. Vorbeşte!

— D-d-dar n-am ce să-ţi spun. Fiica dumitale? Ce s-a-ntâmplat? Nu ştiam că ai un copil.

Chestia asta mă dezorientă. Nu minţea, n-ar fi putut, în starea în care se afla.

— Cum aşa? am reuşit să îngaim.

Se mai linişti, îşi căută ochelarii, şi-i puse pe nas, după care mă privi iar.

— E purul adevăr, insistă. De ce-aş deţine informaţii despre familia dumitale? De ce-ar avea nevoie de ele oricine de-aici?

— Deoarece v-aţi autodeclarat duşmanii mei, am spus furios.

Clătină din cap:

— Noi nu suntem duşmani ai omului. Cum am putea? Propovăduim Evanghelia dragostei.

Am mârâit. Îşi coborî privirile.

— Ei bine, bolborosi, suntem şi noi fiii lui Adam. Păcătuim şi noi, ca oricare alţii. Recunosc că am fost furios când aţi făcut... scamatoria aceea... Împotriva acelor nevinovaţi...

Am descris un arc cu cuţitul.

— Lasă balivernele, Marmiadon. Singurul nevinovat din toată chestia asta nenorocită este o fetiţă de trei ani, care a fost dusă cu forţa în infern.

Rămase cu gura căscată. Ochii i se bulbucară.

— Hai, scuipă tot ce ştii, am spus.

Un timp, nu reuşi să articuleze nici un cuvânt. Apoi, absolut îngrozit:

— Nu. Imposibil. Niciodată n-aş... niciodată...

— Dar ceilalţi preoţi? Care dintre ei?

— Nici unul. Jur. Nu se poate! - I-am atins gâtul cu vârful cuţitului. Se cutremură. - Te rog, spune-mi ce s-a întâmplat. Vreau să te ajut.

Am lăsat lama în jos, m-am aşezat, mi-am frecat gânditor bărbia şi m-am încruntat.

— Uite ce e, l-am învinuit, ai făcut tot ce se putea ca să-mi tulburi traiul. Şi acum, când viaţa mea e distrusă, ce pot să cred? Dacă nu tu eşti răspunzător, ar trebui să te străduieşti să mă convingi de asta.

Iniţiatul înghiţi în sec.

— Eu... da, fireşte. N-am vrut nimic rău. Numai ceea ce făceaţi voi - ceea ce faceţi - este imoral. Vă osândiţi la chinurile iadului şi-i ajutaţi şi pe ceilalţi s-o facă. Biserica nu poate să

rămână nepăsătoare la aşa ceva. Foarte mulţi preoţi ai ei sunt gata să se ofere voluntari pentru ca lucrul ăsta să nu se întâmple.

— Treci peste predică, i-am poruncit.

Nu voiam să-l las să se ambaleze; altfel nu l-aş mai fi putut domina.

— Rezumă-te la evenimente. Ai fost trimis să instigi mulţimea.

— Nu. Nu să... Ei bine, eram pe lista voluntarilor. Când s-a oferit prilejul, mi s-a îngăduit să merg. Dar nu ca să... să fac ce spui dumneata... ci să dau ajutor, sfaturi, sprijin moral... şi, da, ei bine, da - să-i apăr pe protestatari împotriva eventualelor vrăji... Nimic altceva! Voi aţi fost cei care au atacat.

— Sigur, sigur. Noi am început prin a forma pichete şi, când chestia asta n-a mers, am încălcat teritoriul fabricii, ne-am dedat la vandalisme, am instituit blocada, am terorizat... Oh-oh. Iar tu ai acţionat numai ca un simplu cetăţean, astfel încât, atunci când ai dat greş, superiorii te-au compătimit şi deja te-au lăsat să te întorci la treburile cotidiene.

— Ispăşesc doar pentru păcatul furiei, răspunse.

Am simţit un fior pe şira spinării. Ajunsesem la un moment important.

— Nu te afli tu aici, jos, doar pentru că te-ai supărat pe noi. Ce-ai făcut de fapt?

Iarăşi îl cuprinse teama. Îşi ridică mâinile lipsite de vlagă.

— Te rog. Nu pot să... Nu.

Am apropiat din nou cuţitul de el. Închise ochii şi rosti repede:

— În furia mea, atunci când v-aţi arătat atât de încăpăţânaţi, am aruncat blestemul asupra grupului vostru. Blestemul lui Mabon. Venerabilii mei superiori... Nu ştiu cum au aflat ce făcusem, dar adepţii dispun de asemenea însuşiri... Când m-am întors, am fost confruntat cu păcatul meu. Mi-au spus că urmările ar putea fi grave. Nimic altceva. Nu mi-au spus deloc că... că s-a şi întâmplat ceva grav. Chiar s-a întâmplat?

— Depinde. În ce constă blestemul?

— Nu e o vrajă. Înţelegi diferenţa, nu-i aşa? O vrajă struneşte nişte forţe paranormale, folosind legile magiei incantatorii. Cheamă fiinţe nonumane sau... Are la bază acelaşi principiu ca folosirea unei arme, a unei unelte sau chemarea unui câine,

domnule Matuchek. O rugăciune este altceva. Ea se adresează Celui de Sus sau slujitorilor Săi. Un blestem nu este decât o formulă prin care îi rogi *pe Ei* să, ăăă, să pedepsească pe cineva. Ei o fac numai când consideră că trebuie... doar Ei...

— Recită-l!

— *Absit omen!* (Fiecare lucru la locul lui). Pericolul!

— Tocmai ai zis că nu-i nici o primejdie să-l rosteşti.

— Nu înţelegi? Rugăciunile ioanine sunt diferite de cele petrine. Noi suntem noua mântuire, ne-au fost acordate cunoştinţe speciale şi favoruri divine. Cuvintele pe care le rostim au o putere a lor. Nu pot şti ce se va întâmpla dacă le rostesc, chiar şi fără intenţie, în condiţii necontrolate, ca cele de aici.

M-am gândit că era foarte probabil să aibă dreptate. În lumea antică, esenţa gnosticismului fusese căutarea puterii prin cunoştinţe ascunse, o putere ultimă asupra lui Dumnezeu însuşi. Fără îndoială că Marmiadon era sincer când nega că biserica lui revitalizase anume acest concept. Dar el nu ajunsese încă la statutul de adept; nu-i fuseseră dezvăluite şi ultimele secrete. M-am gândit, fără tragere de inimă, că nici nu prea avea şanse să ajungă la acel statut, deoarece în esenţă nu era băiat rău.

Mintea mea făcu un salt. Hai să analizăm această idee, m-am gândit în răstimpul unei jumătăţi de secundă. Hai să presupunem că fondatorii gnosticismului modern au realizat nişte descoperiri care le-au conferit capacităţi necunoscute înainte, iar asta i-a convins că pot exercita o influenţă directă asupra lui Dumnezeu. Hai să presupunem, mai departe, că au greşit - au fost înşelaţi - fiindcă, fiţi atenţi, noţiunea că muritorii pot să clintească Atotputernicia *este* iraţională. La ce concluzie ne duc aceste ipoteze? La aceasta: fie că ei ştiau sau nu, binecuvântările şi blestemele ioaninilor nu erau de fapt rugăciuni, ci vrăji deosebit de subtile şi puternice.

— Pot să-ţi arăt textul, spuse Marmiadon. Poţi să-l citeşti singur. Nu se află printre capitolele interzise.

— Okay, am aprobat.

Aprinse lumânarea şi deschise cartea. Mai văzusem Biblii ioanine, dar niciodată nu mă învrednicisem să citesc una până la capăt. Înlocuiseră Vechiul Testament cu ceva pe care chiar un om de treabă ca mine îl considera o blasfemie, şi după multe dintre capitolele standard ale celui Nou, adăugaseră o mulţime de apocrife, plus alte chestii a căror origine nu putuse fi

identificată de savanţi reputaţi.

Degetul tremurător al lui Marmiadon atinse un pasaj din ultima categorie de texte. Mi-am încordat privirile, încercând să desluşesc scrisul mărunt. Variantei în greacă îi era alăturată o traducere în engleză, care în acelaşi timp încerca să dea sens unui sir de cuvinte pe care le auzisem cântate în cor.

Sfânt, sfânt, sfânt. În numele celor şapte trăsnete. O, Mabon al dreptăţii, mult preamăritule, înger al Duhului, carele veghezi asupra celor năpăstuiţi de mânie şi asupra tainei neînduratorului infern, vino în ajutorul meu, aruncă părerea de rău peste cei ce rău mi-au făcut, ca să afle ei remuşcarea si să nu le mai tulbure pe slugile adevărului celui ascuns şi ale Împărăţiei ce va să vină. Prin aste cuvinte fii tu chemat, Heliphomar Mabon Saruth Gefutha Enunnas Sacinos. Amin. Amin. Amin.

Am închis cartea.

— Nu dau doi bani pe soiul ăsta de invocaţii, am spus tărăgănat.

— Oh, dumneata poţi s-o reciţi cu glas tare, se repezi Marmiadon. De fapt, orice credincios de rând poate s-o facă fără să primească vreun răspuns. Dar eu sunt clopotar. Un invocator, cum ai spune dumneata. Nu prea mare în grad sau prea talentat; oricum, am dobândit o anumită dibăcie.

— Deci a-şşşa! Cumplita explicaţie căzuse asupra mea ca un trăsnet. Meseria ta e să chemi şi să controlezi demonii.

— Nu demonii. Nu, nu, nu. De cele mai multe ori e vorba de fiinţe paranormale obişnuite. Şi, din când în când, câte un înger nesemnificativ.

— Vrei să zici o făptură care-ţi spune că-i înger.

— Dar asta şi este!

— Nu contează. Vasăzică, s-a întâmplat. Tu zici că te-ai supărat şi că ai rostit acel blestem, o rugă neagră, împotriva noastră. Eu zic însă că, voit sau nu, ai făcut o vrajă. Din moment ce detectoarele n-au înregistrat nimic, trebuie să fie un soi de vrajă necunoscută ştiinţei. O chemare adresată cuiva din afara acestui univers. Ei bine, se pare că voi, ioaninii, aţi descoperit calea către o altă lume. Majoritatea dintre voi crede că acea lume este Paradisul. Eu am convingerea că sunteţi traşi pe sfoară: de fapt este infernul.

— Nu, gemu el.

— Nu uita, am toate motivele s-o cred. Acolo a fost dus

copilul meu.

— Nu se poate!

— Demonul a răspuns chemării tale. S-a întâmplat că, dintre toţi angajaţii aflaţi acolo, numai eu şi soţia mea aveam locuinţa expusă acţiunii lui în acea noapte. Deci răzbunarea a acţionat asupra noastră.

Marmiadon îşi îndreptă umerii firavi.

— Domnule, nu neg că fetiţa dumitale lipseşte. Dar dacă a fost luată... ca un rezultat neintenţionat al acţiunii mele... ei bine, nu ai de ce te teme.

— Când ea e în infern? Chiar presupunând că reuşesc s-o aduc îndată înapoi, ce i s-a întâmplat ei în acel loc?

— Nu, serios, nu fi speriat. Marmiadon îndrăzni să-mi mângâie mâna încleştată pe mânerul cuţitului. Dacă se află în iad, operaţiile de salvare vor implica faze temporale. Înţelegi ce vreau să spun? Eu nu mă prea pricep la asemenea probleme, dar adepţii noştri, da, iar o parte din descoperirile lor li se comunică şi iniţiaţilor, începând cu cei de gradul patru. Aspectele matematice sunt mai presus de înţelegerea mea. Dar, din câte-mi amintesc, universul infernului are o geometrie a spaţiu-timpului complexă şi deosebită. Va fi uşor s-o recuperezi pe fiica dumitale din exact momentul în care a intrat acolo, ca şi din oricare alt moment.

Arma îmi căzu din mână. Capul îmi bubuia îngrozitor.

— Să fie adevărat?

— Da. Ţi-am spus mai mult decât îmi este îngăduit din punct de vedere canonic...

Mi-am acoperit faţa. Lacrimile îmi curgeau printre degete.

— ... dar vreau să te ajut, domnule Matuchek. Mă căiesc pentru furia mea.

Ridicându-mi privirile, am văzut că plângea şi el.

Abia după un timp am fost în stare să ne întoarcem la ale noastre.

— Bineînţeles, nu trebuie să te induc în eroare, declară el. Când am spus că vei putea să intri în iad în indiferent ce moment al timpului, n-am înţeles prin asta că va fi uşor. Într-adevăr, e un lucru neînchipuit de dificil pentru oricine, cu excepţia înalţilor noştri adepţi. Nu există în zilele noastre geometri înzestraţi cu geniul necesar ca să-şi găsească singuri drumul prin acele dimensiuni. Totuşi, din fericire, acum nu e

vorba de aşa ceva. Am vrut să te îmbărbătez îndeajuns încât să înţelegi care e adevărata noastră problemă. Se prea poate ca fiica dumitale să fi fost răpită ca urmare a blestemului meu. Asta ar explica de ce superiorii mei sunt atât de nemulţumiţi de mine. Dar dacă aşa stau lucrurile, atunci ea este în grija îngerilor.

— Dovedeşte-o, l-am provocat.

— Pot să încerc. Iarăşi încalc regulile, mai cu seamă acum, când mă aflu în penitenţă, iar pe de altă parte dumneata eşti un necredincios. Totuşi, pot să încerc să chem un înger. Îmi zâmbi timid. Cine ştie? Dacă te căieşti, fiica ţi-ar putea fi returnată imediat. Un om cu talentele şi energia dumitale ar fi un convertit minunat. Fără îndoială că, de la bun început, Dumnezeu a urmărit tocmai acest scop.

Nu-mi plăcea ideea unei Chemări. De fapt, eram înspăimântat de ea. Marmiadon n-avea decât să creadă că arătarea care ar apărea venea din rai - eu însă nu. Dar eram pregătit ca în această călătorie să fac faţă unor lucruri mult mai rele decât diavolii.

— Încearcă.

Deschise Biblia la un alt pasaj, pe care nu l-am recunoscut. Îngenunchind, începu să cânte; o alternare de tonuri înalte şi joase, care mă călca pe nervi.

Prin tunel trecu un curent de aer. Luminile nu se stinseră, dar peste ochi mi se aşeză o ceaţă, care se-ndesea cu fiecare secundă, ca şi cum aş fi murit, până când am rămas singur într-un întuneric şuierător. Iar noaptea era infinită şi eternă; frica mă părăsi, dar în locul ei apăru acea deznădejde absolută de care mi-am amintit imediat. Totuşi, niciodată nu mai cunoscusem o asemenea suferinţă - nici în cele trei ocazii precedente, nici când Valeria fusese răpită, nici când murise mama - pentru că acum ajunsesem cu adevărat la stingerea ultimei speranţe şi la zădărnicia absolută a tuturor lucrurilor; dragostea, bucuria, onoarea erau mai puţin decât scrum, nu existaseră niciodată, iar eu eram pustiu precum unica existenţă dintr-o creaţie pustie.

Departe, foarte departe, se aprinse o lumină. Venea către mine; o scânteie, o stea, un soare. M-am uitat la masca imensă a unui chip, la ochii lipsiţi de viaţă; iar un glas măsurat reverberă în mine:

„Ora a sosit. In ciuda afreetului, a salamandrei, a incubusului şi a muritorului, destinul tău a supravieţuit, Steven. Nu astea au fost voinţa sau planul meu. Am prevăzut că te vei număra printre cei mai pătimaşi adversari ai mei în acest ciclu al lumii şi că pericolul pe care îl reprezinţi ar putea nărui cea mai nouă mare încercare a mea. Dar nu ştiam ce te va face să te opui lucrării mele - chemarea idioată a unui prost sau supunerea oarbă a altuia. Acum vei căuta să asaltezi propria mea lume. Teme-te, Steven. S-ar putea să nu te ating eu însumi, dar am agenţi mult mai puternici decât cei pe care i-am trimis până acum. Dacă o să mi te mai împotriveşti, te vei îndrepta spre propria pieire. Întoarce-te acasă; acceptă-ţi cu umilinţă pierderea, cum i se potriveşte unui fiu al lui Adam; procreează alţi copii, nu te mai amesteca în treburi publice, vezi-ţi de ale tale. Atunci vei avea bucurii, bogăţii şi succese din abundenţă, şi zilele tale pe pământ vor fi nenumărate. Dar asta numai dacă faci pace cu mine. Dacă nu, vei fi doborât, şi la fel se va întâmpla şi cu cei la care ţii. Teme-te de mine."

Imaginea, sunetul, orbirea luară sfârşit. M-am clătinat, ud de o transpiraţie urât mirositoare şi l-am privit prosteşte pe Marmiadon la lumina lumânării. El exulta şi-şi freca mâinile. Abia izbuteam să-l înţeleg.

— Aşa! N-am avut dreptate? Nu eşti mulţumit? N-a fost minunat? În locul dumitale, aş cădea în genunchi, proslăvindu-l pe Dumnezeu pentru bunătatea Lui.

— Ce? am reuşit eu să îngaim.

— Îngerul, îngerul!

M-am scuturat, ca şi cum aş fi ieşit din nişte ape învolburate, de unde abia scăpasem de la înec. Inima îmi era încă pustie. Lumea părea îndepărtată şi fragilă. Creierul îmi funcţiona mecanic. Mi-am forţat buzele să se mişte:

— Probabil că fiecare a văzut o altă înfăţişare a făpturii. Tu ce-ai descoperit?

— Capul încoronat, aripile strălucitoare, croncăni el. Copila dumitale e teafără. Îţi va fi înapoiată atunci când căinţa dumitale va fi deplină. Şi întrucât în viaţa ei de muritoare s-a aflat printre cei binecuvântaţi, va deveni o sfântă a adevăratei biserici.

Ei bine - îmi trecu prin minte - fără îndoială că nu-i prima oară când Duşmanul îşi face unelte din oamenii care cred că-l

slujesc pe Dumnezeu. Ce spunea Jonathan Edwards, întors în vechea New England? „Podelele iadului sunt aşternute cu craniile copiilor nebotezaţi." Cine era cu adevărat acel Iehova pe care-l invoca?

— Dumneata ce-ai văzut? mă întrebă Marmiadon.

Poate că i-aş fi relatat revelaţia mea, sau poate că nu. Probabil că nu; la ce i-ar fi folosit? Dar atenţia ne fu atrasă de nişte zgomote - paşi care se apropiau, cuvintele cuiva:

— Dar dacă n-a fost aici?

— O să aşteptăm câteva ceasuri.

— În aceste veşminte subţiri?

— Ne aflăm în slujba Domnului, frate.

M-am încordat. Veneau doi oameni; zgomotul sandalelor arăta că erau călugări; masivi, după cum le răsunau paşii pe piatră. Probabil că adeptul pe care-l întâlnisem sus devenise suspicios; sau invocarea lui Marmiadon, inclusiv efectele ei, se înregistraseră şi în alte părţi; ori şi una, şi alta. Dacă mă prindeau - fusesem avertizat ce mă aştepta. Iar până ajungeam acasă cu informaţiile care ar fi putut ajuta la salvarea lui Val, viaţa mea era nepreţuită.

Am acţionat prompt lanterna. Marmiadon începu să scrâşnească atunci când m-am transformat. Era bine că mă grăbeam. Fiind lup, cu porniri de lup, dacă aş fi avut timp i-aş fi sfâşiat gâtul pentru ceea ce făcuse. Aşa însă am ieşit din celulă printr-un salt lung.

Din cauza semiîntunericului, cei doi călugări nu mă văzură până am ajuns aproape de ei. Erau nişte tipi solizi. Unul avea un ciomag, iar celălalt o armă automată, de calibrul patruzeci şi cinci. M-am repezit printre picioarele celui din urmă, răsturnându-i. Amicul lui îmi aplică o lovitură în coaste, cu ciomagul!

Durerea îmi încetini, un moment, mişcările. Probabil îmi fusese rupt un os. Dar acesta se refăcu la iuţeală - condiţie de vârcolac! - şi am alergat mai departe. Pistolul lătră. Gloanţele ţiuiră pe lângă mine. Dacă induseseră şi gloanţe din argint, mă puteau opri. Trebuia să mă grăbesc.

Am fugit pe scări în sus. I-am pierdut pe preoţi. Dar undeva începu să sune o alarmă, clopote ce se intercalau cu imnul. Oare urmăritorii aveau la ei un glob walkie-talkie? Fabricat la „Nornwell"?

M-am năpustit în holul de la parter. Trebuia să existe şi alte ieşiri în afară de uşa principală, dar nu ştiam unde. Un lup poate circula la fel de rapid ca şi veştile proaste. Mă şi aflam în spatele perdelei care masca vestiarul corului, înainte ca vreun ioanin din tura de noapte să scoată capul pe uşa unui birou sau vreun călugăr somnoros să sosească din altă zonă.

Catedrala clocotea. Am întredeschis uşa spre naos ca să arunc o privire. Cântecul continua. Dar prin naos alergau oameni, strigând. Mai expeditivi, doi dintre ei închideau uşile spre vestibul. Nu mai aveam cum să ies.

Pe coridor am auzit tropote de paşi. Ioaninii nu ştiau exact încotro fugisem şi oricum erau derutaţi de toată această criză neaşteptată. In orice caz, aveam foarte puţin timp la dispoziţie până se va fi gândit cineva să verifice şi aici.

Prin minte îmi trecu o posibilă tactică. Nu m-am gândit la logica ei, deoarece un lup nu este dotat pentru aşa ceva. Încrezându-mă în instinct, am apăsat cu laba pe butonul lanternei. Luminile albastre de la intrări nu mi-au împiedicat revenirea la forma umană. Năpustindu-mă înapoi în vestiar, am înşfăcat un stihar. Îmi venea aproape până la glezne. Aveam picioarele goale, dar poate că nimeni nu va observa.

Urcând, în timp record, în balconul corului, m-am oprit la intrarea boltită şi am studiat situaţia. Bărbaţii şi femeile erau grupaţi în conformitate cu tonalitatea glasului. Fiecare avea în mână o carte de imnuri. Pe o masă se aflau cărţi de rezervă. De aici, priveliştea spre altar şi spre cupolă îţi tăia răsuflarea. Dar eu nu aveam nici o răsuflare de risipit. Mi-am ales din priviri locul unde să ajung, am luat o carte şi am păşit într-acolo, solemn.

În condiţii normale, nu aş fi reuşit. Dar acele condiţii nefiind normale, oamenii din cor erau agitaţi, atenţia fiindu-le întruna atrasă de vânzoleala de la parter. Cântecul se abătea tot timpul de la linia muzicală.

M-am postat în marginea zonei baritonilor şi am deschis cartea la aceeaşi pagină ca şi vecinul meu.

Mephnounos Cherniath Avoura Maridon Elison, cânta el. Ar fi fost bine să încerc să scot sunete similare. Problema era că nu participasem la repetiţiile care se organizau pentru laici. Nici măcar nu puteam să pronunţ acele cuvinte, d-apoi să mai şi păstrez melodia.

Vecinul mă privi. Era un preot corpolent, după toate aparenţele genul de lingău. Probabil se gândea că n-ar trebui să mai stau mult prin preajmă cu toţi dinţii în gură. I-am zâmbit umil.

Thatis Etelelam Tetheo Abocia Rusar? intonă el ostentativ, mai departe.

Am ales prima melodie venită în minte şi care avea oarece asemănare cu cea intonată de el. Stâlcind-o atât cât îndrăzneam, mi-am studiat cartea şi am început:

Înainte de-a muri, un matroz zicea...
Şi zău, nu ştiu dacă bastardul minţea...

In contrapunctul general, care se suprapunea zarvei de jos, treaba merse. Clericul îşi luă ochii de la mine. El o ţinea mai departe cu imnul, iar eu cu *Marea timonă roşie.*

Sper să fiu iertat şi pentru celelalte improvizaţii la care a trebuit să recurg în următoarea oră. Am presupus că un laic nu stârnea bănuieli dacă rămânea o oră să cânte. Intre timp, numai ochi şi urechi, îi urmăream pe cei care mă căutau. Pentru prima dată, mărimea şi complexitatea catedralei lucrau în avantajul meu; aş fi putut fi oriunde. Fără îndoială că pentru căutare se foloseau vrăji; dar magicienii nu dispuneau de prea multe indicii, în afara celor furnizate de Marmiadon. Iar eu beneficiam de toate protecţiile pe care Ginny - una dintre cele mai bune vrăjitoare din Ghildă - mi le putuse asigura înainte de plecare. Depistarea şi identificarea mea nu erau deloc nişte lucruri simple, nici măcar pentru făpturile pe care le-ar fi putut chema adepţii cei mai avansaţi.

Dar nici să rezist prea mult nu puteam. Dacă nu dispăream repede, aveam să fiu mort sau şi mai rău. O parte din mine însă aştepta cu bucurie acel moment. Vedeţi voi, pericolul şi concentrarea, ca să-l înfrunt, a tuturor resurselor pe care le aveam şterseseră disperarea pe care o încercasem în cripte, întâlnind iadul. Eram viu, asta conta, şi hotărât să fac tot ce se putea ca să ucid orice-ar fi fost între mine şi iubitele mele!

După un timp, intrarea principală fu redeschisă, dar era păzită de călugări. Mi-am întocmit un plan ca să-i evit. După ce am părăsit corul şi m-am dezbrăcat, m-am transformat în lup. Coridorul nordic era iarăşi pustiu, spre norocul ioaninilor pe care i-aş fi putut întâlni. Fără nici o îndoială, postaseră paznici la fiecare

ieşire, şi acum mă vânau metodic. Am mers mai departe, în linişte, fără grabă, atenţia nemaifiindu-mi distrasă de atmosfera religioasă. Simţurile de lup mă ajutară să mă feresc de patrule în timp ce căutam o fereastră.

La nivelurile de jos, acestea se găseau în camere ocupate sau ale căror uşi erau încuiate. A trebuit să mă duc la etajul şase - unde miasma răului era aproape insuportabilă - înainte de a găsi o fereastră pe un coridor. Mi-a trebuit multă dârzenie sau disperare ca să mă arunc de acolo. Durerea pe care am simţit-o când geamul s-a spart şi m-a tăiat nici nu se putea compara cu aceea simţită când m-am zdrobit de betonul de dedesubt

Dar eram licantrop. Rănile suferite nici nu-mi erau fatale, nici nu aveau urmări permanente. Mormanul roşu de carne care devenisem începu să tremure, se adună - şi am redevenit întreg. Foarte mult sânge era împrăştiat în jur; nu-l mai puteam recupera, aşa că mă simţeam niţel slăbit şi ameţit; dar o masă bună avea să rezolve problema.

Deasupra capului meu, stelele încă străluceau. Vizibilitatea nu era prea bună. Dar mă îndoiam că portarilor de la ieşirile exterioare li se comunicase mare lucru. Ierarhia prefera, probabil, să-şi muşamalizeze, pe cât posibil, necazurile. Mi-am sfâşiat cu dinţii rămăşiţele costumului, mi-am ascuns lanterna în coamă cât de bine am putut şi am pornit spre aceeaşi poartă pe unde intrasem.

— Ia te uită! Hei, cuţu-cuţu, spuse tânărul meu prieten. De unde-ai apărut?

L-am lăsat să-mi scarpine urechile, apoi am plecat.

În întunecatul oraş Siloam, am mai comis încă o fărădelege, spărgând fereastra din spate a unei băcănii. Mai târziu, puteam să-l răsplătesc anonim pe proprietar. După cele câteva kilograme de şuncă pe care le-am găsit şi le-am mâncat, aveam acum nevoie de un mijloc de transport, iar dacă m-aş fi transformat în om aş fi fost lefter şi gol puşcă. L-am sunat pe Barney.

— Vino şi ia-mă. Mă vei găsi sub formă de lup într-unui dintre următoarele locuri...

I-am indicat câteva variante, pentru cazul că aş fi fost urmărit şi dincolo de hotarele catedralei.

— Ce s-a întâmplat cu mătura mea? mă întrebă el.

— A trebuit s-o las în parcare. Poţi s-o revendici mâine.

— Abia aştept să-ţi aud povestea.
— Ei bine, pot să-ţi spun că a fost o noapte de pomină.

XXVIII

După ce m-am furişat înapoi în casă, i-am povestit în amănunt lui Ginny tot ce se întâmplase. Eram mort de oboseală dar ea insistă să afle imediat totul. Întrebările ei smulseră de la mine până şi cel mai mic detaliu, incluzând multe lucruri care-mi scăpaseră sau cărora acolo nu le dădusem prea multă importanţă. Când îmi prepară micul dejun şi-mi îngădui să mă odihnesc, deja răsărise soarele. Am dormit douăzeci şi patru de ore, făcând doar nişte pauze scurte ca să mă hrănesc şi să privesc în jur somnoros.

Ginny îi explică omului de la FBI această comportare a mea drept rezultatul extenuării nervoase, ceea ce nu era prea departe de adevăr. De asemenea, îi convinse pe el şi pe superiorul său direct (Cuţit Sclipitor se dusese la Washington) că, dacă doreau să păstreze secretul în jurul problemei, ar fi fost mai bine să nu ne ţină izolaţi. Vecinii noştri mirosiseră deja că nu era ceva în regulă. Şi ei mai puteau rămâne liniştiţi pentru un timp, dar cu prietenii noştri apropiaţi şi colegii de muncă lucrul era mai greu. Dacă începeau să-şi facă griji, puteau să exercite mult mai multe presiuni prin vrăjitorie decât oricare persoană de rând.

Consecinţa fu că l-am prezentat pe ofiţer în chip de oaspete. Când doamna Delacorte veni pe la noi să împrumute o mână de pucioasă, îl dădurăm drept vărul meu Lois şi-i spuserăm vecinei că o trimisesem pe Val la nişte prieteni în afara oraşului, până se termina ancheta asupra spargerii. Nu suna cu mult mai convingător decât un paragraf din pagina interioară a unui cotidian, dar mie mi se îngădui să mă duc la serviciu, şi lui Ginny să facă aprovizionarea. Ni se lăsă un număr la care să sunăm dacă primeam vreo cerere de răscumpărare. Nu ni se spuse nimic despre oamenii care ne urmăreau. Erau profesionişti; fără talentele noastre deosebite, nici nu i-am fi observat

Prin urmare, în a treia dimineaţă m-am dus la „Nornwell". Barney fu încântat. Îmi găsi o treabă pe care s-o pot face în biroul meu, fără să fiu deranjat - mai degrabă m-am prefăcut că lucrez, în timp ce măsuram camera în lung şi în lat; am fumat

ţigară de la ţigară, până când limba mi-a devenit aspră, şi am băut cafea până când am simţit-o gâlgâindu-mi în urechi - în aşteptarea conferinţei de după-amiază cu nişte oameni de afaceri din afară. Ştiam, de fapt, despre ce va fi vorba la acea conferinţă. Când bâzâi interfonul şi am fost rugat să merg acolo, aproape m-am lovit la cap grăbindu-mă să ajung, până să-mi aduc aminte că trebuie să merg liniştit şi să-i salut pe cei pe care-i întâlneam.

Sala de conferinţe era la etaj. Descântecul rostit între pereţii ei împotriva spionajului industrial acţiona la fel de bine şi împotriva supravegherii oficiale. Barney stătea în capul mesei, masiv, cu gulerul descheiat şi cu un trabuc în colţul gurii. Echipa pe care-o convocase era formată doar din unsprezece persoane, ca să ne asigurăm că nu adăpostim nici un Iuda. În afară de Barney, îi cunoşteam bine pe trei dintre aceştia - Griswold, Hardy, Janice Wenzel - iar pe un al patrulea doar puţin: doctorul Nobu, un metafizician pe care-l consultam din când în când. Ceilalţi îmi erau străini. Unul se dovedi un amiral în rezervă, Hugh Charles, care se specializase în operaţiuni de contraspionaj; altul - un matematician pe nume Falkenberg; al treilea era pastorul Karlslund de la biserica lui Barney. Păreau cu toţii extenuaţi. Până la această oră munciseră ca nişte sclavi.

Ceilalţi doi arătau odihniţi şi nu se remarcau prin nimic, cu excepţia faptului că unul dintre ei avea o mare servietă cu mostre, pe care o pusese pe masă.

Înainte de a le face cunoscute numele, Bamey schiţă o pasă şi rosti o frază.

— Okay, spuse el apoi, câmpul de securitate a fost restabilit la puterea maximă. Veniţi şi alăturaţi-vă Sabatului. Îmi zâmbi:

Steve, aş dori să ţi-i prezint pe domnul Smith şi domnul Brown, reprezentanţii companiei a cărei propunere o discutăm astăzi.

Siluetele lor deveniră vagi, apoi fumurii, după care se reconturară sub forma cea adevărată când simularea dispăru. Părul lui Ginny strălucea purpuriu în lumina venind dinspre ferestre. Doctorul Ashman deschise servieta. Svartalf ţâşni afară, sănătos, mare, negru şi arogant ca întotdeauna. Îşi întinse muşchii înţepeniţi.

— Mi-a-a-a-uu, se stropşi la noi.

Pastorul întinse către motan o mână înţelegătoare. N-am

avut timp să-l avertizez. Noroc că Ashman obişnuia să poarte la el pansamente oriunde se ducea. Svartalf se aşeză lângă Ginny şi începu să se spele.

— Cum aţi reuşit? întrebă, cu interes profesional, amiralul.

Ginny ridică din umeri.

— Simplu. Ştiţi, Barney a păstrat legătura cu doctorul Ashman şi au aranjat ca el să-şi anuleze toate consultaţiile din zilele următoare. A mers apoi la spitalul veterinar şi l-a luat pe Svartalf care, dacă trebuie, poate să stea liniştit într-o servietă. Verificasem că doctorul n-avea nici o „coadă" pe urmele lui. (Svartalf şi-o mişcă, îngâmfat, pe-a sa.) Intre timp, eu m-am dus în centrul oraşului. La „Perlman's" se desfăşura o licitaţie. Era locul cel mai potrivit ca să mă volatilizez; cine-ar fi observat acolo puţină magie neagră? Schimbându-mi înfăţişarea, m-am întâlnit cu doctorul Ashman şi l-am transformat şi pe el. (Svartalf îi aruncă acestuia o privire speculativă.) După care am venit împreună aici. Barney ştia exact când trebuie să sosim, şi a diminuat suficient de mult puterea câmpului de protecţie încât să nu ne simtă deghizarea.

Îşi deschise poşeta, asupra căreia nu trebuise să acţioneze prea mult ca să arate ca o servietă, scoase oglinjoara şi-şi examină chipul. Cu machiajul acela şi cu rochia ei modestă, nu prea arăta a vrăjitoare de cel mai înalt rang, dar asta doar până observai ce mai adusese cu ea.

— Hai la treabă, spuse Barney. Am şi pus echipa la curent cu descoperirile tale, Steve. Din punct de vedere strict ştiinţific, indiciile culese de tine, adăugate la ce se strânsese deja, au fost o adevărată bombă. Lucrând împreună, câţiva dintre angajaţii noştri au ajuns la unele concluzii care ar trebui să se dovedească revoluţionare. Făcu o pauză. Dar să începem cu debandada politică în care ne găsim.

— Sau cu cea religioasă, spuse Janice Wenzel.

— În acest caz, continuă pastorul Karlslund, mă îndoiesc că există vreo diferenţă clară între ele.

Era un bărbat masiv, blond, cu înfăţişare de cărturar.

— Numai dacă biserica ioanină are într-adevăr origini diabolice..., se strâmbă Griswold. Nu-mi place să cred aşa ceva. E drept că nu sunt de acord cu dogmele lor, dar să pretinzi că acestea provin nu dintr-o eroare, ci de la diavol, mi se pare o exagerare. Eşti sigur, domnule Matuchek, că într-adevăr te-ai

întâlnit cu Necuratul?

— Dacă nu cu el, atunci cu vreunul dintre slujitorii săi sus-puşi, am spus. Sau, dacă preferi, cu unul dintre cei mai josnici. Şi n-a fost pentru prima dată. Viziunile şi experienţele mele anterioare au căpătat acum înţeles.

— Stai puţin, te aflai într-o stare de stres. O halucinaţie ar fi fost absolut explicabilă... ba chiar de aşteptat.

— Dacă ioaninii n-au nimic de ascuns, interveni soţia mea, atunci de ce păstrează tăcerea asupra celor întâmplate? De vreme ce cunosc identitatea lui Steve, ar fi avut destul timp să ia legătura cu el sau să depună un protest oficial. Însă nici n-au crâcnit. Omul lui Barney, trimis să recupereze coada de mătură, a luat-o de unde era parcată fără să i se pună nici o întrebare. Eu cred că nu vor să rişte o anchetă.

— S-ar putea să încerce să vă returneze fiica folosind contactele lor paranormale, sugeră, fără convingere, Hardy.

Amiralul Charles fornăi:

— Nici o speranţă! Nu mă îndoiesc că Necuratul ar dori să anuleze întregul episod. Dar cum? Dumneavoastră spuneţi, domnule Matuchek, că vă poate restitui fetiţa chiar de la momentul în care ea a intrat în infern - un lucru de-a dreptul uluitor. Dar în orice caz nu pot să-mi imaginez că e în stare să schimbe trecutul, zilele trăite de noi fără ea, lucrurile pe care le-am aflat ca urmare a răpirii.

— Tăcerea noastră ar putea constitui răscumpărarea ei, interveni Hardy.

— Cine s-ar simţi legat de un astfel de târg? replică amiralul. Karlslund adăugă:

— Oricum, cu diavolii nu se pot face contracte. Un contract implică o înţelegere, o intenţie de a respecta termenii conveniţi. Fiind incapabil de onestitate, un diavol nu este capabil nici să înţeleagă că oamenii n-ar încerca să-l înşele.

— Deci, spuse Charles, nu numai că n-ar câştiga nimic dac-ar elibera-o, ci ar şi pierde valoarea pe care o deţin cât ea e ostatică.

Ashman observă cu părere de rău:

— A şi reuşit să divizeze forţele binelui. Am impresia că această întrunire sfidează guvernul, că este, de fapt, o conspiraţie. Oare facem un lucru înţelept?

— Vrei să spui că ar trebui să ne destăinuim Unchiului Sam şi

să avem încredere că el va rezolva totul?

Durerea pe care-o simţeam accentuă dezgustul.

— De ce resurse dispunem noi în comparaţie cu statul? întrebă Ashman. Ce drept avem să ascundem informaţiile pe care le-ai adunat? Sunt vitale pentru bunăstarea întregii societăţi.

— Lasă-mă să-ţi răspund eu la întrebarea asta, spuse Barney. Am nişte cunoştinţe la Washington, iar amiralul Charles, care are şi mai multe, poate să confirme bănuiala mea asupra a ceea ce se petrece acolo. Informaţia-cheie este aceasta: circumstanţele răpirii sunt ţinute secret în mod oficial. Şeful filialei locale a FBI-ului este un băiat foarte inteligent. Şi-a dat seama de la început că ăsta va fi modul de abordare a cazului şi a acţionat anticipând directivele pe care ştia că le va primi. Motivele lor de a proceda astfel sunt complicate, dar se rezumă la două puncte: în primul rând, nu se ştie aproape nimic despre universul infernului. Cazul nostru este unul dintre puţinele - poate unicul - ce pare a reprezenta un atac direct, fizic, venit din teritoriul demonilor. Nimeni nu poate fi sigur ce prevesteşte. În aceste circumstanţe, precauţia este inevitabilă. Cei de la Departamentul de Stat vor argumenta că adevărul poate fi total diferit faţă de aparenţe. Cei de la Apărare vor argumenta că nu trebuie să facem nimic până ce nu vom dispune de mai multe date şi în special de o pregătire militară corespunzătoare. Preşedintele, Cabinetul, cei mai importanţi congresmeni, vor fi de acord să stea în expectativă. Asta înseamnă un control asupra mass-media, ca să se prevină o isterie publică nedorită. În al doilea rând, există un punct poate mai puţin critic decât primul, dar care, oricum, trebuie luat în considerare: biserica ioanină. Trăim într-o ţară democratică. O mulţime de alegători cinstiţi sunt ioanini sau consideră că ioanismul nu este altceva decât o nouă credinţă. Mulţi oameni influenţi intră în această categorie. Nu uitaţi ce dandana a ieşit când comisia Congresului a încercat să întreprindă unele cercetări. Afacerea de acum sugerează că acea facţiune de congresmeni a avut dreptate spunând că biserica ioanină este instigată de iad ca un mijloc de a discredita religia, de a submina societatea şi de a-i aţâţa pe oameni împotriva semenilor lor. Ultimul lucru pe care l-ar dori Administraţia - în acest moment delicat - este să treacă iarăşi prin acele dezbateri zgomotoase: „acte subversive" contra „reprimări". Păstrarea secretului aduce pace, linişte şi timp.

Barney se opri să-şi aprindă trabucul. Cât timp îl ascultaserăm, aerul din cameră parcă nici nu se mişcase. Fumul plutea albastru în razele de soare şi ne îngreuna respiraţia.

Am schimbat cu Ginny o privire deznădăjduită. Ieri coborâsem în pivniţă să schimb o siguranţă arsă. Ginny venise cu mine deoarece în ultimele zile stăteam pe cât posibil împreună. Pe un raft se găseau nişte lucruri de-ale Valeriei, pe care fetiţa nu le mai folosea şi noi încă nu le aruncasem. Sticla care nu se goleşte niciodată, inelul Ouroboros de crescut dinţii, linguriţa cu aripi pentru antrenament, o farfurioară cu un curcubeu la margine... Ne-am întors sus şi l-am rugat pe paznicul nostru să schimbe el siguranţa.

Ginny îşi ţinea pumnii încleştaţi. Svartalf îşi frecă urechile de braţul ei, încetişor, fără să aştepte vreun răspuns.

— Concluzia, spuse Barney, este că, chiar dacă guvernul are resurse, nu este probabil să le folosească deocamdată; şi cine ştie dacă le va folosi vreodată. Dar începând de azi, noi, echipa aceasta, avem dreptul şi datoria să acţionăm cum credem de cuviinţă. Ştii, doctore, n-am făcut de fapt nimic ilegal. Steve nu se afla în stare de arest. Era liber să iasă şi să intre în casa lui; Chiar dacă avea chef să iasă pe geam şi îmbrăcat în tarnkappe, nu trebuia să dea socoteală nimănui. Eu eram liber să-i împrumut mătura. Catedrala este deschisă publicului. Dacă Steve s-a mai dus şi în alte zone ale clădirii, căutând pe cineva care ar fi putut să aibă informaţii folositoare, în cel mai rău caz a comis o contravenţie. Ierarhia, dacă doreşte, n-are decât să-l dea în judecată pentru stricăciuni. Iar el poate să pretindă că a fost atacat, nu uitaţi asta. Nimănui nu îi este îngăduit privilegiul de a folosi arme mortale doar ca să-şi apere intimitatea, iar el a fost ciomăgit şi împuşcat. În consecinţă, nu s-a comis nici un delict, şi nici unul dintre noi nu este complice. Deci, neavând de gând să facem vreo fărădelege, nici unul dintre noi nu ia parte la o conspiraţie. A, da, fireşte că în curând preşedintele va invoca Legea apărării naţionale şi tot ce-i mai vine la îndemână. Atunci vom da de belea dacă ne vom comporta ca acum. Dar, până una-alta, nu ni s-a impus nici o restricţie legală; iar Constituţia interzice măsurile *postfacto.*

— Mda...

Ashman căzu pe gânduri.

— Cât despre tăinuirea unor informaţii esenţiale, continuă

Barney, nu-ţi face griji, n-avem de gând să ajungem la aşa ceva. Noi doar analizăm ceea ce ni s-a spus, fiind cetăţeni responsabili, care nu doresc să formuleze acuzaţii nefondate. Dar ne vom îngriji ca tot ce este adevărat să ajungă în mâini potrivite.

Vocea lui Ashman se făcu din nou auzită:

— Trebuie să acţionăm chiar aşa de repede? Dacă fetiţa poate fi luată de acolo în aceeaşi secundă în care a sosit... mă întreb... dacă n-ar fi mai bine şi pentru ea să lăsăm guvernul să lucreze în beneficiul ei, chiar dacă într-un ritm mai lent şi mai prudent, decât s-o facem noi, nepregătiţi şi neechipaţi corespunzător, cum suntem.

Chipul prelung al amiralului Charles se întunecă.

— Sincer să fiu, spuse el, eu nu mă aştept ca Administraţia actuală să acţioneze dacă nu se mai întâmplă şi alte incidente. A lăsat ţări ostile să-i jefuiască, să-i întemniţeze sau să-i ucidă pe cetăţenii americani - unii dintre ei fiind militari - fără să încerce nimic altceva decât un simplu protest. Ce vă imaginaţi că ar spune cei din Foggy Bottom (numele regiunii mlăştinoase din Washington D.C. unde sunt amplasate Departamentul de Stat şi alte clădiri federale; dar şi o aluzie la negura în care sunt învăluite unele decizii şi opinii politice) dacă li s-ar propune să atace iadul doar pentru a salva o fetiţă? îmi pare rău, doamnă Matuchek, dar aşa stau lucrurile.

— Poate că aşa este, interveni Falkenberg - în grabă, fiindcă expresia de pe faţa lui Ginny devenise înfricoşătoare. După cum am înţeles eu situaţia, ăă, inamicii sunt acum puţin dezorientaţi. Domnul Matuchek i-a luat prin surprindere. Este evident că, ăă, Necuratul nu a vrut să le dea un ajutor direct, nici sfaturi sau informaţii. Sau consideră că nu ar fi de dorit s-o facă, deoarece ar putea provoca intervenţia raiului. Aă, magii ioanini pot să facă lucruri extraordinare, fără îndoială. Dar nu sunt nici atotştiutori, nici atotputernici. Nu pot şti cu certitudine ce am aflat noi sau ce vom încerca să facem. Dar daţi-le timp, în acest univers, şi îşi vor recăpăta, ăă, echilibrul, îşi vor consolida poziţiile şi poate că vor contraataca.

Ginny rosti, de după masca de Meduză:

— Indiferent de concluzia la care veţi ajunge dumneavoastră, eu şi Steve nu vom sta în expectativă.

— Drace, nu! am explodat eu.

Svartalf îşi lipi urechile de cap, mârâi cu dinţii întrezărindu-i-se albi printre mustăţi, şi toată blana de pe el se zbârli.

— Vedeţi? se adresă Barney grupului. Eu îi cunosc pe oamenii ăştia. Puteţi să-i opriţi doar dacă-i întemniţaţi pe viaţă; dar nu sunt convins că există vreo închisoare să-i oprească. Ar trebui să-i ucidem. Ori facem asta, ori îi ajutăm atât cât putem!

În jurul mesei se dezlănţui larmă, mâinile începură să se agite. Janice Wenzel strigă, dominându-i pe ceilalţi:

— Şi eu am copii, Virginia!

Toate privirile se îndreptară spre Ashman. Acesta roşi şi spuse:

— Nu încerc să vă îmbrobodesc. Nu uitaţi că toată situaţia asta m-a luat pe neaşteptate. Era firesc să ridic obiecţiunile care îmi veneau în minte. Şi nu cred că dacă-i încurajăm pe părinţii Valeriei să se sinucidă asta o va ajuta prea mult pe fetiţă.

— Ce vrei să spui? întrebă Barney.

— Oare am înţeles eu greşit? Aveţi de gând, cu adevărat, să-i trimiteţi pe Steven şi Virginia - pacienţii mei - în universul infernului?

La chestia asta am simţit că mă ia cu frig. Arsesem de nerăbdare să intru în acţiune; dar acum parcă aş fi făcut o săritură şi aş fi aterizat pe marginea prăpastiei. Inima îmi bătea nebuneşte. Am privit-o pe Ginny. Ea încuviinţă.

Întregul grup înregistră diferite grade de consternare. Abia dacă am mai sesizat tărăboiul ce se stârnise şi încercările lui Barney de a-l domoli. În cele din urmă, coborî o tăcere apăsătoare.

— Trebuie să-mi cer scuze în faţa acestui comitet, spuse Barney. Tonul lui era adânc şi stăpânit, ca sunetul clopotului de vecernie. Problema pe care am încredinţat-o celor mai mulţi dintre voi a fost să culegeţi şi să coroboraţi informaţiile disponibile despre infern, având în minte o operaţiune de salvare. V-aţi descurcat magnific. Când vi s-au comunicat descoperirile lui Steve, le-aţi folosit, obţinând un progres conceptual care ne-ar putea furniza metoda dorită. Dar aţi fost prea ocupaţi ca să vă mai gândiţi la consecinţele însărcinării primite sau ca să vă imaginaţi că aceasta era mai mult decât un studiu îndelungat şi probabil ipotetic, menit să ne creeze posibilităţi împotriva unor viitoare necazuri de acest gen. În acelaşi timp, cei cu care am

discutat aspectele politice şi religioase nu ştiau cât de aproape suntem de a ne întâlni cu ele în realitate. Nu am avut alternative. Dar între timp doamna Matuchek mi-a solicitat o întrevedere pe ascuns. I-am înfăţişat situaţia, am discutat-o pe îndelete şi am pus la cale un plan de acţiune. Se înclină spre Ashman: Felicitări pentru perspicacitatea dumneavoastră, doctore.

Ea ştiuse ce ne rămâne de făcut, m-am gândit cu o ultimă fărâmă de luciditate, şi, deşi nimeni nu i-o ceruse până în acea clipă - nici chiar eu - îşi alesese deja calea. O parte din mine se întrebă dacă şi alţi soţi mai aveau parte de asemenea surprize.

Ridică mâna.

— Problema se prezintă astfel, rosti cu fermitatea militărească pe care i-o ştiam de când o cunoscusem. Un grup mic, alcătuit din experţi, are şanse de reuşită. Un grup mare, de profani, nu are nici una. Fără îndoială, ar păţi-o mai rău decât Armata sau echipa de la „Faustus", deoarece aceia s-au retras repede.

— Moartea, nebunia sau întemniţarea în infern, cu tot ceea ce presupune asta... murmură Ashman. Crezi că Steven te va însoţi?

— Îl cunosc prea bine ca să încerc să-l opresc, răspunse ea. Asta mă făcu să-mi recapăt întrucâtva stăpânirea de sine. Îmi dădeam seama că devenisem ţinta unor priviri admirative. Dar mă străduiam s-o ascult pe ea.

— El, eu şi Svartalf suntem cea mai bună echipă pe care aţi putea s-o găsiţi. Dacă cineva are vreo şansă să ducă treaba la bun sfârşit, atunci noi suntem aceia. Voi, ceilalţi, puteţi să daţi o mână de ajutor la pregătiri şi la recuperarea noastră. Dacă nu reuşim să ne întoarcem, veţi fi păstrătorii a ceea ce s-a aflat deja. Deoarece asta-i o chestiune care priveşte pe toată lumea. Şi recunosc... că are o importanţă cu mult mai mare decât fiica noastră. E şi principalul motiv ca să ne ajutaţi. Să vă asiguraţi că lumea pe care o vor moşteni copiii şi nepoţii voştri va merita să existe.

Căută ceva în geantă.

— Drace, nu mai am ţigări.

I se oferiră din mai multe părţi, dar acceptă una de la mine. Timp de o clipă, ne-am strâns mâinile. Ashman îşi privea fix degetele împletite. Pe neaşteptate îşi îndreptă spinarea şi spuse

cu un zâmbet blând:

— În ordine, îmi cer iertare. Trebuie să recunoaşteţi că reacţia mea a fost firească. Dar voi alcătuiţi o echipă remarcabilă. Dacă sunteţi convinşi că aţi găsit o cale să intraţi în iad şi să vă întoarceţi nevătămaţi, s-ar putea să aveţi dreptate şi atunci contaţi pe ajutorul meu! Pot să vă întreb care-i planul?

Barney se relaxă puţin.

— Poţi, răspunse el. Mai ales că trebuie să-l explicăm şi celorlalţi.

Îşi stinse trabucul şi aprinse altul.

— Haideţi să vă spun simplu şi pe scurt la ce ne-am gândit, apoi experţii mă pot corecta, aducând idei conforme cu specialitatea lor. Universul nostru are o geometrie spaţio-temporală simplă, cu excepţia câtorva locuri ciudate, cum ar fi inima stelelor pitice albe. Demonii bântuie prin el nestingheriţi - de fapt, ei pot face scamatorii cu distanţele şi cronologia, trucuri care le-au creat, în vremurile de demult, reputaţia de a fi nişte fiinţe supranaturale - deoarece propriul lor univers este foarte complicat şi variabil. Cercetările moderne au descoperit cum se poate ajunge acolo, dar nu şi cum să te deplasezi sau să-ţi păstrezi minţile şi trupul întregi. Ei bine, informaţia pe are ne-a dat-o Steve, şi anume că, dacă ştim metoda, putem ajunge acolo în orice secundă din întreg timpul infernului, a deschis o uşă sau a înlăturat o barieră. Pe neaşteptate, avem la dispoziţie un fapt important, de bază, o relaţie care poate fi descrisă matematic, între universul infernului şi cel al nostru. Doctorul Falkenberg a elaborat ecuaţiile şi a început să le rezolve, pentru diferite condiţii iniţiale. Doctorul Griswold l-a ajutat, sugerându-ne modurile în care soluţiile ar putea afecta legile fizicii; Bill Hardy a făcut acelaşi lucru în ceea ce priveşte chimia şi fizica nucleară. Oh, se află cu toţii abia la început, iar concluziile lor n-au fost încă supuse testărilor experimentale. Dar ne-au dat posibilitatea, doctorului Nobu, ca metafizician, şi mie, ca inginer practician, să formulăm nişte vrăji. Le-am terminat în această dimineaţă. Ele ar trebui să lanseze expediţia, să-i acorde la sosirea acolo o oarecare protecţie, apoi s-o aducă repede înapoi. Asta-i mai mult decât a avut la dispoziţie oricine mai înainte.

— Insuficient! Acum Charles avea obiecţii. Nu deţineţi o descriere completă despre universul infernului - pe legea mea,

nu ştim totul nici măcar despre cosmosul nostru! - şi nu aveţi cum să prevedeţi în ce moduri aberante poate să varieze acolo, de la un punct la altul, sistemul metric.

— Adevărat, spuse Barney.

— Deci protecţia adecvată pentru un anume punct poate fi inutilă în altă parte.

— Nu şi dacă relaţia spaţiu-timp poate fi descrisă matematic pe măsură ce se înaintează. Atunci vrăjile pot fi ajustate în consecinţă.

— Cum? Dar asta-i ceva imposibil. Nici un muritor...

— Corect, interveni Ginny.

O privirăm toţi, cu gurile căscate.

— Cheia o constituie o frază întâmplătoare pe care a auzit-o Steve în cripte, continuă ea. De fapt, una asemănătoare cu remarca dumitale, domnule amiral. Nici un muritor n-o poate face. Dar cei mai mari geometri sunt morţi.

Toţi cei din jurul mesei exclamarăm uluiţi.

XXIX

După ce se refăcură simulările necesare şi un Svartalf indignat a fost vârât înapoi în servietă, comitetul nostru părăsi fabrica pe un covor al companiei. Era aproape ora patru. Dacă umbra mea de la FBI nu mă vedea plecând spre coastă pe la cinci sau şase, avea să devină suspicioasă. Dar nu puteam să fac mare lucru în privinţa asta.

Mai întâi am aterizat la Sfântul Olaf, pentru ca pastorul Karlslund să-şi ia nişte lucruri. Janice Wenzel, aşezată în spatele nostru, se aplecă spre noi şi murmură:

— Nu sunt expertă în materie, dar această invocare a sfinţilor nu ţine mai degrabă de domeniul catolicilor decât al luteranilor?

La conferinţă nu se pusese o asemenea întrebare. Karlslund se rezumase doar la clarificarea diferenţei dintre o rugăciune - o petiţie adresată Celui de Sus, vrăjile având atunci menirea doar să uşureze calea unui posibil răspuns - şi necromanţie, o încercare de a ne impune voinţa asupra spiritelor plecate dintre noi. Faptul că ultima e o practică ilegală nu reprezintă decât o concesie făcută gustului public. Nu există nici o atestare demnă de încredere că ar fi fost cândva încununată de succes; avem

de-a face doar cu o superstiţie.

— Mă îndoiesc că secta are vreo importanţă, îi răspunse Ginny. Ce este sufletul? Nimeni nu ştie. Observaţiile care dovedesc că el există sunt întemeiate, dar rămân insuficiente şi irepetabile în condiţii controlabile. Aşa cum pare să fie cazul şi pentru multe fenomene paranormale.

— Ceea ce, interveni doctorul Nobu, este şi motivul pentru care progresele practice în magia incantatorie sunt atât de rapide, o dată ce în cazul lor este de ajuns o intuiţie corectă. In contrast cu câmpurile de forţă din fizică - gravitaţia, electromagnetismul si aşa mai departe - câmpurile de forţă din parafizică - precum similaritatea şi ergodismul - nu sunt limitate de viteza luminii. Astfel că, în principiu, pot să transporte energie din orice punct al întregului în altul. Iată de ce o intrare temporală foarte slabă poate să dea o ieşire infinit de puternică. Din cauza acestui fapt, este cu mult mai importantă înţelegerea calitativă a fenomenului decât cea cantitativă. Astfel că, după numai trei zile de la aflarea variabilităţii în timp a iadului, avem, într-o anumită măsură, încrederea că vrăjile noastre vor funcţiona... Cât despre suflet, înclin să cred că el are mai degrabă un caracter supranatural decât unul paranormal.

— Eu nu, spuse Ginny. Eu l-aş denumi o structurare a energiei între aceste paracâmpuri. Ia naştere din trup, dar supravieţuieşte acestei matrici. O dată liber, se poate mişca nestingherit printre universuri. Iar dacă, dintr-un motiv oarecare, rămâne prin preajmă, lipsit de trup, nu avem atunci de-a face cu o stafie? Dacă intră într-un ovul proaspăt fecundat, nu se numeşte asta reîncarnare? Dacă Cel de Sus îi îngăduie să se apropie de el, nu e vorba de izbăvire? Dacă, în sfârşit, Gheena reprezintă pentru el o atracţie mai mare, nu putem vorbi despre osândă?

— Vai de mine! exclamă Janice.

Ginny râse binevoitor.

Barney, care stătea pe scaunul pilotului, se întoarse către noi.

— În legătură cu întrebarea ta, care a dat naştere acestei dezbateri, Janice, spuse el, este adevărat că noi, luteranii, nu avem obiceiul să invocăm sfinţii. Dar nici nu negăm faptul că ei intervin din când în când. Poate că un preot catolic sau un rabin neohasidic ar şti mai bine cum să le ceară ajutorul. Dar în acest

scurt răstimp nu am găsit nici unul pe care să îndrăznesc să-l cooptez; pe Jim Karlslund îl cunosc de mulţi ani... Fiindcă tot vorbeam, de, ăăă, pastor...

Fiecare mormăi încurcat când pastorul reveni pe covor purtând în braţe nişte obiecte bisericeşti.

Decolarăm din nou şi ne îndreptarăm spre „Trismegistus". Razele soarelui străluceau aurii pe bine cunoscutele peluze, pâlcuri de copaci şi clădiri. In această perioadă de pauză dintre sesiunea de primăvară şi cea de vară, în campus era puţină lume; peste zonă se aşternuse liniştea, vag deranjată de zumzetul oraşului. Mi se părea că trecuseră sute de ani de când eu şi Ginny fuseserăm studenţi acolo - un întreg ciclu al creaţiei. Am privit spre ea, dar expresia de pe faţa ei era indescifrabilă.

Am auzit fâlfâit de aripi: un corb se învârtea în jurul nostru. O prevestire? Despre ce? Când am aterizat, viră şi se pierdu în zare.

Am intrat în clădirea ştiinţelor fizice. Coridoarele şi scările zăceau în umbră, pline de ecouri. Alesesem această clădire pentru că, pe moment, era pustie, iar pe de altă parte pentru că Griswold avea cheile tuturor laboratoarelor şi ale depozitelor. Karlslund ar fi preferat capela, dar acolo ar fi fost foarte probabil să ne observe cineva. De altfel, Ginny şi Barney hotărâseră, încă de la elaborarea planului, că aspectul religios al încercării era secundar.

Aveam nevoie de cineva a cărui rugă să fie dezinteresată şi cucernică, pentru că altfel nu ne-ar fi răspuns nici un sfânt. Pe de altă parte, ştiam că aceştia răspund foarte rar, în comparaţie cu numărul mare de rugăciuni care li se adresează în fiecare zi. Cel de Sus aşteaptă să ne rezolvăm singuri problemele. Însă argumentul pe care ne bazam noi - ceea ce ne dădea oarecum încredere că vom obţine un răspuns - era progresul înregistrat: calea de acces spre tărâmul Necuratului, pe care credeam c-o descoperisem, şi hotărârea noastră de a folosi acea cale. Implicaţiile erau prea mari pentru ca raiul să le poată ignora... cel puţin aşa speram.

In starea de zăpăceală nelămurită în care mă adusese stresul, m-am gândit că probabil ni se va interzice să încercăm.

Pentru invocare, am ales laboratorul de filozofie „Berkeley". Era o aripă nouă, mare şi splendid înzestrată, a clădirii dărăpănate care înainte de episodul cu salamandra adăpostise

departamentul lui Griswold. Aici, studenţii din ultimul an şi absolvenţii de la ştiinţele fizice învăţau cum să aplice forţele paranormale în cercetările asupra naturii. Deci avea toate dotările pe care ni le-am fi putut dori. Sala principală era imensă şi înaltă, având doar câteva rafturi şi mese de lucru aşezate pe lângă pereţi. Lumina intra prin ferestrele gotice cu geamuri fumurii-verzui. Pe tavanul albastru-intens, simbolurile zodiacale înconjurau un atom Bohr, auriu. N-am fi putut găsi o clădire în contrast mai puternic cu biserica din Siloam. Această sală fusese construită de oameni asemănători mie. Am simţit cum o parte din echilibrul ei psihic pătrundea în mine şi-mi refăcea puterile.

Griswold încuie uşa. Ginny scăpă de simulări şi-l eliberă pe Svartalf. Acesta se strecură într-un colţ, dând din coadă ca un metronom. Karlslund întinse pe o bancă o acoperitoare de altar, apoi aranjă pe ea o cruce, un clopot, un potir, pâine sfinţită şi vin. Noi ceilalţi ne puserăm pe treabă, sub conducerea lui Barney. Stabilirăm în jurul zonei un câmp de apărare şi un deochi anti-spioni. Apoi ne pregătirăm să deschidem porţile dintre universuri.

Aşa se spune în limbajul popular, deşi nu este corect. De fapt, nu există porţi, ci doar metode de transmitere a influenţelor dintr-un univers în altul, şi această transmitere nu depinde fundamental de aparate, ci de cunoaşterea metodei. Obiectele pe care le foloseam - Biblia şi Poimanderele deschise la paginile cuvenite, un menorah cu şapte lumânări înalte, aprinse cu cremene şi oţel, o fiolă cu aer pur, un cufăr cu pământ sfinţit, un corn cu apă din Iordan, o harpă pitagoreică - erau mai degrabă simbolice, neavând prea mari puteri de influenţare.

Vreau să accentuez acest fapt, fiindcă el nu este cunoscut atât de bine pe cât ar trebui: iată unul dintre motivele pentru care gnosticismul a avut succes. Dogmele petrine concordă cu credinţele necreştine cele mai importante şi cu descoperirile ştiinţei moderne. *Nu poţi* să obligi raiul. El este prea măreţ. Poţi eventual să exerciţi o influenţă asupra lui, dar asta nu va avea nici un efect dacă Cel de Sus nu o îngăduie, la fel cum un copil care te trage de pantaloni nu poate să te abată din drum.

Rugăciunea noastră constituia o accentuare a invocării pe care Dumnezeu o citise deja în inimile noastre. Într-un fel,

scopul ei era să ne convingă pe noi înşine că într-adevăr aveam de gând să facem ceea ce ne doream. Tot astfel vrăjile noastre erau menite să ajute orice spirit care ar fi dorit să vină aici. Acesta nu avea de fapt nevoie de sprijin. Dar important era ca noi să ne străduim.

In cazul iadului, problema se pune cu totul altfel. În termeni fizici, el are un nivel de energie mai scăzut decât universul nostru. În termeni spirituali, Necuratul şi lingăii săi nu au nici un interes să ne ajute la ceva, cu excepţia cazului când am vrea să ne distrugem. Nu exista nici o îndoială că puteam să intrăm forţat acolo şi să punem stăpânire pe demoni numai prin puterea magiei - dacă vom dispune de suficiente puteri - şi bineînţeles că asta şi trebuia să facem dacă doream s-o salvăm pe Val.

Formulele pentru invocarea ajutorului din rai nu sunt date publicităţii, dar nici nu sunt ţinute în secret Poţi să le găseşti în cărţile potrivite. Vrăjile făcute pentru iad sunt altceva. N-o să vi le descriu niciodată. Din moment ce puteţi bănui că ele implică o inversiune a ritualurilor de rugăciune, recunosc că am folosit următoarele articole: un anumit paragraf din Faptele Apostolilor, un Liber Veneficarum, o torţă, un recipient conţinând vânt dintr-un uragan, niţel praf de mumie, treisprezece picături de sânge şi o sabie. Nu jur că am spus tot adevărul despre listă.

Nu ne aşteptam să avem nevoie imediat de aceste lucruri, dar era încă un fel de a ne demonstra intenţiile. De altfel, Ginny avea nevoie de o ocazie să le studieze şi să-şi folosească intuiţia educată pentru a le optimiza aşezarea.

Clopotul lui Karlslund ne chemă. El era pregătit. Ne aşezarăm în faţa altarului improvizat.

— Mai întâi trebuie să sfinţesc altarul, iar apoi să ţin o slujbă întreagă, ne anunţă el.

M-am uitat la ceas - drace, aproape cinci - dar n-am îndrăznit să obiectez. Exprimarea sentimentului de respect era vitală pentru invocarea ce urma.

Ni se înmânară cărţi de rugăciune şi începurăm. Efectul asupra mea a fost curios. După cum am spus, nu cred că un set de dogme este preferabil altora sau unui agnosticism onest. In rarele ocazii când m-am aflat într-o biserică, am observat că înalţii preoţi se străduiesc să creeze un foarte frumos spectacol şi atâta tot. Acum, la început am vrut să-i şoptesc lui Ginny:

„Hei, asta-i o slujbă secretă." Dar foarte repede mi-a trecut cheful de glume, fiind cuprins de emoţiile contradictorii pe care aceasta le genera. Din ritualul simplu se degaja pace şi beatitudine. Bănuiesc că asta-i menirea religiei, o întoarcere spre Dumnezeu. Nu m-am convertit, dar am avut sentimentul că ceva din El se întorcea către *noi.*

— Să ne rugăm. Tatăl Nostru, carele eşti în Ceruri...

La uşă se auzi un ciocănit.

La început nu l-am sesizat. Dar el se repetă; apoi, prin pereţii groşi, se auzi o voce:

— Doctore Griswold! Sunteţi înăuntru? Vă caută la telefon. Un domn Cuţit, de la FBI. Spune că-i urgent.

Întreruperea mă şocă. Starea sufletească mi se spulberă. Nările lui Ginny se dilatară şi ea îşi încleştă mâinile pe carte de parcă ar fi fost o armă. Vocea lui Karlslund tremura.

Griswold se duse repede la uşă şi i se adresă îngrijitorului sau ce-o fi fost cel care ne deranja:

— Spune-i că tocmai fac un experiment foarte delicat. Nu pot să-l întrerup. Cere-i numărul şi o să-l sun eu cam peste o oră.

Bravo! dorea să strige o parte din mine. Restul se cufundase în gânduri negre despre îndurarea lui Dumnezeu. Facă-se voia Ta... dar care-i voia Ta? Nu poate să cuprindă tot ce se întâmplă pe pământ, pentru că atunci oamenii ar fi doar nişte marionete într-o şaradă crudă.

Dumnezeu nu vrea să ne frustreze. El n-ar lăsa o fetiţă să rămână în infern.

Ba da, a făcut-o câteodată. Citiţi dosarele poliţiei.

Dar până la urmă moartea le-a eliberat pe acele victime şi ele au primit alinare. Aşa susţine biserica. Dar de unde ştiu asta bisericile? Poate că nu există nimic decât o oarbă interacţiune de forţe; sau poate că iadul şi raiul sunt identice; sau... Nu, asta-i disperarea iadului, pe care ai mai întâlnit-o. Stăpâneşte-te, Matuchek. Nu te lăsa învins! Urlă „Înainte, soldaţi creştini", cu glasul tău de bariton fals. Iar dacă nici asta nu merge, vom încerca altceva.

În cele din urmă, ajunserăm la slujba de binecuvântare. Apoi Karlslund spuse îngrijorat:

— Nu sunt sigur că vom obţine pe loc vreun rezultat. N-am ajuns la respectul cuvenit.

Pe neaşteptate, Hardy răspunse:

— Biserica dumneavoastră pune cel mai mare accent pe credinţă, părinte. Dar pentru noi, catolicii, contează şi slujba.

Karlslund se îmbună.

— Ei bine, atunci e-n regulă. Putem să încercăm. Ce anume ajutor doriţi să cerem?

Barney, Ginny şi ceilalţi îşi aruncară priviri întrebătoare. Mi-am dat seama că, în grabă, uitaseră să stabilească acest amănunt. Probabil că lucrul nu li se păruse foarte important, din moment ce raiul nu gândeşte atât de superficial ca noi. Cererea noastră putea fi orice părea rezonabil… posibil.

Barney îşi drese glasul.

— Aă, ideea este că un matematician de geniu continuă şi după ce a murit să înveţe, să improvizeze, să acumuleze cunoştinţe şi puteri pe care nu le putem bănui. Vrem să intrăm în legătură cu un pionier al geometriei neeuclidiene.

— Riemann este considerat a fi cel care a tras concluziile, spuse Falkenberg, dar el a construit pe munca altora, cum ar fi Hamilton, şi a avut discipoli şi succesori. Nu ştim cât de departe a ajuns incomparabilul Gauss, din moment ce a publicat doar un fragment din gândirea sa. În consecinţă, l-aş prefera pe Lobacevski. El a fost primul care a demonstrat că o geometrie care neagă axioma paralelelor îşi poate fi suficientă sie însăşi. Asta, după câte îmi amintesc, s-a întâmplat în perioada dintre 1830-l840, deşi istoria matematicii nu este punctul meu forte. În acest domeniu, totul îşi are originea în observaţiile lui.

— Fie, hotărî Barney, având în vedere că nu ştim dacă putem obţine ca aliat vreun suflet anume. De fapt, nu se ştie nici dacă vom obţine ceva, adăugă printre dinţi. Apoi i se adresă lui Falkenberg: Dumneata şi pastorul compuneţi cuvintele, în timp ce noi facem vraja.

Şi asta ne luă destul timp, dar ne ţinu ocupaţi, aşa că nu a fost atât de înnebunitor ca slujba de după ce fuseserăm întrerupţi. Făcurăm mişcările, recitarăm frazele, ne canalizarăm voinţele, simţirăm stresul nespus de puternic al energiilor care se acumulau spre punctul culminant. Asta nu era o vrăjitorie de toate zilele, ci un lucru teribil de greu.

O sumedenie de umbre apărură, parcă din neant, până când ferestrele începură să arate ca nişte lămpi slabe în noapte. Flăcările celor şapte lumânări erau deosebit de înalte, dar nu împrăştiau nici o lumină. Simbolurile de pe tavan degajară o

strălucire proprie, ca un rai mitic, apoi începură să se rotească. Flăcări albăstrui pâlpâiră deasupra mâinilor noastre ridicate şi a baghetei magice a lui Ginny, iar în jurul părului său şi al blănii lui Svartalf, care stătea pe umerii ei, pârâiră scântei albastre. Harpa cânta singură, corzile plângând împreună cu muzica sferelor. Fiind unul dintre cei şapte care se mişcau în ritmul lent al dansului *bransle grave,* pe o podea pe care n-o vedeam din cauza întunericului, am auzit o voce strigând „Aleph!" şi mult timp după aceea: „Zain".

La care ne oprirăm, harpa îşi încetă muzica, peste noi coborî tăcerea eternă a spaţiilor infinite, iar zodiacul se roti din ce în ce mai repede, până când figurile lui nu se mai distinseră, devenind o roată a timpului. Lumina care mai rămăsese era adunată doar în jurul preotului. Acesta stătea cu braţele ridicate în faţa altarului.

— Ascultă-ne, o, Doamne, Tu Cel Ce sălăşluieşti în Ceruri. Tu ştii dorinţa noastră; fă-o curată, rugămu-Te. In faţa Ta stau acest bărbat, Steven, şi această femeie, Vîrginia, care sunt pregătiţi să pustiască iadul, cât de temeinic le e îngăduit, ca să-i poată înfrunta pe duşmanii Tăi şi să salveze din hrubele viermelui un copil nepătat. Fără al Tău ajutor, ei n-au speranţă. Te implorăm pe Tine să le acorzi un călăuzitor şi un sfătuitor prin sălbăticiile iadului. Dacă nu suntem demni de un înger, rugămu-Te să-i încredinţezi grijii slujitorului Tău Nikolai Ivanovici Lobacevski, sau a altcuiva priceput în aceste lucruri şi care aici, pe pământ, s-a numărat printre cei care le-au descoperit. Te rugăm asta în numele Tatălui, al Fiului şi al Sfântului Duh. Amin.

Urmă iar o tăcere.

Apoi crucea de pe altar străluci, devenind un moment asemenea soarelui, şi auzirăm un sunet pătrunzător dar minunat; am simţit o bucurie atât de mare, încât n-o pot compara decât, poate, cu prima mea izbândă în dragoste. Dar lui îi urmă un alt zgomot, ca de vânt dezlănţuit. Lumânările se stinseră, geamurile se înnegriră, iar noi ne clătinarăm când podeaua se zgâlţâi. Svartalf scoase un strigăt.

— Ginny! am urlat

În acelaşi timp am fost cuprins de un vârtej de imagini din amintire - o biserică bizantină pe o câmpie fără margini, un drum de pământ printre două şiruri de cocioabe şi un călăreţ care venea pe el purtând o sabie la şold, o iarnă aspră sfârşită

cu dezgheţ, sclipiri de apă, sosirea păsărilor şi ivirea timidă a ierbii în pădurile de fagi, un maldăr dezordonat de cărţi, chipuri, chipuri, mâini, o femeie care era soţia mea, un fiu care murise prea tânăr, jumătate din oraşul Kazan scăldat în flăcări, anul holerei, scrisoarea de la Gottingen, iubiri, eşecuri, orbirea apropiindu-se pe zi ce trece... şi *nimic din toate astea nu-mi aparţinea.*

Dinţii începură să-mi clănţăne violent. Vântul se potoli, luminile reapărură, sentimentul prezenţei unor forţe ciudate se evaporă. Reveniserăm, uluiţi, la existenţa normală. Ginny mi se aruncă în braţe.

— *Liubimeţ,* (Iubito...) i-am spus răguşit; nu, draga mea... *Gospodi pomiluie* (Miluieşte, Doamne - n. red.)*...,* în timp ce caleidoscopul se învârtea în mine.

Svartalf stătea pe o masă de lucru, cu spatele arcuit, cu coada încordată; nu mânios, ci cuprins de panică. Buzele, gâtul, limba i se contorsionau, purtând parcă o luptă cumplită şi scoţând sunete de care nici o pisică nu e în stare. Încerca să vorbească.

— Ce naiba s-a întâmplat? urlă Barney.

XXX

Ginny prelua conducerea. Făcu un semn către cei mai apropiaţi coechipieri.

— Karlslund, Hardy, ajutaţi-l pe Steve, porunci ea. Doctore, consultă-l! am auzit-o prin haosul în care mă aflam.

Prietenii mă sprijiniră. Am ajuns la un scaun, m-am prăbuşit pe el şi m-am străduit să respir.

Dezorientarea mea nu dură mult. Amintirea unor alte ţinuturi, a unui alt timp, încetă să mi se tot ivească în minte. Fusese îngrozitoare deoarece era stranie şi n-o putusem controla. Am auzit în minte *spokoino* în acelaşi timp cu *potoleşte-te* şi mi-am dat seama că au acelaşi înţeles. Mi-a revenit curajul. M-am simţit gândind, plin de formalism şi compasiune: „Vă rog să mă iertaţi, domnule. Reîntruparea m-a dezorientat şi pe mine tot atât de mult. Nu m-am oprit să reflectez ce diferenţe vor apărea după mai bine de o sută de ani petrecuţi pe tărâmuri îndepărtate. Cred că îmi vor fi de ajuns câteva minute pentru studiile preliminare care să-mi dea baza informaţională

necesară unui modus vivendi tolerabil pentru dumneavoastră. Fiţi sigur că regret orice stingheriri şi voi încerca să le minimalizez. Aş putea să adaug, cu respectul cuvenit, că, fără îndoială, informaţiile pe care le voi afla despre problemele dumneavoastră personale nu vor avea nici o semnificaţie pentru cineva lipsit de trup."

Lobacevski! mi-am dat eu seama.

„La dispoziţia dumneavoastră, domnule. Ah, da, Steven Anton Matuchek. Veţi fi atât de bun să mă scuzaţi pentru scurtul răstimp de care voi avea nevoie ca să-mi revin?"

Aceasta şi incredibila învălmăşeală a două conştiinţe, care îi urmă, se desfăşurau în subconştientul meu. In rest eram iarăşi în formă; aproape nefiresc de în formă. L-am îndepărtat pe Ashman cu un „Totu-i în regulă" şi am privit scena din faţa mea.

Deoarece Svartalf se afla într-o stare de isterie, era periculos să te apropii de dânsul. Ginny umplu un lighean cu apă şi-l aruncă peste el. Svartalf urlă, sări jos de pe masă, se repezi într-un colţ şi începu să mârâie.

— Bietul de tine, îl consolă ea. N-am avut de ales. Apoi găsi un prosop. Vino la mama, să te usuce.

Dar trebui să meargă ea la el. Se lăsă pe vine şi începu să-l şteargă.

— Ce l-a apucat? întrebă Charles.

Ginny ridică privirile. În contrast cu părul roşu, faţa îi era foarte palidă.

— Bună întrebare, amirale. Ceva s-a întâmplat. L-am şocat fizic, turnând apă peste el. Reflexele naturale de pisică au preluat controlul, iar spiritul care l-a invadat şi-a pierdut dominaţia. Dar este încă acolo. Imediat ce-şi va găsi reperele psihosomatice, va încerca să preia controlul şi să îndeplinească misiunea pentru care a venit.

— Ce misiune?

— Nu ştiu. Ar fi mai bine să-l legăm.

M-am ridicat.

— Nu, aşteaptă, am spus. Pot eu să aflu.

Toţi îşi îndreptară privirile spre mine.

— Ştiţi, eu, ăă, l-am căpătat pe Lobacevski.

— Cum? protestă Karlslund. Sufletul lui în... Nu se poate! Niciodată sfinţii...

L-am dat la o parte, am îngenuncheat lângă Ginny, am luat

între mâini capul lui Svartalf şi i-am spus:

— Linişteşte-te. Nimeni nu vrea să-ţi facă rău. Oaspetele meu crede că înţelege ce s-a întâmplat. Pricepi? Numele lui este Nikolai Ivanovici Lobacevski. Tu cine eşti?

Muşchii i se încordară, îşi dezveli colţii iar camera fu străbătută de un miorlăit. Svartalf era pe cale să facă o nouă criză.

„Domnule, dacă-mi permiteţi," îmi trecu prin minte. ,,Nu ne este ostil. Mi-aş fi dat seama. Este dezorientat de ceea ce i s-a întâmplat şi n-are la dispoziţie pentru a gândi decât un creier de pisică. Evident, nu este familiarizat cu limba dumneavoastră. Pot să încerc eu să vorbesc cu el?"

Buzele mele începură să vorbească ruseşte. Svartalf tresări, apoi l-am simţit cum se relaxează puţin. Mă privea şi mă asculta atât de atent, de parcă aş fi fost o gaură de şoarece. Când m-am oprit, clătină din cap şi mieună.

„Deci nu este nici de naţionalitatea mea. Dar se pare că a înţeles intenţia noastră."

„Uite ce e," m-am gândit eu, „puteţi înţelege limba engleză folosindu-vă de cunoştinţele mele. Şi Svartalf o cunoaşte. De ce nu reuşeşte... ocupantul lui Svartalf... să facă acelaşi lucru?"

„V-am mai spus, domnule, creierul felin este inadecvat. Nu se aseamănă cu structura celui uman. Pentru a-şi păstra raţiunea, sufletul-oaspete trebuie să folosească fiecare celulă corticală disponibilă. Dar poate să-şi însuşească nestingherit experienţele terestre ale gazdei sale, mulţumită imensei capacităţi de stocare de care dispune chiar şi creierul unui mamifer atât de mic. În consecinţă, vom putea folosi limbile pe care le ştia înainte."

I-am răspuns: „înţeleg. Nu-l subestimaţi pe Svartalf. Este un pur-sânge dintr-o veche familie de animale sacre vrăjitoreşti şi mult mai inteligent decât oricare pisică obişnuită. Iar vrăjile care l-au înconjurat toată viaţa trebuie să fi avut anumite efecte."

„Excelent. *Sprechen sie Deutsch? (*Vorbiţi nemţeşte*?*)

— Mii-ou, încuviinţă Svartalf cu înverşunare.

„Guten Tag, gnädiger Herr. Ich bin der Mathematiker Nikolai Iwanowitsch Lobatschewski, quondam Oberpfarrer zu der Kasans Universität in Russland. Je suis votre très humble serviteur, monsieur?" *(*Bună ziua, stimate domn. Sunt matematicianul Nikolai Ivanovici Lobacevski, profesor la Universitatea din Kasan, din Rusia. Prea plecata dumneavoastră

slugă, domnule).

— W-r-r-rar-r.

Ghearele zgâriară podeaua.

Ginny rosti, cu veneraţie şi cu ochii holbaţi:

— Vrea să scrie... Svartalf, ascultă-mă! Nu fi supărat. Nu-ţi fie teamă. Lasă-l să facă ce vrea. Nu te împotrivi, ajută-l. Când se termină chestia asta, o să-ţi dau mai multă frişca şi sardele decât o să poţi să mănânci. Îţi promit. Fii motan cuminte.

Îl scărpină sub bărbie. Nu mi se părea chiar tratamentul potrivit pentru un savant venit în vizită, dar merse, deoarece până la urmă Svartalf începu să toarcă.

În timp ce ea şi Griswold făceau pregătirile, eu m-am concentrat încercând să mă obişnuiesc cu Lobacevski. Ceilalţi stăteau în jurul meu, şocaţi de ceea ce se întâmplase, realizând brusc că viitorul putea aduce numai lucruri necunoscute. O fracţiune din mine trase cu urechea la şuşotelile lor.

Charles:

— Cea mai ciudată apariţie de sfinţi de care am auzit vreodată! Karlslund:

— Amirale, te rog!

Janice:

— Dar de ce? E adevărat. N-ar fi trebuit să se bage în nişte trupuri de parcă... de parcă ar fi demoni care le iau în posesie.

Griswold:

— Poate că au fost nevoiţi s-o facă. Am neglijat să le punem la dispoziţie masa transferabilă pentru trecerea printre intercontinuumuri.

Karlslund:

— Nu sunt draci! Până acum n-au avut nevoie de masă transferabilă.

Barney:

— Ho! Ia hai să ne gândim puţin la asta. Un spirit sau un gând poate să călătorească liber printre universuri. Poate că de aceea sfinţii care s-au arătat au fost întotdeauna viziuni, nu corpuri palpabile.

Karlslund:

— Dar se ştie precis că unii au fost concreţi.

Nobu:

— Eu bănuiesc că un sfânt poate să utilizeze orice masă ca

să formeze un trup. De exemplu, aerul plus câteva kilograme de praf, pentru substanţele minerale, ar putea să furnizeze atomii necesari. Nu uitaţi că, din câte cunoaştem noi, el - sau ea - este un suflet din rai, adică ceva apropiat de Dumnezeu. Cum ar putea să nu primească însuşiri remarcabile şi eminenţă spirituală chiar de la sursa puterii şi a creaţiei?

Charles:

— Atunci ce-i în neregulă cu ăştia?

— *Messieurs,* spuse corpul meu, îndreptându-se spre ei. Implor îngăduinţa dumneavoastră. Încă nu m-am obişnuit pe deplin să gândesc în acest trup diferit. Faceţi-mi onoarea să vă amintiţi că el este altul decât cel pe care l-am locuit iniţial. Nici n-am asimilat încă detaliile problemei care v-a determinat să cereţi ajutor. Şi în afară de asta, fiind închis într-o formă omenească, nu am posibilităţi mai mari decât dumneavoastră să descopăr identitatea gentlemanului din pisică. Cred că-i cunosc intenţiile, dar, dacă doriţi, haideţi să aşteptăm, să aflăm mai multe înainte de a trage concluzii.

— Uuf, oftă Barney. Cum te simţi, Steve?

— Nu prea rău, am răspuns. Din ce în ce mai bine, cu fiecare minut.

Asta era de la sine înţeles. Pe măsură ce făceam cunoştinţă cu Lobacevski, simţeam coexistând alături de gândurile şi emoţiile mele pe acelea ale unei fiinţe a cărei bunătate şi înţelepciune erau de neimaginat.

Desigur, eu nu mă puteam bucura nici de viaţa sa de apoi, nici de sfinţenia sa. Creierul meu de muritor şi sufletul de păcătos nu se puteau ridica la aşa ceva. În cel mai bun caz simţeam undeva, la marginea percepţiei, o pace şi o bucurie care nu erau statice, ci păreau o aventură excitantă şi eternă. Totuşi, puteam să savurez prezenţa lui Lobacevski-omul. Gândiţi-vă la cel mai bun şi mai vechi prieten al vostru şi veţi avea o idee vagă despre această senzaţie.

— Cred că noi suntem gata, spuse Ginny.

Ea şi Griswold puseseră pe o bancă o planşetă de spiritism, aranjamentul cel mai potrivit pentru o lăbuţă de pisică. Apoi Ginny se aşeză pe marginea băncii, balansându-şi picioarele, a căror formă o observă şi asociatul meu, deşi el se mărgini să elaboreze la mine în minte ecuaţiile care le descriau. Svartalf se aşeză în faţa planşetei, iar eu m-am sprijinit în coate de partea

opusă, gata să-i pun întrebări.

Acul indicator se mişca într-o tăcere tulburată doar de respiraţia noastră. Era conectat simpatetic la o cretă aflată sub influenţa unui farmec pentru cozile de mătură şi care desena pe o tablă litere mari ca să le poată vedea fiecare.

Ich bin janos bolyai von ungarn. (Sunt Jânos Bolyai, din Ungaria)*.*

— Bolyai! se minună Falkenberg. Dumnezeule, am uitat de el! Nu-i de mirare că... dar cum...

— *Enchante, Monsieur,* spuse Lobacevski, cu o plecăciune. *Dies ist fur mich eine grosse Ehre. Ihrer Werke sind eine Inspiration fur alles?* (Încântat, domnule! E o mare cinste pentru mine. Lucrările dumneavoastră sunt un izvor de inspiraţie pentru toţi).

Şi vorbea serios.

Nici Bolyai şi nici Svartalf nu doreau să fie mai prejos în curtoazie. Se ridicară pe picioarele din spate, făcură o reverenţă cu o lăbuţă dusă la inimă, urmată de un salut milităresc, apoi prinseră iarăşi acul indicator şi se dezlănţuiră într-o serie de complimente franţuzeşti înflorate.

— Oricum, cine-i ăsta? şopti Charles, în spatele meu.

— Nu... nu ştiu biografia lui, răspunse Falkenberg. Dar, din câte-mi amintesc, el a fost luceafărul noii geometrii.

— O să verific la bibliotecă, se oferi Griswold. Se pare că aceste politeţuri vor mai dura.

— Poţi să-i grăbeşti puţin? îmi şopti Ginny la ureche. Noi doi am întârziat deja foarte mult. Iar acel telefon poate să aducă necazuri.

Am transmis rugămintea ei lui Lobacevski, care i-o prezentă lui Bolyai, care scrise

— *Aber naturlich.* (Dar fireşte)*.*

Şi ne dădu - foarte pe larg - asigurările sale că, fiind ofiţer imperial, învăţase cum să acţioneze cu hotărârea care-i şade bine unui soldat atunci când nevoia o cere; aşa cum se prezenta acum situaţia, în special când două tinere domniţe fermecătoare, aflate la ananghie, se bazau pe onoarea lui; onoare pe care el şi-o va menţine fără să clipească pe orice câmp de bătălie, aşa cum ne asigura că făcuse şi în timpul vieţii...

Nu am de gând să ironizez un om de geniu. Aflându-se printre noi, el încerca să gândească şi să simtă prin creierul, nervii şi glandele unui motan. Acestea îi amplificau slăbiciunile omeneşti şi făceau aproape imposibilă exprimarea intelectului şi a spiritului său cavaleresc, despre care am aflat pe larg din notele biografice găsite de Griswold în enciclopedii şi în tratate de istoria matematicii; le citirăm în timp ce Bolyai se străduia să comunice cât mai galant cu Lobacevski.

Jànos Bolyai s-a născut în Ungaria, în anul 1802. Ţara sa era pe atunci doar o provincie a Imperiului Habsburgic. Tatăl lui, un matematician cunoscut, prieten apropiat al lui Gauss, îl învăţase, înainte ca el să fi împlinit treisprezece ani, calculul diferenţial şi mecanica analitică, iar la cincisprezece îl înscrisese la Colegiul Regal de Inginerie din Viena. La douăzeci de ani, Bolyai deveni ofiţer inginer, bine cunoscut şi ca violonist şi ca spadasin periculos de înfruntat într-un duel. În 1823 îi trimise tatălui său un rezumat al lucrării *Ştiinţa absolută a spaţiului.* În timp ce Gauss îşi anticipa, în mare şi pe plan filozofic, câteva dintre propriile idei - necunoscute la acea dată de Bolyai - tânărul ungur trata în lucrarea aceea, pentru întâia oară foarte riguros, geometria neeuclidiană, elaborând o primă dovadă certă că spaţiul nu trebuie să se supună logic axiomelor de genul celei despre liniile paralele. Din nefericire, lucrarea în cauză nu a fost publicată până în 1833, şi chiar şi atunci a apărut doar ca anexă la un tratat în două volume al tatălui său. Scris în latină, acesta din urmă purta pomposul titlu: *Tentatem juventutem studiosam in dementa matheseos purae introducendi.* (Încercare de introducere a tinerilor studioşi în elementele matematicilor pure).

Între timp, Lobacevski anunţase şi el rezultate similare. Bolyai rămase necunoscut

Faptul păru să-l descurajeze. Se stabili alături de tatăl său, care preda la Colegiul Reformat din Târgu Mureş, şi a murit acolo, în 1860. În timpul vieţii, a fost martor la exacerbarea naţionalismului ungar, la rebeliunea lui Kossuth din 1848, la eşecul acesteia şi la opresiunea reacţionară care urmă; dar articolele sale nu spun nimic despre opiniile sau acţiunile lui pe plan politic.

A apucat sfârşitul legii marţiale din 1867 şi liberalizarea crescândă care a urmat; deşi ţara sa nu obţinu pe deplin

statutul de naţiune independentă, sub dubla monarhie, decât la şapte ani după moartea lui. M-am întrebat dacă stafia lui rătăcise pe pământ, în aşteptarea acelui moment, înainte de a porni spre universuri mai largi.

Despre Lobacevski aflarăm mai multe. Se născuse în 1793, în Nijni-Novgorod. Mama sa rămase văduvă când el avea şapte ani. Se mutară la Kazan; copiii crescură într-o sărăcie orgolioasă, dar adesea deznădăjduită. Când avea opt ani, Nikolai obţinu o bursă la gimnaziu. Intră la Universitatea din localitate la paisprezece ani şi-şi luă diploma la optsprezece, la douăzeci şi unu de ani fu numit asistent, apoi, la douăzeci şi trei, profesor plin. Imediat după aceea i se dădură în subordine biblioteca şi muzeul. O însărcinare foarte dificilă - amândouă instituţiile fuseseră neglijate, se aflau în dezordine, iar fondurile alocate erau atât de mici, încât trebui să facă de unul singur aproape toată munca de salahor - dar de-a lungul anilor, amândouă deveniră o mândrie a Rusiei. În plus, în timpul domniei ţarului Alexandru, lui Lobacevski i se ceru să întocmească dosare despre studenţii agitatori. El se pricepu să-i satisfacă pe guvernanţi fără să devină un informator; studenţii îl adorau.

În 1827 ajunse rector, conducător al Universităţii. Reuşi s-o reconstruiască sub toate aspectele, inclusiv în sensul strict al cuvântului, studiind arhitectura ca să poată proiecta chiar el structurile. În 1830, când se dezlănţui holera, izbuti să protejeze comunitatea academică, înregistrând doar o mortalitate foarte mică, prin impunerea unor reguli de igienă opuse măsurilor medievale care se aplicau în tot restul Kazanului. Altădată, un incendiu devastă jumătate din oraş. Cea mai nouă clădire, Observatorul, fu mistuită de flăcări. Dar el reuşi să salveze instrumentele şi cărţile, iar doi ani mai târziu reconstrui ce se distrusese.

Începuse să ţină prelegeri despre geometria neeuclidiană încă din 1826. Ar fi putut-o face şi în Kansas la fel de bine ca şi în Kazan. Veştile despre aceste prelegeri se răspândiră în vestul Europei cu o încetineală care ar fi adus în pragul disperării un om mai puţin răbdător şi modest. In cele din urmă însă au ajuns acolo. Când Gauss află despre ele, fu atât de impresionat încât, în 1842, susţinu cu tărie alegerea lui Lobacevski ca membru al Societăţii Regale din Gottingen. Poate că acesta a fost motivul - xenofobie sau simplă gelozie înveninată - care a determinat

regimul ţarist să-l demită, în 1846, din fruntea universităţii. I-au îngăduit să-şi menţină catedra, dar nimic mai mult. Cu inima rănită, el s-a refugiat în studiul matematicii. Vederea a început să-i slăbească. Fiul său a murit. El a studiat mai departe, dictând *Pangeometria,* care i-a încununat întreaga viaţă. În 1856, la scurt timp după ce a terminat cartea, acea viaţă a luat sfârşit.

Bineînţeles că era un sfânt!

„Nu, Steven Pavlovici, n-ar trebui să mă ridici pe un piedestal. M-am poticnit şi am păcătuit mai mult decât oricare altul, sunt sigur de asta. Dar milostenia lui Dumnezeu nu are margini. Fusesem... e aici ceva cu neputinţă de explicat. Hai să spunem că mi s-a îngăduit să progresez."

Tabla se umpluse. Janice o şterse cu buretele, iar creta scârţâi mai departe. Pentru cei care ştiau franceza - aleasă de rus şi de ungur deoarece e mai elegantă decât germana - deveni din ce în ce mai limpede ce se întâmplase. Dar numai eu beneficiam de nivelul de înţelegere al lui Lobacevski, pe care mă străduiam să-l exprim cât mai adecvat în engleză. Timpul se scurgea în defavoarea noastră.

„Într-adevăr," îmi răspunse Lobacevski. „Deşi găsesc manierele contemporane cam bruşte *(pardonnez-moi, je vous en prie),* graba a devenit necesară, deoarece şi eu cred că ora este târzie, iar pericolul - îngrozitor."

În consecinţă, după ce am primit şi răspunsul la ultima întrebare, i-am adunat pe toţi lângă mine. Cu excepţia lui Ginny, superbă indiferent de împrejurări, şi a lui Svartalf, care stătea la picioarele ei având în priviri un suflet omenesc, ceilalţi nu arătau prea grozav: erau obosiţi, transpiraţi, tracasaţi, cu gulerele descheiate, cu părul ciufulit; şi aproape toţi ţineau între degete câte o ţigară. Înfăţişarea mea era, probabil, şi mai jalnică, aşa cum stăteam acolo, cocoţat pe o bancă. Vocea îmi era aspră, iar la unul dintre obraji căpătasem un tic. Faptul că trupul îmi fusese ocupat de un spirit binecuvântat nu mă ajuta prea mult, speriat şi imperfect cum eram.

— Lucrurile sunt pe drumul cel bun, am spus. Am făcut o greşeală. Dumnezeu nu dă personal ordine îngerilor şi sfinţilor Săi, cel puţin nu de dragul nostru. După cum ţi-ai rostit invocaţia, se pare că ai înţeles acest lucru, părinte. Dar, conştient sau nu, noi ceilalţi am presupus că am fi mult mai importanţi decât suntem în realitate. Lobacevski mă corectă:

„Nu, fiecare este important în faţa Lui. Dar trebuie să existe libertate, chiar şi pentru ce-i rău. Şi, în plus, mai există considerente de... ei bine, bănuiesc că nu e potrivit termenul de *Realpolitik.* Nu ştiu dacă are vreun sinonim terestru. În termeni simpli, nici Dumnezeu, nici Necuratul nu vor să provoace un Armageddon timpuriu. De două mii de ani au evitat fiecare incursiunile în teritoriul celuilalt, rai sau infern. Nu se doreşte schimbarea acestei politici." Totuşi, am continuat, rugăciunea noastră a fost auzită. Lobacevski este un sfânt cu drepturi depline. N-a rezistat să nu vină aici şi nu i s-a interzis acest lucru. Dar nu-i este îngăduit să ne ajute în iad. Dacă merge cu noi, trebuie să joace numai rolul unui simplu observator, înăuntrul unei forme muritoare. Îi pare rău, dar asta e situaţia. Dacă vom fi întemniţaţi acolo, el nu ne poate ajuta sufletele să scape. Fiecare spirit trebuie să-şi croiască singur drumul spre... Dar nu contează. Rezultatul a fost intrarea lui în acest continuum, având-mă pe mine drept ţintă. Cu Bolyai, situaţia este alta. Şi el ne-a auzit ruga, care era destul de vagă încât să se fi putut foarte bine referi la dânsul. Dar el nu a atins rangul sfinţeniei. Spune că a fost în Purgatoriu. Mulţi dintre noi cred că aceasta este o stare în care nu îndeplineşti condiţiile necesare pentru a-L cunoaşte direct pe Dumnezeu, dar de la care poţi să evoluezi. În orice caz, chiar dacă nu se afla în rai, nu era un damnat. În consecinţă, asupra lui nu acţionează vreo interdicţie de-a lua parte activă la luptă. Are astfel prilejul să facă o faptă bună. A evaluat conţinutul rugii noastre, chiar şi amănuntele pe care nu le-am rostit, şi m-a ales tot pe mine. Lobacevski, care este mult mai puternic, în virtutea sanctităţii lui, şi care nu cunoştea intenţiile celuilalt, a ajuns cu o frântură de secundă mai înainte.

M-am întrerupt ca să cerşesc o ţigară. Ce-mi doream cu adevărat era un galon de cidru tare. Îmi simţeam gâtul parcă pârjolit de arşiţa verii.

— Evident, aceste cazuri sunt guvernate de anumite legi, am continuat. Nu mă întrebaţi de ce, sunt sigur că, dacă le-am cunoaşte, motivele ni s-ar părea întemeiate; bănuiesc că, în parte, au şi scopul de a-i proteja pe muritori de şocuri inutile şi de stres. Doar o singură identitate în plus i se îngăduie fiecărui client. Bolyai nu are înzestrările unui sfânt, ca să creeze, din ceea ce ar fi avut la îndemână, un corp real temporar, aşa cum

aţi sugerat dumneavoastră mai înainte, doctore Nobu. De fapt, chiar dacă i-am fi pregătit materialul necesar pentru aşa ceva, n-ar fi fost în stare să-l folosească. Nu se poate manifesta decât într-un corp viu. Altă regulă: sufletul care s-a întors în lumea noastră nu poate să treacă dintr-o persoană în alta. Trebuie să stea unde se află până când rezolvăm problema. Bolyai a trebuit să ia foarte repede o decizie. Eu aveam deja un ocupant. Bunele sale maniere nu îi îngăduiau să... ăă... să intre într-o femeie. N-ar fi putut să ne fie de mare ajutor nici dacă intra într-unui dintre cei care nu vor veni cu noi. Deşi rugăciunea noastră nu a specificat acest lucru, el a înţeles, din nişte subtilităţi de exprimare, că expediţia va avea un al treilea membru, care era de gen masculin. S-a repezit într-acolo. Întotdeauna a avut un caracter impulsiv. A descoperit prea târziu că aterizase în Svartalf.

Umerii imenşi ai lui Barney se pleoştiră.

— Deci, proiectul nostru a eşuat?

— Nu. Având la dispoziţie ajutorul vrăjitoresc al lui Ginny - care să sporească posibilităţile creierului său de felină - Bolyai crede că va putea opera. Şi-a petrecut o mare parte a vieţii de apoi studiind geometria infinitului şi explorând planuri ale existenţei care i se par prea spectrale ca să amintească acum de ele. Dar adoră ideea unei incursiuni în iad.

— Atunci a mers! strigă Ginny. Urrraa!

— Până acum, da.

Hotărârea mea era neschimbată, dar entuziasmul îmi scăzu-se. Avertismentul lui Lobacevski mă înnegura:

„Presimt o criză. Necuratul nu-şi poate permite să vă lase să izbândiţi. Va trimite împotriva voastră cele mai puternice şi sub-tile forţe."

— Vai! exclamă Karlslund. Vai, vai.

Ginny îşi întrerupse dansul războinic când eu am spus:

— Doctore Griswold, poate că ar fi mai bine să daţi telefonul acela.

Micuţul savant încuviinţă.

— O să sun din biroul meu. Putem să montăm aici o extensie, cu recepţie audiovizuală.

Eram mult prea buimăciţi ca să ne mai pese câtuşi de puţin de ilegalitatea acestei fapte, deşi eu cred că ea era permisă, din moment ce, de fapt, nu spionam.

Trebui să aşteptăm câteva minute. Am ţinut-o pe Ginny aproape. Ceilalţi se agitau fără ţintă ori se aşezaseră, epuizaţi. Doar Bolyai era vesel. Îl folosi pe Svartalf ca să studieze cu mare curiozitate laboratorul. Ştia mai multă matematică decât ar putea să acumuleze simplii muritori de acum şi până la sfârşitul lumii; dar îl interesa să vadă cum evoluasem noi. Căzu în extaz când Janice îi oferi un exemplar din *National Geographic.*

Telefonul se animă. Văzurăm şi noi acelaşi lucru cu Griswold. Am inspirat adânc. Într-adevăr, era Cuţit Sclipitor.

— Îmi pare rău că v-am făcut să aşteptaţi, spuse profesorul. Mi-a fost imposibil să vă sun mai devreme. Cu ce pot să vă ajut?

FBI-istul se identifică arătându-şi legitimaţia.

— Încerc să iau legătura cu domnul şi doamna Matuchek. Îi cunoaşteţi, nu-i aşa?

— Ei bine, da... Însă nu i-am văzut în ultimul timp...

Griswold era un mincinos grozav de stângaci.

Cuţit Sclipitor abordă o expresie dură.

— Domnule, vă rog ascultaţi-mă cu atenţie. In după-amiaza asta m-am întors dintr-o călătorie la Washington, pe care am făcut-o din pricina lor. Problema în care sunt implicaţi este extrem de importantă. Am luat legătura cu subordonaţii mei. Doamna Matuchek a dispărut. Soţul ei şi-a petrecut mult timp într-o cameră asigurată împotriva spionilor, luând parte la o conferinţă. Nu a fost văzut părăsind fabrica la sfârşitul programului de lucru. Am trimis un om să întrebe de el, şi acesta nu l-a putut găsi. Oamenii noştri au făcut fotografii ale celor care intrau în fabrică. Unul dintre lucrătorii de la laborator v-a recunoscut printre cei care au luat parte la conferinţă. Sunteţi sigur că familia Matuchek nu se află cu dumneavoastră?

— D-da. Da. Ce doriţi de la ei? Vreţi să le aduceţi vreo acuzaţie?

— Nu, în afară de cazul că nu se comportă corect. Am un ordin special care le interzice unele acţiuni. Oricine îi instigă la aşa ceva este pasibil de arestare.

Griswold se îmbăţoşă. Reuşi să-şi depăşească timiditatea şi replică, indignat:

— Sincer, domnule, sunt jignit de ceea ce vreţi să sugeraţi. Şi în orice caz, ordonanţa trebuie să fie înmânată ca să aibă valabilitate. Până atunci, nu au nici o obligaţie s-o respecte. Nici ei, nici asociaţii lor.

— Adevărat. Vă deranjează dacă vin la dumneavoastră? S-ar putea ca ei să fie acolo... fără ştiinţa dumneavoastră.

— Da, domnule, mă deranjează. Nu puteţi veni.

— Fiţi rezonabil, doctore Griswold. Printre altele, noi vrem să-i protejăm de ei înşişi.

— Această atitudine este unul dintre motivele majore pentru care nu-mi place Administraţia actuală. La revedere, domnule.

— Oh, nu închideţi.

Cuţit Sclipitor îşi păstrase tonul calm, dar nimeni n-ar fi putut interpreta greşit expresia de pe chipul lui.

— Dumneavoastră nu sunteţi proprietarul clădirii în care vă aflaţi.

— Dar se află sub responsabilitatea mea. „Trismegistus" este o fundaţie particulară. Eu am aici autoritate discreţionară şi interzic accesul... acoliţilor dumneavoastră.

— Nu şi când vor veni cu un mandat de percheziţie, profesore.

— Atunci vă sugerez să obţineţi unul.

Griswold întrerupse vraja.

În laborator, ne privirăm unul pe altul.

— Cât timp avem la dispoziţie? am întrebat.

Barney ridică din umeri.

— Mai puţin de treizeci de minute. FBI-ul are posibilităţi nebănuite.

— Putem să ieşim de aici? îl întrebă şi Ginny.

— N-aş încerca. Probabil că zona a început să fie supravegheată încă înainte de telefonul lui Cuţit Sclipitor. Presupun că el s-a abţinut de la o acţiune directă, fiindcă pur şi simplu habar n-are ce facem noi, şi a primit ordinul să acţioneze cu mare precauţie.

Ginny îşi îndreptă spatele:

— Okay. Atunci ne ducem în infern. Colţurile gurii i se ridicară puţin. Mergem direct în iad. N-o să murim. Doar o să mergem acolo. Nu strângeţi două sute de dolari.

— Ce? Barney icni ca şi cum ar fi fost lovit în plex. Nu! Eşti nebună - federalii au dreptate să creadă asta. Fără pregătiri, fără echipament adecvat...

— Cu ce se găseşte aici, putem să improvizăm o mulţime de lucruri, spuse Ginny. Bolyai ne va sfătui; tot aşa şi Lobacevski, până când vom pleca. Vom câştiga având avantajul surprizei.

Forţele demonice nu vor mai avea timpul necesar să se organizeze împotriva atacului nostru. O dată ieşiţi de sub jurisdicţia americană, mai are Cuţit Sclipitor dreptul legal să ne cheme înapoi? Şi nici nu vă poate împiedica să menţineţi cordonul nostru de siguranţă. Asta ar fi o crimă. De altfel, bănuiesc că el e de partea noastră, şi nu-l prea încântă ceea ce trebuie să facă. S-ar putea să vă ofere ajutorul.

Se duse la Barney, îi luă o mână între mâinile ei şi-l privi în ochii împietriţi.

— Nu ne părăsi, prietene, îl imploră. Avem nevoie de ajutorul tău.

Mă durea să văd chinul prin care trecea prietenul meu. Dar porni pe dată să dea ordine. Echipa noastră îşi începu treaba. Griswold intră în sală.

— Aţi... Oh. Nu puteţi să plecaţi acum.

— Nu putem să nu plecăm, am spus eu.

— Dar n-aţi... n-aţi luat cina! Veţi fi slăbiţi şi... Of, ştiu că nu vă pot opri. În laboratorul de cercetări avem un frigider plin, pentru cazurile când se lucrează până târziu. Să văd ce găsesc.

Deci aşa plecarăm să luăm cu asalt fortăreaţa infernului: Ginny cu geanta de umăr a lui Janice, iar eu cu imensa jachetă a lui Barney (cu mânecile suflecate), cu buzunarele umflate cu sandvişuri cu unt de arahide, cutii cu scrumbii afumate pentru Svartalf-Bolyai şi patru cutii cu bere.

XXXI

Aveam ceva echipament, în special trusa lui Ginny. Luasem cu noi şi principalul certificat de naştere al Valeriei, pe care ni-l adusese Ashman. Cel mai important motiv pentru care îl recrutasem pe Ashman fusese faptul că ne putea da sfaturi preţioase în legătură cu folosirea certificatului. Ginny îl pusese pentru moment în propria ei poşetă, prinsă cu o clamă în talie...

Nimeni, inclusiv geometrii noştri, nu ştia cu exactitate ce va merge şi ce nu va merge în iad în materie de vrăji. Lobacevski putu să ne spună doar că simbolurile religioase cele mai importante nu vor avea acolo puterea pe care o au aici. Virtuţile lor provin din orientarea către ceruri, iar caracteristica fundamentală a iadului este că acolo nu sălăşluieşte iubirea. Totuşi puteam să folosim câte ceva de la păgânism. Unele caracteristici ale acestuia, precum onoarea şi justiţia, nu aveau

nici o însemnătate acolo unde ne duceam, dar altele, ca puterea şi ispăşirea, da; deşi trecuseră secole de când acei zei păgâni nu mai aveau credincioşi, mana nu dispăruse cu totul din simbolurile lor.

Ginny obişnuia să poarte o insignă cu bufniţă, care arăta că e vrăjitoare autorizată. Griswold găsi o plăcuţă miniaturală de jad aztecă, gravată cu un şarpe cu pene care rânjea grotesc, şi care putea fi ataşată la lanterna Polaroid de sub cămaşa mea. Puţin jenat de privirile pastorului Karlslund, Barney scoase un pandantiv cu un ciocan argintiu, copie a unui simbol viking. Aparţinea soţiei sale, însă de când începuseră necazurile îl purta el drept talisman. Acum puse lanţul la gâtul lui Svartalf.

N-avea sens să luăm cu noi arme de foc. Eu şi Ginny suntem tintaşi destul de buni în spaţiul euclidian al acestui univers. Dar când traiectoria trece prin distorsiuni de neprevăzut, care afectează până şi gravitaţia, atunci mai bine o laşi baltă. Am luat însă nişte săbii. A ei era o lamă Solingen, modernă, utilizată în ceremoniile rituale, dar foarte bine ascuţită. A mea era mai grea şi mai veche, şi o luasem pentru potenţialul ei magic, rămas de pe vremea când fusese întrebuinţată drept hanger, şi-l însoţise pe Decatur în călătoriile sale.

Aerul ar fi putut constitui o problemă. Era notorie poluarea din infern. În depozit existau aparate de respirat pentru investigaţii subacvatice. Atunci când ai de-a face cu ondine, şi alte asemenea creaturi amăgitoare, trebuie să mergi însoţit de un magician sau o vrăjitoare, iar animalul sacru s-ar putea să nu fie un animal marin, în afară de cazul în care ai norocul să dai peste unul dintre puţinii specialişti în domeniu. Prin urmare, existau şi tuburi mici de oxigen şi măşti ajustabile, pentru o mare varietate de animale. Am găsit un set potrivit pentru Svartalf, iar eu mi-am mai pus în spate încă unul, de dimensiuni mici - dacă va fi nevoie pentru Val.

Cu asta, lista fu completă. Dacă am fi avut timp, poate că ne-am fi echipat mai bine. Am fi putut călători pe un dragon, nu pe două cozi de mătură, şi am fi luat cu noi încă o fiară aptă să care câteva tone de material necesar pentru orice situaţie luată în calcul de o echipă de analişti strategici. Totuşi, armata, care folosise această metodă, dăduse greş. Noi dispuneam de cunoştinţe inedite şi de o călăuză unică. Probabil că acestea aveau să ne fie utile.

În timp ce câţiva membri ai grupului ne ajutau să ne echipăm, Barney şi Nobu făceau ultimele pregătiri pentru trimiterea noastră în iad. Sau aproape ultimele. Chiar înainte de plecare i-am rugat să mai facă încă ceva, cât de repede puteau. În centrul Nexus-ului desenat pe podea, a cărui formă n-o să v-o dezvălui, aşezaseră un pentagon regulat restrictiv, delimitat de lumânări sfinţite. Deasupra atârna, prin intermediul unui lanţ şi al unui scripete, un clopot imens, gata să fie coborât. Acesta era pregătit drept masă de schimb pentru orice putea veni din universul infernului; ceva viu, gazos sau aducător de altfel de necazuri.

— După ce vom pleca, am spus, mai puneţi aici câteva sute de kilograme de material, dacă zona nu este prea periculoasă ca să intraţi în ea.

— Ce? zise Barney uimit Dar asta i-ar îngădui oricui - unui urmăritor - să facă fără nici o dificultate tranziţia încoace.

— Dacă va ajunge aici, n-o să poată să părăsească diagrama, i-am amintit. Noi însă vom putea, şi o vom face foarte repede. Pregăteşte nişte vrăji care să nu-l lase să se întoarcă acasă. Problema este că nu ştiu ce vom găsi. Poate fi un lucru, ăă, cu valoare ştiinţifică, iar omenirea are nevoie de mai multe date despre iad. Sau poate că nu vom aduce nimic. Dar să nu excludem din capul locului această posibilitate.

— Okay. Gândeşti foarte logic pentru un zăpăcit. Barney îşi şterse ochii. Drace, cred că sunt alergic la ceva de pe aici.

Nu numai Janice plânse când ne luarăm la revedere. Iar în mine am simţit un gând grav:

„Nu mai pot face nimic pentru voi, Steven Pavlovici, Virginia Williamovna, Janos Farkasovici, şi nici pentru motan, care cu siguranţă are un suflet propriu. Acum trebuie să devin un simplu observator şi să înregistrez totul doar de dragul curiozităţii mele. Nu vă voi împovăra cu suferinţa pe care mi-o provoacă acest lucru. Nu veţi mai fi conştienţi de prezenţa mea. Fie să călătoriţi cu binecuvântarea Domnului."

L-am simţit îndepărtându-se de partea conştientă a minţii mele, ca un vis care dispare atunci când te trezeşti şi încerci să ţi-l aduci aminte. Foarte repede deveni doar ceva frumos ce mi se întâmplase timp de câteva ore. Dar nu, nu pe deplin. Bănuiesc că liniştea pe care mi-am păstrat-o în continuare s-a datorat prezenţei sale insesizabile. Nu putea să mă ajute altfel,

fiind ceea ce era.

Ridicându-ne măturile, am intrat, de mână cu Ginny, în Nexus. Svartalf mergea în faţa noastră. In mijlocul figurii, înainte să ne punem măştile, ne sărutarăm. Prietenii noştri rostiră vraja. Sala se întunecă din nou. Energiile se adunară. Tunetele şi cutremurul începură să bubuie. Mi-am luat camarazii în braţe, ca să nu fim despărţiţi. Prin larma din ce în ce mai puternică mi-am auzit vrăjitoarea citind pergamentul pe care se afla numele Victrix şi rugându-se să fim îndreptaţi spre ea prin spaţiu-timpul diabolic.

Sala, lumea, stelele şi universurile începură să se rotească în jurul ochiului de furtună în care ne aflam. Se rotiră din ce în ce mai repede, până când deveniră o ceaţă, ca o elice la viteză maximă. Se auzea doar un vuiet, ca de valuri imense. Eram traşi în maelstrom. Ultima imagine a lumii se micşora cu o viteză cumplită; iar când ajunserăm în infinit, pieri cu desăvârşire. Apoi veniră asupra noastră asemenea zvârcoliri şi orori, încât nimic, cu excepţia Valeriei Victrix, nu ne-ar fi putut determina să le străbatem.

XXXII

Probabil ca am leşinat, pentru un minut sau un mileniu. Până la urmă, am devenit brusc conştient că trecerea se terminase şi ajunsesem la destinaţie.

Oriunde s-ar fi aflat aceasta.

Am strâns-o pe Ginny în braţe. Ne cercetarăm unul pe altul, cu mâini tremurătoare, şi nu găsirăm nici o rană. Şi Svartalf era sănătos. Nu insistă să i se acorde atenţie, aşa cum făcea de obicei. Bolyai îl pusese să meargă în cercuri din ce în ce mai largi, cercetând împrejurimile.

Mi-am scos foarte precaut masca, testând aerul. Era extrem de rece şi agitat de un vânt care te pătrundea până la oase, dar părea curat - de fapt, steril.

Sterilitate. Asta sugera acel loc. Cerul era de un negru absolut şi nesfârşit, deşi, într-un fel, puteam zări stele şi câteva planete de un cenuşiu urât, mişcându-se vizibil pe traiectorii haotice; apoi existau pete de întuneric şi mai intens - nu o absenţă, ci o negare a luminii. Ne aflam pe o câmpie pustie, cu solul tare, mohorât şi neted ca asfaltul, presărat din loc în loc cu

bolovani a căror formă, de fiecare dată hidoasă, nu era nicicând aceeaşi. Iluminarea venea din acel sol, palidă, fără umbre şi lipsită de culoare. Vizibilitatea scădea undeva, la foarte mare depărtare. Deoarece câmpia nu avea orizont şi nici accidente de teren, ci continua la nesfârşit. Singurul sentiment al direcţiei, al sunetului, al mişcării, era dat de jalnicul şuierat al vântului.

În viaţa mea văzusem destule lucruri monstruoase, mi-am zis atunci, dar nici unul nu-l întrecea pe ăsta... Ba nu. Cel mai cumplit rămânea, pentru vecie, copilul-spiriduş din pătuţul fiicei mele.

Ginny îşi scoase şi ea masca de pe faţă, lăsând-o să atârne peste rezervoarele de oxigen. Dârdâia. Îşi cuprinse umerii cu mâinile, încercând să se încălzească. Rochia i se învolbura în jurul corpului.

— Er-r-r-am pregătită să mă feresc de flăcări, spuse.

O remarcă la fel de potrivită ca şi toate cele rostite în ocazii istorice.

— Dante a descris al şaptelea ciclu al infernului drept în-gheţat, i-am răspuns încet. Se pare că ştia el ceva. Unde suntem?

— Nu-mi dau seama. Dacă vraja legată de nume a funcţionat, corelată cu restul, ne aflăm pe planeta - dacă „planetă" înseamnă ceva aici - unde ar trebui să fie şi Val şi nu suntem prea departe de ea.

Bineînţeles că încercaserăm să stabilim dinainte destinaţia.

— Asta nu seamănă cu ce-au raportat expediţiile anterioare.

— Nu. Dar şi tranziţia noastră s-a petrecut altfel. Am folosit ritualuri diferite şi am străbătut timpul urmărind o destinaţie precisă. Întoarcerea ar trebui să fie mai uşoară.

Svartalf dispăru după un bolovan. N-am fost de acord cu asta.

— *Kommen Sie zurück!* am strigat în vânt. *Retournez-vous!*

Am realizat că, fără să facă prea multă tevatură din asta, Lobacevski mă învăţase înainte de plecare germana şi franceza.

Asta-i bună! Şi rusa!

— Mi-i-a-auu! mi se răspunse.

M-am răsucit. Motanul venea spre noi din direcţia opusă celei în care dispăruse.

— Cum naiba! am exclamat.

— Distorsiunea spaţiului, răspunse Ginny. Priveşte!

În timp ce Svartalf venea hotărât spre noi, traiectoria lui se unduia ca si cum motanul ar fi fost beat.

— Dreapta pe care circulă el corespunde probabil în altă parte cu o curbă. Şi se află doar la câţiva metri distanţă. Ce se întâmplă în depărtare?

M-am uitat în jur.

— Totul pare rectiliniu.

— Dacă stai pe loc, aşa şi trebuie să fie. Br-r-r! Hai să facem ceva ca să ne încălzim.

Scoase din poşetă o baghetă magică telescopică. Aici, steaua din vârf nu scânteia; era ca un tăciune aprins. Dar ţinută sub semnăturile noastre şi sub amprenta lăbuţei lui Svartalf, deveni ca un chibrit aprins şi generă căldură în trupurile noastre. Ca să fiu sincer, cam multă; începurăm să transpirăm. Am ajuns la concluzia că universul infernului avea o asemenea entropie, încât un potenţial foarte mic dădea naştere unor efecte foarte mari.

Svartalf ajunse, în fine, lângă noi. Uitându-mă neliniştit de-a lungul câmpiei, am murmurat:

— Nu prea ne-am lovit încă de belele. Oare ce ni se pregăteşte?

— Avem două puncte în avantajul nostru, spuse Ginny. Mai întâi, o vrajă de transfer într-adevăr eficientă. Influenţa ei persistă încă, protejându-ne, având tendinţa să netezească fluctuaţiile şi să similarizeze natura cu cea de acasă. Doi: în cazul expediţiilor anterioare, demonii au ştiut probabil cu mult înainte unde şi când vor sosi acestea. Au avut destul timp să pună la cale nişte figuri urâte. Noi i-am păcălit. Îşi ridică o buclă de pe frunte şi adăugă, hotărâtă: Dar mă aştept să primim, pe drum, întreaga raţie de necazuri.

— Trebuie?

— Da. De ce a ales răpitorul acest loc pustiu ca să reintre în universul lui? Dar noi n-am aterizat chiar în punctul pe care-l doream. Aşa că nu mai vorbi până-mi găsesc un reper.

Ţinută deasupra pergamentului lui Victrix, după ce fuseseră recitate cuvintele potrivite, bagheta magică arătă o direcţie precisă. Globul de cristal rămase înceţoşat, nedându-ne nici un indiciu despre distanţă sau despre ce ne aştepta în viitor. Spaţiu-timpul dintre noi şi destinaţie era bizar.

Mâncarăm şi băurăm câte ceva, apoi ne odihnirăm câteva

minute şi pornirăm. Ginny zbura în faţă, cu Svartalf, iar eu în dreapta lor. Măturile erau lente şi lipsite de stabilitate, iar câm-purile de protecţie ajunseseră kaput, lăsându-ne expuşi vântului din faţă. Am reuşit totuşi să ne înălţăm şi să ne plasăm pe direcţie, înainte ca zborul să devină un chin.

La început, ne confruntarăm cu distorsiuni vizuale. Imaginile pe care le vedeam - mâinile mele pe ghidon, Svartalf, silueta splendidă a lui Ginny, bolovanii de dedesubt - se ondulau, pul-sau, se măreau, se micşorau, se transformau dintr-o caricatură obscenă în alta şi mai urâtă. Bucăţi de piele păreau că încep să curgă, apoi se transformau în picături, care se subţiau, se desprindeau şi dispăreau; sunetele erau alterate; cele ascuţite se transformau într-o cacofonie de urlete, ţiuituri, bâzâituri, derulându-se ca nişte cuvinte aproape inteligibile şi ameninţătoare, pulsând pe tonalităţi prea joase spre a fi perceptibile, noi simţindu-le doar fizic, cu o instinctivă reacţie de teroare.

— Nu le da atenţie! am strigat. Efecte optice Doppler.

Dar nici un mesaj nu se putea auzi prin larma aceea.

Pe neaşteptate iubita mea se îndepărtă. Plecă de lângă mine ca o frunză luată de vânt. Am încercat s-o urmez, direct în bătaia vijeliei care-mi făcea ochii să lăcrimeze. Cu cât acceleram mai puternic, cu atât ne îndepărtam mai mult unul de altul.

— Bolyai, ajută-ne! am strigat în singurătate.

Apoi, aceasta mă înghiţi.

Am început să cobor, pe o curbă ameninţătoare. Mătura nu voia să se redreseze. Asta-i bună, mă fulgeră un gând prin teama care mă cuprinsese, doar nu mă rostogolesc pe o şosea; voi restabili controlul asupra...

Dar şirurile de bolovani înălţându-se de-a curmezişul traiec-toriei mele nu mai erau bolovani, ci piscuri de munţi spre care fusesem catapultat. Furtuna hohotea în capul meu şi făcea să vibreze mătura de sub mine. Am tras de ghidon, am urlat vrăjile, dar orice-aş fi încercat să fac, n-aş fi reuşit decât să mă prăbuşesc la pământ, înainte de-a mă lovi de piscurile acelea.

Nu ştiu cum, dar parcursesem mii de mile - dacă distanţa n-ar fi fost atât de mare aş fi văzut piscurile profilându-se pe câmpia nemărginită, nu-i aşa? - şi o pierdusem pe Ginny, o pierdusem pe Val. M-aş fi putut obişnui cu gândul morţii, dar nu şi cu stingerea oricărei speranţe.

— Iee-ou-uu! am auzit dincolo de urletul vântului.

M-am răsucit în şa. Am văzut-o pe Ginny apropiindu-se. Părul i se zbuciuma ca un foc. Steaua de pe bagheta ei magică strălucea iarăşi ca Sirius. Bolyai folosea lăbuţa lui Svartalf ca să dirijeze mătura; ochii galbeni şi colţii albi îi scânteiau ca ai unei pantere.

Veniră lângă mine. Ginny se aplecă până când degetele ni se atinseră. Senzaţiile ei trecură prin mine. Am văzut împreună cu ea ce făcea pisica. Am imitat-o. Dacă am fi fost în lumea de acasă, ne-am fi ciocnit. Dar aici ne-am rotit într-o parte şi am început să câştigăm altitudine.

Cum să vă explic? Închipuiţi-vă că sunteţi o fiinţă plată, creatură mitică (dacă vreo creatură poate fi mitică) dintr-un spaţiu cu doar două dimensiuni. Trăiţi într-o suprafaţă. Da, este corect, *în.* Dacă este un plan, geometria ei ascultă de legile euclidiene care se învaţă la şcoală: liniile paralele nu se întâlnesc, cea mai scurtă distanţă dintre două puncte este o dreaptă, suma unghiurilor dintr-un triunghi este egală cu 180°. Dar acum imaginaţi-vă că un gigant tridimensional vă scoate de acolo şi vă pune într-o suprafaţă de formă diferită. De exemplu, o sferă. Acel spaţiu vi se va părea fantastic de schimbat. La o sferă, liniile trebuie gândite ca nişte meridiane şi paralele, ceea ce înseamnă că au lungime finită; în general, distanţa dintre două puncte devine minimă doar când reprezintă arcul unui cerc cu diametrul egal cu cel al sferei; suma unghiurilor unui triunghi este variabilă, dar întotdeauna mai mare de 180°. Aţi putea să înnebuniţi. Acum imaginaţi-vă conuri, hiperboloizi, suprafeţe generate prin rotirea curbelor trigonometrice sau logaritmice, o suprafaţă închisă obţinută din unirea laturilor unui dreptunghi după ce în prealabil unul dintre capete a fost rotit cu 180° sau oricare alte suprafeţe care vă mai trec prin minte. Iar acum imaginaţi-vă o planetă formată numai din apă, bântuită de furtuni şi neguvernată de legile de bază ale fizicii. In orice punct, suprafaţa ei poate avea orice formă, care nici măcar nu rămâne aceeaşi în timp.

Treceţi de la spaţiul cu două dimensiuni la unul cu trei; cu patru, adică, dacă luaţi în calcul şi axa timpului şi dacă nu cumva, după cum cred mulţi filozofi, acesta reprezintă, de fapt, mai multe dimensiuni; adăugaţi hiperspaţiul, în care acţionează forţele paranormale; supuneţi-l legilor haosului şi ale urii: atunci

veţi obţine ceva asemănător cu universul infernului.

Am ajuns la o creastă, Ginny ocolind-o printr-o parte, eu prin cealaltă. Traiectoriile noastre divergeau din cauza curburii spaţiului. Încercarea mea de a o intercepta pe Ginny era mai mult decât inutilă; în regiunea unde mă aflam, o linie îndreptată spre ea se curba repede în altă direcţie. Treceam dintr-o geometrie în alta, printr-un pliu al spaţiului care scurta distanţe enorme, în drum spre pieire.

Nici un muritor n-ar fi putut-o evita. Dar Bolyai nu mai era muritor. Geniului său i se adăugaseră cunoştinţele şi abilităţile dobândite în mai mult de un secol de eliberare de trupul iubit, dar restrictiv. Trupul lui Svartalf se transformase dintr-o capcană într-o unealtă, începând din momentul în care relaţia cu Ginny îi îngăduise matematicianului să profite şi de resursele ei. Putea face, cu viteza luminii, observaţii despre un anumit domeniu, putea să scrie şi să rezolve mental ecuaţiile care-l descriau, să-i calculeze posibilele proprietăţi şi să obţină o imagine excelentă despre cum se va transforma conturul acelui loc în altul - totul în fracţiuni de secundă. Îşi croia drum printre furtunile dimensionale ale iadului ca un atacant în faţa golului. Exulta. În lipsa altei voci, cânta melodiile de împerechere şi luptă ale unui motan negru. Ne căţăram peste munţi şi ne strecuram spre ţelul nostru.

Nu era un drum uşor. Trebuia să fim foarte precauţi şi să reacţionăm în fiece clipă. De multe ori făcurăm greşeli care ne-ar fi putut costa mult. Pierdeam contactul cu Ginny şi mă rătăceam; sau aproape că ne ciocneam din cauza unei clătinări, sau câmpul gravitaţional intens dintr-un spaţiu foarte curbat atrăgea brusc măturile spre sol şi încerca să ne smulgă ochii şi măruntaiele; sau o neaşteptată scădere a greutăţii ne făcea să ne rostogolim; sau treceam prin cute ale spaţiului, în loc să le ocolim, şi imediat ne trezeam în altă parte; sau intram în locuri unde hiperspaţiul era atât de slab, încât vrăjile pentru cozile de mătură nu funcţionau, iar noi trebuia să înaintăm prin intermediul impulsului şi al aerodinamicii... Nu-mi amintesc fiecare incident. Eram mult prea ocupat ca să le mai observ pe multe dintre ele.

Totuşi înaintarăm chiar mai repede decât sperasem, după ce Bolyai descoperi ce şiretlicuri puteam să folosim când dimensiunea timpului se curba. După ce aflarăm cum să trecem uşor

dintr-un sistem metric în altul, larma asurzitoare şi iluziile optice dezgustătoare nu ne mai deranjară atâta. În plus, lumea din jurul nostru deveni mai stabilă. Cineva sau ceva îşi construise bârlogul într-o regiune unde perturbaţiile aveau tendinţa să se anuleze una pe alta.

Până la urmă puturăm să studiem peisajul fără să ne întrerupem zborul. Observarăm că şesul fusese înlocuit cu piscuri, zone pline cu oase sfărâmate, un puţ care părea fără fund, o mare de lavă de unde izbucneau flăcări şi se ridicau aburi care ne determinară să ne punem măştile, ca să nu ne trezim cu plămânii corodaţi. Dar asemenea imagini erau îndepărtate şi păstrarăm distanţa faţă de ele în timp ce ne străduiam să ne continuăm drumul. Acum înaintarea era mai uşoară. Puteam să ne relaxăm puţin. Şi chiar era bine s-o facem. Când Ginny se uită în globul de cristal, o lucire pală dar din ce în ce mai intensă din interior ne arătă că ne apropiam de ţintă.

Am dat drumul mâinii lui Ginny, nu pentru că aş fi vrut, ci pentru că ne dureau braţele de încordare. Pentru un timp, zburarăm în linişte, privind în jur.

În linişte... Vântul se potolise; nimic nu mişca, în afară de aerul dislocat de noi. Un aer cu o duhoare de mormânt, care ne îngreţoşa cu umiditatea şi căldura lui, dar era respirabil. Cerul rămăsese negru, cu aştrii lui mişcători, mai mult decât negri. Din când în când, câte un meteorit imens şi hidos ne trecea pe deasupra capetelor, cu o viteză doar puţin mai mare decât a noastră, urmărind o traiectorie deasupra atmosferei şi dispărând dincolo de orizontul inexistent. Câteodată un fulger globular înflorea şi se stingea într-o lumină slabă.

Fosforescenţa macabră a solului rămăsese principala noastră sursă de lumină. Ne aflam la marginea unei mlaştini, la fel de imensă ca tot ce văzusem până acum. Bălţile, iazurile, lacurile se întindeau la nesfârşit, lucind slab acolo unde nu erau acoperite cu putreziciuni. Copacii, groşi şi contorsionaţi, aveau ramurile împletite, chiparoşi se întindeau peste ape şi buşteni plutitori; dar nici unul dintre ei nu era viu. Rădăcinile dese şi moarte invadaseră malurile. Din nămol se ridicau, printre trunchiuri, ceţuri galbene; tentacule de negură ascundeau mijlocul mlaştinilor într-o burniţă murdară.

În faţă, foarte, foarte departe, o lumină arămie se reflecta agitată pe nişte nori joşi. Fără să fim avertizaţi prin nimic, un

pliu sau o convulsie a spaţiului ne duse direct acolo.

Zgomotul ne asaltă: tobe, împuşcături, ţipete. În mijlocul unei insule cu vegetaţia defrişată ardea un foc înalt cât o turlă, împrăştiind căldura ca pe nişte suliţe fierbinţi. În spatele inimii lui albe în care ceva — nu am reuşit să disting ce anume — se zvârcolea şi urla, am întrezărit nişte siluete care dansau, negre, goale, scheletice, aidoma unor lăcuste. Când ne văzură, urletele lor acoperiră vuietul flăcărilor, iar tam-tamul se transformă într-un *boom-ba-da-boom, boom-ba-da-boom.* Din copacii fără frunze se ridică un stol de păsări. Aveau mărimea şi culoarea vulturilor, dar capetele şi ghearele fioroase le erau lipsite de piele.

Svartalf scuipă sfidător. Măturile noastre accelerară şi lăsară stolul în urmă. Nici măcar nu cred că erau vii. Peste tot în faţa noastră auzeam alte tobe începând să bată, după ele urma o şoaptă, şi iarăşi *boom-ba-da-boom, boom-ba-da-boom.*

Ginny îmi făcu semn să mă apropii. Arăta groaznic.

— Dacă nu mă înşel, spuse, suntem deasupra regiunii Diddy-Wah-Diddy, şi cei de jos transmit vestea mai departe.

Mi-am dus mâna stângă la mânerul hangerului.

— Ce-ar trebui să facem?

— Să virăm. Să încercăm să mergem prin altă parte. Dar repede.

Curentul de aer pricinuit de viteza noastră de deplasare părea aromat după acea duhoare iritantă; până la urmă, când se răcori, îşi pierdu de tot mirosul. Trecurăm peste un şir de dolmene, şi aerul deveni iarăşi îngheţat. Sub noi se întindea, golaş, un câmp de bătălie. Acolo se luptau două armate. Probabil că făceau asta de câteva secole, deoarece mulţi dintre soldaţi purtau zale, căşti şi suliţe, restul fiind îmbrăcaţi în piei şi pânze aspre; armele pe care le foloseau erau sabia, lancea şi toporul. Auzirăm zăngănitul fiarelor, freamătul picioarelor şi zgomotul ca dintr-o măcelărie al loviturilor care-şi atingeau ţinta; dar nu răsunau nici strigăte, nici trompete ori respiraţii greoaie. Extenuaţi, deznădăjduiţi, morţii îşi continuau războiul etern.

După ce trecurăm de ei, cotirăm şi ne îndreptarăm spre destinaţia noastră. Survolarăm o pădure de spânzurători şi un râu care curgea scoţând suspine şi ale cărui picături de apă, ridicate de o rafală de vânt, erau calde şi sărate. Îndurarăm

căldura şi vaporii otrăvitori care urcau de la un sistem de şosele unde nişte vehicule cu motor se târau bară la bară; reţeaua se întindea pe mile întregi, nu ştiu până unde şi nici n-am putut să-i ghicesc scopul. Traversarăm dealuri găurite de tranşee şi cratere de bombe şi pline de tunuri ruginite, ultimul semn de viaţă fiind un steag înălţat ca pentru o victorie şi ale cărui culori se estompaseră, devenind cenuşii. Dealurile urcau tot mai mult, până când ajunserăm la nişte munţi atât de înalţi încât avurăm nevoie de măştile cu oxigen; trecând peste canioane trebui să evităm bolovanii care cădeau în sus.

După munţi, peisajul se domoli din nou. Altă câmpie, nemărginită, presărată cu bolovani. Pe ea, foarte departe, aproape ca nişte jucării, observarăm nişte turnuri negre, subţiri. Globul de cristal începu să lumineze feeric, iar în mâna lui Ginny, bagheta magică se îndreptă brusc în acea direcţie.

— Pe Hecate, strigă soţia mea, acolo e!

XXXIII

Mi-am aliniat matura lângă cea a lui Ginny. Vântul continua să sufle o tânguire în urechile noastre, un curent de-a lungul coastelor, un miros de sulf ars şi fier umed. Planând pe loc, cozile de mătură oscilau şi trepidau. Piciorul Virginiei lipit de al meu era o atingere minunat de plăcută.

Privirăm globul ţinut de ea. Svartalf-Bolyai îşi întinseră gâtul peste braţul ei, ca să vadă şi dânşii. Aflându-ne atât de aproape, iar spaţiul dintre noi şi castel nefiind prea diferit sub raport geometric de cel de acasă, globul funcţiona foarte bine. Ginny mări imaginea castelului. Acesta avea o culoare îndoliată şi era monstruos atât ca dimensiuni cât şi ca formă. Dar oare avea vreo formă? Se răsfira, se avânta spre înălţimi, se ascundea în adâncuri iar singura lui unitate stilistică era aceea a urâţeniei. Ici, un turn subţire se ridica, încovoiat, dintr-un donjon cubic, colo, o cupolă se umfla ca o băşică, dincolo, o barbă de piatră atârna peste o poartă disproporţionată... mile pătrate de diformităţi fără sens -mişunând de viermuiala dracilor.

Încercarăm să privim prin ziduri, dar privirile noastre nu pătrunseră prea adânc. În spatele şi dedesubtul camerelor cavernoase şi a labirinturilor întortocheate pe care le zărirăm roiau mult prea multe forţe rele. Cu atât mai bine, ţinând seama

de imaginile vagi pe care le văzusem. Timp de o clipă, la limită, recepţionarăm un gând din interior - nu, nu un gând, o undă de agonie, plină de atâta suferinţă, încât Ginny ţipă iar eu mi-am muşcat buzele până la sânge. Stinserăm sfera şi ne îmbrăţişarăm până ce ne oprirăm din tremurat.

— Nu ne putem permite asta, spuse Ginny, eliberându-se. Nu mai avem destul timp.

Reactivă globul, cu o vrajă premonitorie. In universul nostru, acestea funcţionează foarte rar, dar Lobacevski teoretizase că dimensiunile fluide ale Gheenei ne-ar putea oferi şanse mai mari. Imaginea din sferă se roti, apoi se stabiliză pe un punct şi se apropie: o curte interioară, de formă heptagonală neregulată, înconjurată de clădiri ca nişte cavouri şi de turnuri contorsionate. În mijlocul curţii se afla o căsuţă din piatră nefasonată, fără ferestre şi cu o singură uşă. Deasupra ei, o turlă sugera o ciupercă otrăvitoare, neagră ca abanosul, care se înălţa peste straturile înconjurătoare şi umbrea curtea.

Din aceleaşi motive ca mai înainte, n-am putut să privim nici în interiorul căsuţei. Totuşi, aceasta părea nelocuită. Am avut sentimentul neliniştitor că, într-un anumit mod pervers, era corespondentul unei capele.

— Clar şi fără echivoc, spuse Ginny. Asta înseamnă că Val va ajunge curând acolo. Trebuie să ne facem repede un plan.

— Şi să ne şi mişcăm repede, am adăugat eu. Dă-mi o imagine de ansamblu, cu prim-planuri punctuale; se poate?

Ginny încuviinţă. Imaginea fu înlocuită cu o alta, luată de sus. Iarăşi am observat viermuiala de draci. Întotdeauna erau aşa agitaţi? Cu siguranţă că nu. Focalizarăm pe o bandă de demoni. Nici unul nu semăna cu altul; în iad, vanitatea este foarte mare. Un trup acoperit de ţepi, un dinozaur cu tentacule, o femeie şleampătă şi grasă, ale cărei sfârcuri erau capete rânjitoare, un porc zburător, o picătură schimbătoare, un bărbat gol, cu un şarpe în locul falusului, un chip pe o burtă, un pitic cu picioare subţiri şi lungi de trei metri, ca şi alte înfăţişări de nedescris... Dar îmi reţinu atenţia faptul că, în majoritate, erau înarmaţi. Evident, nici ei nu optaseră pentru arme de foc. Oricum, şi armele medievale erau de temut.

Rătăcind în mulţime, privirile noastre întâlniră şi alte grupuri similare. Confuzia era de necrezut. Nu aveau nici o disciplină, nici un fel de ierarhie; fiecare se agita ca un pui decapitat,

ţipând la ceilalţi, şi toţi se împingeau, se certau şi începeau să se bată. Iar în fiecare clipă, din interior se aduceau noi arme, şi din ce în ce mai mulţi zburători groteşti se înălţau în aer şi survolau zona.

— Fără îndoială, au fost alertaţi, am spus eu. Tobele…

— Am impresia că habar n-au la ce să se aştepte, replică Ginny, cu voce stăpânită. Doar păzesc locul unde vrem noi să ajungem. Oare Necuratul să nu le fi trimis nici un mesaj despre noi?

— Bănuiesc că nu poate să se amestece personal în problema asta, pentru motive asemănătoare cu cele ale lui Lobacevski. Cel mult le-o fi spus subalternilor lui să se aştepte la necazuri din partea noastră. Dar ei n-au de unde să ştie că am reuşit să facem ce-am făcut. Mai ales până nu punem capăt călătoriei în timp.

— Iar forţele diabolice sunt stupide, spuse Ginny. Niciodată răul nu-i inteligent sau creativ. Au primit mesajul să se aştepte la un raid, şi uite ce debandadă.

— Nu-i subestima. Şi un idiot poate să te omoare, am pus eu lucrurile la punct. Uite ce-o să facem, dacă eşti de acord. Năvălim direct înăuntru. N-avem cum să-i împiedicăm să ne observe, deci trebuie să fim iuţi. Noroc că beţele noastre funcţionează aproape normal în zona asta. Nu ne vom îndrepta direct spre curte, pentru că ne-ar putea bloca. Vezi palatul ăla - presupun că aşa ceva este - cel din stânga, ale cărui coloane din faţă seamănă cu nişte intestine? Trebuie să aparţină vreunui ştab, ceea ce face din el o ţintă logică pentru orice bombă lansată de inamic. In ultimul moment, vom vira spre adevărata noastră ţintă. Tu o să intri înăuntru, o să ridici scuturile paranormale şi o să definitivezi vraja pentru întoarcere. Eu o să păzesc uşa. În momentul când apare Val, o înşfaci şi îl ucizi pe răpitor. Ai înţeles?

Ne sărutarăm o ultimă oară, acolo, sub cerul infernului. Apoi atacarăm.

Curentul de aer iscat de trecerea noastră urla în jur. Câmpia pustie fugea pe sub noi. Am auzit provocarea lui Svartalf şi i-am răspuns cu un strigăt războinic. Frica mă părăsi. La o parte, voi, legiuni ale întunericului, venim să ne recuperăm fata!

Începură să ne observe. La urechile noastre ajunseră croncănituri şi vaiete, la care de jos se răspunse cu urlete. Dracii

zburători împânziră aerul. Apoi li se alăturară şi alţii, până ce câteva sute de aripi prinseră să se agite pe cerul negru ca funinginea. Nu se puteau hotărî cum să procedeze. Noi ne apropiam din ce în ce mai mult. Castelul se ridica în faţa noastră, înalt ca munţii peste care trecuserăm mai devreme.

Ginny trebui să-şi folosească toată energia ca să îndepărteze vrăjile negre. Scuturile de protecţie ne erau bombardate cu fulgere globulare albastre, urmate de tunete şi ozon. Nori aducători de moarte erau aruncaţi prin hornuri, se învolburau deasupra noastră, sugeau aerul şi se risipeau. Nu aveam nici un dubiu că în jur ploua cu blesteme, iluzii, ispitiri şi deochiuri urlătoare, deşi noi nu le percepeam.

Efortul o epuiza pe Ginny. I-am zărit chipul palid şi încordat, cu părul ud de transpiraţie lipit de frunte şi obraji; agita bagheta magică, în timp ce cu mâna liberă făcea pase, iar buzele îi murmurau vrăji. Svartalf mârâia în faţa ei; Bolyai pilota mătura. Nici unul dintre ei nu mai putea rezista mult.

Dar acel val de conjuraţii făcea imposibilă vătămarea noastră fizică. Probabil că, în cele din urmă, creatura care-i conducea pe adversari realiză asta, deoarece atacul încetă. Dar spre noi se îndreptă un vultur de mărimea unui cal şi având cap de crocodil.

Îmi scosesem hangerul. M-am ridicat în scări.

— Nu-ţi dau nici un ban tribut! am răcnit şi l-am lovit.

Vechile puteri se treziră în lamă, care pătrunse în ţintă cu o forţă pe care am simţit-o până-n ultimul oscior. Din aripa retezată ţâşni sângele. Dracul răcni înfiorător şi se prăbuşi.

Un şarpe-liliac se aruncă spre mine, încolăcindu-mi-se în jurul braţului drept. L-am apucat de gât înainte să reuşească să-şi înfigă colţii. Şi ca om rămâneam un lup; i-am retezat capul cu dinţii. Apoi de-abia am reuşit să spintec un calcan mare cu două cozi, care se îndrepta spre Ginny. Un câine de vânătoare înaripat vru să ne intercepteze. Am întins hangerul şi l-am împuns.

Sunete de goarnă acoperiră larma. Stolul agitat, gălăgios şi puturos se retrase, cu obişnuita dezordine. Stratagema noastră funcţionase. Toate trupele lor, infanteria, corpul aerian, toţi erau chemaţi să apere palatul.

Ne menţinurăm direcţia până ajunserăm la două sute de metri distanţă. Reşedinţa nici nu se mai vedea din cauza aripilor

şi a trupurilor puturoase. Am ridicat hangerul, dând semnalul. Am cotit spre dreapta şi ne-am repezit în jos. În spatele nostru se dezlănţui babilonia.

Aterizarăm frânând din răsputeri. Înconjurată de ziduri, ameninţată de căciula turnului, căsuţa parcă se micşora în lumina slabă. Am sărit din şa direct la uşă şi i-am încercat clanţa care-mi dădea fiori reci. Scârţâi deschizându-se şi ne repezirăm înăuntru.

În faţa noastră se afla o singură încăpere, cu pereţi goi din piatră. Nu era mare, dar se ridica în sus, spre întunericul deplin al turnului. O Mână a gloriei împrăştia o vagă lumină albastră. Aranjamentul obiectelor şi diagrama de pe podea erau similare cu cele folosite de noi pentru a realiza trecerea.

Am simţit cum mi se rupe inima.

— Val! am hohotit eu.

Ginny mă opri. In vremea asta, Svartalf se strecură printre gleznele mele.

— Abţine-te, şuieră ea. Stai pe loc. Acesta-i copilul-spiriduş.

Am tras adânc aer în piept şi mi-am recăpătat luciditatea. Desigur, desigur. Dar era prea mult pentru mine să mă uit la forma aceea micuţă din faţa altarului, la buclele blonde şi la ochii goi, goi. La fel de straniu a fost să văd, lângă făptura pe jumătate vie, materia deja schimbată de la noi din casă: praf, conţinutul cutiei cu nisip, zaţ de cafea, şerveţele murdare, o cutie cu supă „Campbell's"...

Garnizoana dracilor se revărsa, peste ziduri şi prin porţi, în curtea interioară. Am trântit uşa şi am pus zăvorul. Era solid şi masiv; putea să reziste câteva minute.

De câte aveam nevoie? Am încercat să reconstitui evenimentele. Fără îndoială, răpitorul era un imbecil, chiar şi după standardele iadului. Auzise blestemul lui Marmiadon. Probabil că mulţi dintre ei îl auziseră, dar nu întrezăriseră nici o posibilitate să-l îndeplinească. Acesta singur observase vulnerabilitatea noastră. „Uhu", probabil că-şi spusese el, şi se grăbise să adune puţină glorie, fără să-l consulte pe vreunul dintre demonii capabili să gândească. Dacă ar fi făcut-o, acela i-ar fi putut spune să o lase baltă. Acţiunea lui furniza o dovadă despre legătura dintre iad şi biserica ioanină şi putea astfel să pună în pericol întregul plan de sabotare a religiei şi societăţii la care Necuratul lucrează încă de când i-a amăgit pe primii neognostici.

Fiind un asemenea oligofren, creatura asta nu putea să rezolve problema momentului mecanic al transferării între universuri a vreunui trup diferit de al său propriu, decât dacă masa de schimb era aproape identic configurată. Probabil că intenţionase să apară în casa noastră, s-o privească pe Valeria în timp ce dormea, să se întoarcă aici, să farmece o bucată de carne ca să semene cu ea, apoi să se ducă s-o ia. Prima parte ar fi durat doar câteva secunde, dar Svartalf îl simţise. Şi răpirea ar fi trebuit să se desfăşoare repede, dar motanul îl aşteptase şi-l atacase.

În acest moment, dacă simultaneitatea între universuri avea vreun înţeles, bătălia de la noi de acasă se afla în plină desfăşurare, şi Svartalf era golit de sânge. Mi-am încordat gâtul. M-am aplecat asupra lui.

— Dacă n-ai fi fost tu, am fi ajuns prea târziu aici, i-am şoptit. Pentru un astfel de ajutor nu s-au inventat încă mulţumirile potrivite.

I-am mângâiat cu foarte mare blândeţe capul îmblănit. El îşi ciuli iritat urechile. Pe meleagurile acestea nu avea nici un pic de răbdare pentru sentimentalisme. De altfel, urechile lui erau acum şi ale lui Janos Bolyai.

Ginny desena cu creta în jurul camerei o diagramă de apărare pasivă împotriva demonurgiei. Trebuia să fie atentă să nu deranjeze altarul, emblema sau oricare alt obiect. Acestea constituiau biletul de întoarcere al ticălosului. Având-le la dispoziţie, nu-i rămânea decât să rostească, în cosmosul nostru, vrăjile potrivite, aşa cum şi noi folosiserăm lucrurile şi simbolurile din laboratorul lui Griswold ca să ne asigurăm vieţile. Dacă răpitorul descoperea că nu mai poate să revină cu victima lui, doar Dumnezeu ştie ce s-ar fi întâmplat. Cu siguranţă ar fi părăsit amândoi casa noastră, lăsând în schimb un spiriduş. Dar n-am mai fi găsit nici un indiciu asupra locului de unde venise demonul sau încotro s-ar fi dus. Era posibil ca tocmai asta să fie şansa de care Necuratul avea nevoie ca să-şi pună iar planul pe roate.

Afară, larma creştea - lovituri cu picioarele, ţopăieli, urlete, fluierături, icnete, pălăvrăgeli, sâsâituri, lătrături, schelălăieli, guiţături, gemete, mugete. Uşa vibra sub loviturile picioarelor, pumnilor şi copitelor.

Trebuia să mă transform. Am lăsat jos aparatul de respirat şi

celelalte veşminte şi mi-am înfăşurat jacheta lui Barney în jurul braţului drept.

O gură lată de doi metri şi plină de colţi pluti printr-un perete. Eu am urlat şi Svartalf scuipă. Ginny înşfăcă bagheta magică, s-o înlăture. Chestia dispăru. Dar după aceea Ginny fu mereu nevoită să se întrerupă din lucru, ca să ne păzească de asemenea atacuri.

Trebui să construiască fortificaţii împotriva lor, înainte de-a putea să lucreze la vraja ce urma să ne trimită acasă. Ultimul ritual nu trebuia însă început până când între noi şi laboratorul de pe pământ nu se stabilea măcar un câmp slab, pentru că altfel totul ar fi fost inutil. Dacă realiza un contact iniţial, Ginny putea să testeze în linişte balanţa de forţe de care era nevoie şi să le aducă la intensităţile necesare efectuării transferului. Acum nu avea destul timp la dispoziţie. În consecinţă, construcţia ei de apărare înainta lent şi în etape.

Tărăboiul de afară parcă se mai liniştise puţin. Am auzit nişte porunci. Bubuiturile şi văicărelile sugerau că diavolii se înarmaseră cu bastoane. Răsunară paşi repezi. Uşa se zgudui sub lovitura unui berbec.

M-am dat la o parte. La a treia lovitură, uşa se sfărâmă şi ieşi din ţâţâni. Primul drac din capătul berbecelui se rostogoli înăuntru. Arăta cam ca un gândac de bucătărie, de mărimea unui om. L-am tăiat în două, cu o lovitură scurtă. Jumătăţile se mai agitară un timp după ce căzură şi se încolăciră în jurul arătării, ca un fel de cerb, care-l urmase, dându-mi posibilitatea s-o măcelăresc cu uşurinţă. Ceilalţi îndepărtaseră berbecul care bloca intrarea îngustă. Dar şi victimele mele constituiau o baricadă parţială în faţa lor.

Semiîntunericul de afară transforma în umbre aproape toată garnizoana, dar hărmălaia era asurzitoare, iar mirosul de nesuportat.

Unul dintre ei înaintă. Era o gorilă cu picioare de om. Agita un topor pe măsură. Încercă să mă lovească. Pregătit, în poziţie de karate, m-am dat la o parte. Din locul în care izbi zidul ţâşniră scântei. Am repezit hangerul şi i-am tăiat degetele. Scăpă toporul. Urlând de durere, încercă să mă pălmuiască. În timp ce mâna lui îmi căuta capul, i-am tăiat tendonul lui Ahile. Căzu. N-am mai încercat să-l omor, deoarece, în timp ce se târa afară, bloca accesul celorlalţi. Pulsul îmi bubuia.

Următorul era o dihanie cu sabie şi scut. Ne băturăm câteva minute. Era un spadasin remarcabil. I-am parat loviturile, cu excepţia celor primite în jacheta înfăşurată pe mână; dar nu puteam să trec de scutul lui. Metalul zăngănea răsunând deasupra nebuniei din jur, revărsând scântei. Am început să gâfâi. El se apropie şi mai mult de mine. Prin minte îmi trecu o idee. Când dihania lovi, pe deasupra scutului, m-am lăsat iarăşi pe vine. Abia am parat lovitura cu hangerul. Cu stânga am înşfăcat toporul şi l-am pălit cu coada lui între picioare. Căzu, expunându-şi gâtul. L-am izbit.

Ridicându-mă, am aruncat toporul în spatele altui monstru, care se trase înapoi. Spre mine venea o lance. Am prins-o de mâner şi am rupt-o.

După aceea nu s-a mai apropiat nici unul. Mulţimea se întoarse cu spatele; începură să se certe între ei. Printre bătăile înnebunitoare ale inimii, mi-am dat seama că nu mai puteam să rezist prea mult Adică în ipostaza umană. Acum era momentul să iau forma de lup, mai puţin vulnerabilă. Am aruncat hangerul şi am acţionat lanterna.

Foarte repede mi-am dat seama că, printre toate acele influ-enţe, transformarea era lentă şi foarte chinuitoare. Un timp, m-am zvârcolit neajutorat între cele două forme. Un ticălos cu cap de cocoş îşi trâmbiţă bucuria şi se repezi spre mine, chiuind ascuţit. Vârcolac sau nu, nu puteam să supravieţuiesc dacă mă tăia în două. Svartalf ţâşni pe lângă mine, se căţără pe abdomenul duşmanului şi-i scoase ochii cu ghearele.

Devenind lup, am luat din nou poziţie de luptă. Motanul se întoarse în cameră. La timp. Diavolii ajunseseră, până la urmă, la minunata idee de a arunca proiectile. Aerul era înţesat de pietre, arme şi diferite alte obiecte contondente. Majoritatea nu-şi nimereau ţinta. Infernul nu este un loc potrivit pentru a-ţi perfecţiona ochirea. Cele care mă loveau îmi provocau niţică durere, dar nu mă puteau răni serios.

Ploaia de proiectile luă sfârşit când, ajunşi în pragul isteriei, diavolii încercară să ne asalteze toţi o dată. Rostogolindu-mă în acea învălmăşeală puturoasă, am devenit ţinta a nenumărate hărţuieli, spintecări şi ciopârţiri. Dacă Ginny nu şi-ar fi terminat de construit câmpul de apărare şi nu mi-ar fi venit în ajutor, demonii m-ar fi biruit prin numărul lor mare. Arma lui Ginny îi înlătură însă pe cei care escaladau mormanul de trupuri

zvârcolitoare.

În cele din urmă se retraseră; morţii şi răniţii alcătuiau o baricadă înaltă. M-am aşezat în sângele demonic, peste ciozvârtele de corpuri, printre lamentaţii, şi am început să gâfâi, cu limba scoasă. Ginny îmi ciufuli blana, pe jumătate râzând, pe jumătate plângând. Fusese şi ea atinsă de gheare; din zgârieturi îi curgea sânge, iar rochia-i era numai zdrenţe. Ajutorul pe care i-l dăduse Svartalf o ferise totuşi de răni grave. M-am uitat după motan şi l-am văzut jucându-se cu coada unui diavol de parcă ar fi fost un şoarece.

Mult mai importantă era luminozitatea blândă care se degaja din liniile trasate pe podea. Rămăseserăm la fel de vulnerabili la forţa fizică, dar incantaţiile magice nu ne mai puteau afecta. Iar distrugerea pereţilor impalpabili pe care-i înălţase Ginny ar fi cerut foarte mult timp.

— Steve, Steve, Steve... Ginny se ridică. Ar fi mai bine să pregătesc întoarcerea noastră.

— *Halt!* s-a auzit o voce din întuneric.

Era răguşită, cu un ciudat ritm hipnotic, care departe de a fi calm, crea o impresie de mânie şi energie oarbă.

— *Wqffenstill stand. Parlamentieren Sie mit uns.* (Stai!... Încetaţi focul. Veniţi să negociem)

Diavolii, chiar şi cei grav răniţi, amuţiră. Ecoul larmei lor se mai auzi un timp din ce în ce mai slab, până când tăcerea fu aproape totală, iar cei care puteau, se retraseră până când se pierdură în întunericul din spate. Ştiam că vorbise stăpânul lor, lordul acelui castel... care probabil că era o figură importantă în consiliul Necuratului, de vreme ce reuşea să se impună în faţa acestor creaturi nebune.

Peste dalele din piatră se auzi bocănit de cizme. In faţa noastră apăru şeful demonilor. Înfăţişarea pe care şi-o luase mă uimi. Era umană, ca şi vocea; dar cât se poate de banală. Avea înălţimea potrivită, umerii înguşti, faţa puţin buhăită, împodobită cu o mustaţă scurtă, retezată deasupra buzei, şi o buclă căzută pe frunte. Purta un fel de uniformă militară cafenie, simplă. Dar de ce-si pusese la braţ o bandă roşie, cu antica si onorabila svastică?

Svartalf lăsă baltă jocul şi se zburli. Prin efluviile diabolice, am reuşit să disting mirosul fricii lui Ginny. Atunci când o priveai în ochi, faţa aceea nu mai era banală. Ginny se încordă şi profită

că era cu câţiva centimetri mai înaltă decât noul venit, ca să-l privească de sus; rosti pe tonul cel mai arogant:

— *Was willst du?* (Ce vrei?)

Un *du* insultător. Germana ei era limitată, dar cât timp Bolyai se afla în Svartalf, Ginny putea să-şi îmbunătăţească fluenţa limbii prin intermediul animalului ei sacru. (De ce insista prinţul diavolilor asupra dialogului în germană? Este un mister pe care încă nu l-am putut descifra.) Eu îmi păstrasem destule calităţi umane ca să-i pot urmări.

— Vă pun aceeaşi întrebare, replică inamicul. Deşi folosea pronumele de politeţe, vocea lui era poruncitoare. Aţi năvălit în patria noastră. I-aţi ucis şi mutilat pe bravii noştri ostaşi, care au încercat să se apere. Aţi pângărit cu prezenţa voastră odioasă Casa Trimiterilor. Care vă e justificarea?

— Am venit să recuperăm ce este al nostru.

— Cum? Spuneţi tot!

Am mârâit un avertisment de care Ginny nu avea nevoie.

— Dacă v-aş spune, aţi putea găsi metode să ne împiedicaţi să reuşim. Oricum fiţi sigur că nu intenţionăm să rămânem aici.

În curând ne vom termina misiunea. Pe frunte îi luceau picături de transpiraţie. Vă... Vă sugerez că ar fi în avantajul ambelor părţi dacă ne-aţi lăsa în pace până atunci.

El bătu din picior.

— Trebuie să ştiu! Vă poruncesc să-mi spuneţi! Este dreptul meu!

— Viermii nu au drepturi, replică Ginny. Gândiţi-vă: nu puteţi trece prin zidul nostru fermecat şi nici n-aveţi timp, până plecăm, să-l spargeţi prin violenţă. Puteţi doar pierde trupe. Nu cred că stăpânul suprem ar fi mulţumit de o asemenea risipă de resurse.

Tipul dădu din mâini. Tonul i se ascuţi.

— Nu admit înfrângerea. Pentru mine, înfrângerea nu există. Dacă am suferit un eşec, asta s-a întâmplat doar pentru că trădătorii m-au înjunghiat pe la spate. Se ambalase atât de mult, încât parcă intrase în transă. Vom sparge încercuirea de fier. Vom strivi paraziţii care infestează universurile. Vom continua până la victoria finală. Fără capitulări! Fără compromisuri! Destinul ne cheamă să mergem înainte!

Mulţimea se ridică, parcă la comandă, şi-l aclamă.

— Dacă vreţi să ne faceţi o propunere, faceţi-o, spuse Ginny.

Dacă nu, plecaţi. Avem treabă.

Trăsăturile i se schimonosiră, dar reuşi să se stăpânească şi să spună:

— Aş prefera să nu demolez clădirea. În aceste pietre s-au investit prea mult efort şi magie neagră. Predaţi-vă şi vă promit un tratament corect.

— Ce valoare au promisiunile dumneavoastră?

— Am putea discuta, de exemplu, câştigurile lumeşti care-i recompensează pe cei ce servesc cauza adevăratei...

Svartalf mieună. Ginny se răsuci. Simţind un miros nou, am aruncat o privire în spate. Răpitorul se materializase. Valeria se afla în braţele lui.

Tocmai se trezea. Îşi sugea un deget; genele îi tremurară, capul i se întoarse într-o parte:

— Tati? murmură somnoroasă. Mami?

Făptura care o răpise era mai mică decât Val. Avea un corp acoperit cu plăcuţe blindate şi ţepi, picioare cu gheare, două braţe ca de gibon, care se terminau şi ele cu gheare ucigătoare, şi un cap micuţ şi buhăit. Din mai multe răni îi picura sânge. Buzele căzute aveau întipărite pe ele un rânjet imbecil, care se stinse când demonul văzu ce-l aştepta.

Urlă în engleză: „Sefu', ajută-mă!", o scăpă pe Val şi încercă s-o ia la fugă. Svartalf îi tăie calea. Diavolul se repezi la motan. Acesta se feri. Ginny ajunse lângă ei. Ridică piciorul, apoi îl lăsă să cadă. Am auzit un pârâit. Demonul scoase un urlet dement.

Eu mi-am păstrat poziţia. Stăpânul castelului încercă să treacă pe lângă mine. I-am sfârtecat o halcă din gambă. Şi ea avea gust omenesc... hm, aproape omenesc. Stăpânul se retrase, în haosul de umbre ale prozeliţilor lui uimiţi. Prin zarva creată de ei, am auzit:

— O să mă răzbun pentru asta! Voi dezlănţui asupra lor arma secretă! Casa să fie distrusă! Mândria noastră cere satisfacţie! *Răbdarea mea a ajuns la limită!*

M-am pregătit pentru un nou asalt. Nu lipsi mult să se dezlănţuie unul. Dar baronul reuşi să-şi stăpânească hoarda; vocea sa de stentor acoperea larma celorlalţi. Aşa cum bine spusese Ginny, nu-şi mai puteau permite pierderi inutile.

M-am gândit, pe cât poate un lup să gândească: „Din fericire, habar n-are că de data asta pierderile s-ar fi putut să nu fie inutile."

Pentru că Ginny n-ar fi reuşit să mă ajute. După ce o alintă puţin pe Val, i-o încredinţă lui Svartalf. Animalul sacru - şi, fără îndoială, şi matematicianul o dată cu el - începuse să danseze, să facă tumbe, să ţopăie, să miaune, să se prostească, doar ca să-i îndepărteze fetiţei atenţia de la maică-sa. Am auzit râsetele ei de încântare, ca nişte clopoţei de argint într-o ploaie de primăvară. Dar, în acelaşi timp, auzeam şi incantaţia lui Ginny.

Avea nevoie cam de cinci minute neîntrerupte pentru a stabili un contact iniţial cu cei de acasă. Apoi mai avea nevoie de încă o perioadă ca să determine configuraţia exactă a vectorilor şi să adune energiile paranormale necesare. Abia după aceea am fi putut pleca.

Gloata se agita zgomotos. Din când în când, aruncau în mine cu câte ceva, fără alt motiv decât cel al urii. Eu stăteam în uşă şi mă întrebam dacă vom beneficia de răgazul necesar.

Aerul fu străbătut de un huruit Pământul mi se zgudui sub picioare. Diavolii începură să bocească printre umbre. I-am auzit cum se retrăgeau. Mă cuprinse frica. Niciodată nu făcusem ceva mai greu decât atunci, când mi-am menţinut poziţia în faţa uşii.

Castelul gemu din străfunduri. De pe creneluri începură să se prăbuşească blocuri de piatră dislocate. Printre crăpăturile apărute în uşi şi obloane ieşeau limbi de foc. Fumul încercă să mă asfixieze. Apoi se risipi şi fu urmat de mirosul mucegaiului secular.

— ... *in nomine Potestatis, fiat janua...,* auzeam în spatele meu versurile recitate în grabă de vrăjitoare.

Gigantul se ridică.

Era mai înalt decât cel mai înalt turn al acestei fortăreţe lângă care fusese îngropat. Silueta lui neagră ascundea stelele iadului. Picioarele dărâmau zidurile, cu bubuituri asurzitoare; praful se învolbura şi se dezlănţuiau cutremure. Aproape la fel de zgomotoasă era şi ploaia de mizerii, nămol, ţărână care se revărsau de pe pielea-i zbârcită. Mirosul fetid îţi tăia respiraţia. Căldura descompunerii sale pârjolea şi iradia. Era mort; dar avea în el puterea demonilor.

— ... *saeculi aeternitatis.*

Între timp, Ginny ajunsese la un punct unde, dacă se oprea, nu exista nici un pericol pentru vrajă, şi făcu o pauză. Aşa era ea. Dar acum veni doar să îngenuncheze lângă mine.

— Oh, dragul meu, aproape că izbândisem!

M-am chinuit să apăs pe butonul lanternei. Gigantul îşi rotea capul dintr-o parte în alta, ca şi cum încă ar fi putut să vadă. Figura fără trăsături îi încremeni, îndreptată spre noi. Am apăsat pe buton şi m-am transformat în om. Gigantul ridică un picior. Cel care-l dirija încerca să dăuneze cât mai puţin castelului. Încet, cu foarte mare atenţie, puse piciorul jos în interiorul fortificaţiilor.

Mi-am luat iubita în braţe. Fata mea râdea şi se hârjonea cu motanul. De ce să-i speriem?

— N-avem nici o şansă?

— Eu... n-am timp... câmpul primar e gata... dar nu putem trece înainte să... termin... Te iubesc, te iubesc.

M-am întins spre sabia lui Decatur, care lucea în lumina Mâinii. Am ajuns până la sfârşitul creaţiunii, mi-am zis, şi o să murim aici. Hai să pierim luptând. Poate că sufletele noastre vor reuşi să scape.

Suflete!

Am apucat-o pe Ginny de umeri şi am îndepărtat-o ca să pot s-o privesc.

— Putem trimite după ajutoare, am izbucnit. Nu muritori, nici îngeri cărora le este interzis, dar... dar tu ai stabilit contactul şi... starea energiei acestui univers... nu trebuie prea mult ca să... Există o mulţime de... creaturi care nu-s în Paradis, dar nici prietene ale infernului nu sunt.

Ochii ei străluciră. Sări în picioare, apucă bagheta magică şi sabia, le ridică deasupra capului şi scoase un strigăt.

Gigantul păşi în curte. Diavolii răniţi care nu fuseseră încă striviţi sub piciorul lui urlară de groază. Degetele lui se încolăciră în jurul turnului.

Nu mi-am dat seama în ce limbă rostise Ginny formula, dar strigătul îl încheie în engleză:

— Voi care l-aţi cunoscut pe om şi sunteţi inamici ai Haosului, prin virtuţile acestor simboluri vă chem şi vă spun că drumul spre Pământ rămâne deschis!

Capela se cutremură. Pietrele începură să cadă şi înăuntru, şi afară. Turnul se desprinse, rupt în strânsoarea gigantului, declanşând un torent de bolovani care îi îngropară pe ultimii răniţi ai iadului. Am zărit o constelaţie lipsită de lumină. Gigantul se aplecă să ne scoată afară.

Atunci sosiră salvatorii noştri.

Nu ştiu cine sau ce erau. Poate că înfăţişările lor erau iluzorii. Nu pot spune că au apărut din cele patru zări, pentru că acestea sunt un nonsens în iad. Poate că acelea care răspunseseră chemării lui Ginny erau doar nişte grupuri de făpturi din universul nostru sau din altul, bucuroase că li se oferea şansa să facă un raid prin împărăţia Necuratului, care e şi duşmanul lor. Ginny construise un pod, dar el era încă prea fragil pentru a-i susţine pe muritori. Oricum, după cum bănuisem, entropia infernului oferea forţelor paranormale posibilitatea de a reuşi ceva ce în altă parte ar fi fost imposibil.

Explicaţi-vă asta cum doriţi. Uite ce am văzut eu:

Dinspre vest - silueta unei femei ca o regină, într-o rochie albă tivită cu albastru. Ochii ei erau cenuşii iar trăsăturile de o frumuseţe glacială. Cosiţele negre îi ieşeau de sub un coif cu creastă. In mâna dreaptă purta o lance al cărei vârf împrăştia o lumină de miez de noapte senin, cu sclipiri de stele pământeşti, şi pe umăr ţinea o bufniţă. În mâna stângă avea un scut lung, care înfăţişa capul în agonie al unei femei cu pletele alcătuite din şerpi.

Dinspre sud - cel mai mare şarpe al tuturor timpurilor. Ochii lui erau ca nişte sori, iar dinţii ca nişte cuţite. Pe cap avea pene de culoarea curcubeului, care fâlfâiau în vântul stârnit de el însuşi şi străluceau o dată cu stropii de ploaie pe care îi împrăştia. Alte pene îi alcătuiau o minunată coamă pe spate, în jos. Solzii lui aveau culoarea coralului, iar cei de pe burtă străluceau aurii. Trupul i se încolăcea, scânteind.

Dinspre nord - un bărbat într-un car tras de doi ţapi. Era voinic, cu barbă roşie, purtând o armură de zale şi coif, mănuşi şi centură de oţel. Conducând cu mâna stângă, în dreapta ţinea un ciocan cu mânerul scurt. Mantia îi flutura ca suflată de o furtună puternică. Huruitul roţilor carului umplea văzduhul. Râdea, agita ciocanul şi îl arunca. Acolo unde cădea acesta, ţâşneau flăcări, iar aerul bubuia; apoi ciocanul se întorcea în mâna lui.

Cu toţii erau atât de mari încât de abia-i puteai cuprinde cu privirile. Iadul se cutremura la trecerea lor. Diavolii fugeau mâncând pământul. Când stăpânul lor fugi la rându-i, mişcările gigantului încetară. Apoi acesta căzu iscând un cutremur care mă aruncă la pământ şi demolă o mare parte a castelului. Noii veniţi nu se opriră să desăvârşească demolarea, ci plecară după

ticăloşi. Nu pot să-mi imaginez că au scăpat prea mulţi dintre aceştia.

N-am rămas să privim. Ginny termină vraja de transfer şi o luă pe Valeria în braţe. Eu mi-am vârât la subsuoară sabia lui Decatur - al naibii să fiu dac-o las aici - şi i-am oferit lui Svartalf îndoitura celuilalt braţ. Ridicarăm de pe podea demonul răpitor. Avea un picior rupt.

— Sefu', nu mă lovi, o să fiu cuminte, o să vorbesc, spun tot ce vrei, se văicărea el.

Diavolii n-au pic de demnitate.

Ginny rosti cuvântul final şi făcu ultimul gest. Trecurăm dincolo.

XXXIV

Nu semăna deloc cu prima călătorie. Acum ne îndreptam spre casă. Forţele cosmice nu ni se mai împotriveau, ci ne ajutau. O clipă, simţirăm un vârtej, apoi ajunserăm.

Echipa lui Barney ne aştepta în laborator. Când am apărut sub cupola clopotului, săriră în sus de bucurie, plânseră şi înălţară rugi de mulţumire. Am aflat că lipsisem din acest univers doar două ore. Şi poate nu trecuse mai mult timp nici în iad. Nu aveam de unde să ştim, deoarece ceasurile noastre se opriseră în timpul primei tranziţii. Mie mi se părea că se scurseseră secole. Apoi m-am uitat la Valeria şi la Ginny — şi timpul n-a mai avut sens.

Fetiţa clipea uimită privind în jur cu ochi mari, angelici. Mă temeam că lucrurile groaznice pe care le văzuse o speriaseră pentru toată viaţa. Tremurând, m-am aplecat asupra ei.

— Totu-i bine, scumpete?

— O, taţi, se entuziasmă ea. A fost grozav. Mai facem o dată?

Ginny o puse jos. M-am lăsat în genunchi şi am luat-o pe micuţă în braţe. Era agitată.

— Mi-e foame, protestă ea.

Îl eliberarăm apoi pe prizonier. După ce clopotul fu ridicat, acesta încercă să dispară. Dar nu putea să părăsească steaua cu cinci colţuri, iar Barney realizase vraja pe care i-o cerusem şi care nu-l lăsa să se întoarcă în infern fără permisiunea noastră.

Cuţit Sclipitor venise cu mandatul de percheziţie. Ne aştepta

şi el acolo, împreună cu câţiva subalterni. Intră între noi şi-l ridică pe demon de piciorul sănătos. Silueta grotescă se zvârcoli în strânsoarea lui.

— Şefu', dă-mi drumu', şefu', se rugă el. O să ciripesc tot.

Mai târziu am aflat că masa diabolică ajunsă aici în schimbul nostru constase dintr-o grămadă de bolovani, mizerie şi material similar. Dar includea şi o cantitate considerabilă de sulf pur, smoală şi hidrocarburi uşoare. Hardy şi Griswold petrecuseră ceva timp rearanjându-le într-o configuraţie exploziv-incendiară. Dând curs cererii mele, o amestecaseră cu unele materiale pământeşti. Trebuia să nu fie periculoasă pentru noi, pământenii, în cazul în care nu mai ajungea dincolo, la schimb (de fapt, după cum aţi văzut, fusese nevoie să trimitem doar câteva kilograme). Echipa se împrăştie prin laborator, adunând sticle cu acid concentrat, cartuşe de armă, lame de ras şi ce se mai găsi. Apoi Barney fixă în grămadă un dispozitiv controlat de o fotocelulă, care să aprindă materia explozivă în momentul în care părăsea universul nostru. Bănuiesc că în oricare parte a iadului va fi ajuns încărcătura asta, numai bine nu a făcut.

Bineînţeles, copilul-spiriduş se volatiliză din casa de copii atunci când Valeria fu salvată. Biată creatură, sper că i s-a îngăduit să moară.

Dar, pe moment, nu m-am gândit la aceste probleme. Fiind siguri că fiica noastră era bine sănătoasă, eu şi Ginny ne îmbrăţişarăm. Sărutul ne fu întrerupt de o bucurie şi mai mare, o bucurie al cărui ecou încă nu s-a stins din noi: *Liber! O, Tată ceresc!* Când am putut privi din nou această lume, am văzut că Svartalf rămăsese doar Svartalf.

Prezenţa amabilă din mine spuse:

„Da, pentru această reuşită, Jànos Bolyai devine sfânt şi este admis în apropierea lui Dumnezeu. Cât de mult mă bucur! Şi cât de fericit sunt că v-aţi îndeplinit scopul, dragi prieteni, că Valeria Stevenovna se află în siguranţă, iar inamicii raiului sunt învinşi! (Cu timiditate:) Mai am un motiv egoist de bucurie, mărturisesc. Ceea ce am observat în această călătorie mi-a dat nişte idei fascinante. O abordare riguros teoretică..."

Am simţit dorinţa pe care Lobacevski nu îndrăznea s-o rostească şi am murmurat-o pentru el.

— Ai dori să mai rămâi aici un timp?

„Să fiu sincer, da. Câteva zile, după care trebuie neapărat să

mă întorc. Ar fi minunat să pot dezvolta aceste descoperiri, nu ca suflet ci, încă o dată, ca muritor. Este ca un joc, Steven Pavlovici. Aş dori să aflu cât de departe se poate ajunge în interiorul constrângerilor umanităţii. (Apoi, grăbit:) Dar te implor, mult stimate prieten, nu lua în seamă această rugăminte. Dumneata şi doamna dumitale aţi îndurat mari pericole, încercări şi teama de a pierde ceva mai mult decât vieţile. Doriţi să vă sărbătoriţi triumful. Crede-mă, nu sunt atât de bădăran încât să..."

Am privit-o cu drag şi cu dorinţă pe Ginny şi i-am răspuns:

— Ştiu la ce te referi, Nick, şi am toate intenţiile să tot sărbătoresc împreună cu ea, chiar foarte des, până când vom fi foarte bătrâni. Dar ai uitat că oamenii cunosc limite, atât fizice cât şi psihice. Ea are nevoie să se odihnească. Eu la fel. Poţi să mai stai puţin. De altfel, doresc să mă asigur că ceea ce vei scrie va ajunge la publicaţiile potrivite. Va fi o victorie imensă pentru noi.

Şi aşa se face că, deşi Bolyai a condus expediţia noastră, Lobacevski a publicat primul descoperirile făcute.

XXXV

Sintagma „şi au trăit fericiţi până la adânci bătrâneţe" nu este adevărată.

V-ar plăcea să fiţi celebri? Atunci vă cedez cu bucurie locul, prieteni. Luaţi voi totul: reporterii, interviurile, mediatizarea, tona zilnică de scrisori, activiştii pentru Cauze Drepte, vânătoarea de autografe, beţivii bătăioşi, telefoanele date de nebuni; vizitatorii nepoftiţi, linguşitorii şi toţi cei la care vă mai puteţi gândi. Din fericire, noi am urmat nişte sfaturi înţelepte şi nu ne-am făcut reclamă. Eu m-am ales cu o poziţie mai bună decât meritam, Ginny cu agenţia proprie pe care şi-o dorea dintotdeauna - aşa că nu mai aveam ce căuta în primele pagini ale ziarelor. Intre timp, Valeria a ajuns la vârsta adolescenţei, şi nici unul dintre băieţii care o curtează nu mi se pare destul de bun pentru ea. Mi se spune că toţi taţii fetelor trec prin aşa ceva. Ceilalţi copii îmi ocupă însă prea mult timp ca să mă îngrijoreze serios această problemă.

A fost o poveste foarte interesantă. Mărturisirile publice făcute de demon au dus la prăbuşirea spectaculoasă a bisericii ioanine. Încă mai avem printre noi nostalgici ai ei, dar aceştia

sunt inofensivi. Apoi mai există secta reformată - în care vechiul meu adversar, Marmiadon, este o figură proeminentă care încearcă să propovăduiască Evanghelia dragostei ca pe o credinţă alternativă. Din moment ce gnosticismul şi diabolismul secret au fost înlăturate, nu cred că Sfântul Petru sau Sfântul Ioan ar avea ceva împotriva acestei credinţe.

Înainte de a se întoarce în paradis, Lobacevski a demonstrat nişte teoreme pe care eu unul nu le-am înţeles. Mi s-a spus că ele dublează eficacitatea vrăjilor pe care echipa lui Barney le elaborase în timpul acelor ore groaznice de demult. Amicul nostru Bob Cuţit Sclipitor a avut o contribuţie însemnată la răspândirea înţeleaptă a noilor cunoştinţe dobândite. A trebuit ca acestea să devină secrete: nu puteai să încredinţezi vreunui nebun posibilităţile conferite de ele. Oricum, guvernul Statelor Unite nu este singurul care ştie să invadeze infernul, dacă va fi provocat. Armatele Terrei nu au speranţa de a-l învinge, dar pot să-i producă mari stricăciuni şi probabil că raiul ar interveni. Drept rezultat, nu mai avem de ce să ne temem de alte atacuri directe din împărăţia Necuratului. Din partea oamenilor însă, da - deoarece ei încă ispitesc, corup, seduc, înşală şi trădează. Dar eu cred că, dacă ne păstrăm onoarea nepătată şi praful de puşcă uscat, nu vom suferi mai mult decât putem îndura.

Privind înapoi, de multe ori nu-mi vine să cred ce s-a întâmplat: că toate acestea au fost înfăptuite de o vrăjitoare roşcată, de un om-lup cu coada retezată şi un motan negru ca funinginea. Apoi îmi amintesc că Necuratul e lipsit de umor. Dar sunt sigur că lui Dumnezeu îi place să râdă.

NOTE

Mitras — personaj mitologic, zeu al luminii, al adevărului şi al cuvântului dat, printre ale cărui titluri se. numără şi acelea de „Salvatorul de la Moarte", „Victoriosul" şi „Războinicul". Acest fapt explică, în parte, atracţia simţită pentru el de romanii care aspirau la nemurire, iar cultul dedicat lui a fost principalul rival al creştinismului în primele trei secole ale erei noastre.

Tarnkappe — pelerină care asigură invizibilitatea.

Basilisc — reptilă mitologică având răsuflarea şi privirea mortale.

Zomby — cadavru revitalizat prin vrăjitorie.

Kraken — imens monstru marin mitologic despre care se spune că apărea în apropierea navelor vikingilor.

Afreet — demon, în mitologia musulmană.

Bimbaşă — ofiţer turc.

Midgard — în mitologia scandinavă, regiunea înconjurată de mări unde trăiesc oamenii, adică Pământul.

Solipsism — concepţie filozofică după care sufletul este singurul care există sau care poate fi cunoscut.

Howdah — scaun pentru una sau două persoane, având de obicei o apărătoare deasupra capului, aşezat pe spinarea unui elefant sau a unei cămile.

Jihad — Război Sfânt al Islamului. Una dintre îndatoririle de bază ale unui musulman, prescrisă atât de Coran, cât şi de tradiţie, este să lupte împotriva ameninţărilor externe la adresa puterii comunităţilor islamice şi, de asemenea, împotriva rezistenţei individuale opuse legilor divine.

Djinn — în mitologia islamică reprezintă orice fiinţă supranaturală capabilă să apară sub formă umană sau animală, şi să ajute, ori să înfrunte fiinţele umane, în concordanţă cu rolul său în Cosmos.

Hurie — femeie tânără şi frumoasă, cu ochi de gazelă, întâlnită în Paradisul musulman.

Paracelsus — pe numele său adevărat, Theophrastus Phillipus Aureolus Bombastus von Hohenheim (1493-l541). Alchimist elveţian, medic, magician şi filozof al naturii. A revizuit conceptele medicinii contemporane şi a emis ideea că bolile pot fi explicate din punct de vedere chimic. A introdus în tratamentul medical chimia, devenind precursorul *iatrochimiei.*

Kachina — spirit ancestral al indienilor americani.

Loki — spiritul răului şi al intrigilor din mitologia scandinavă; a plănuit moartea lui Balder, zeul soarelui de vară şi fiul lui Odin.

Ragnarok — în mitologia scandinavă reprezintă marea bătălie dintre zei şi puterile răului, echivalentul scandinav al *Gotterdammerung,* amurgul zeilor, şi provine de la expresia *ragna rok* (istoria sau judecata zeilor).

Indra — cea mai importantă divinitate din *Rig-Veda,* Regele-Războinic al Paradisului, zeul războiului şi al furtunii. Armele lui sunt trăsnetul şi fulgerul; ajutoarele lui sunt fiii lui Rudra.

Abaddon — diavolul; în ebraică, înseamnă distrugere.

Lucifer — nume al diavolului sau al satanei, în „Noul Testament". Simbol al îndoielii, al negaţiei sau al revoltei.

Moloch — zeu al canaaniţilor, în cinstea căruia copiii erau sacrificaţi prin ardere.

Hephaistos — în mitologia greacă, zeul focului.

Licantropie — transformarea mitică a unei persoane într-un lup.

Armageddon — în „Noul Testament", ultima bătălie dintre bine şi rău, înainte de Ziua Judecăţii.

Incubus — spirit malefic despre care se presupune că, sub forma unui bărbat, întreţine relaţii sexuale cu femeile cufundate în somn.

Succubus — demon feminin despre care se crede că are contacte sexuale cu bărbaţii adormiţi.

Quakeri — membri ai unei secte creştine fondate de George Fox. S-au organizat ca un grup distinct în 1668 şi au început să desfăşoare activităţi de misionariat. În 1682, William Penn a întemeiat, pe baze quaker, Pennsylvania. Principalele lor activităţi sunt comerţul şi actele filantropice, datorită cărora au devenit faimoşi. În centrul credinţei lor se află doctrina „Luminii Interioare" — Isus acţionând asupra sufletului.

Noaptea Walpurgiei — ajunul zilei de 1 mai, când, după cum spune o legendă germană, pe Brocken, un vârf din munţii Harz, are loc un sabat al vrăjitoarelor. Noaptea este numită astfel după Sfânta Wal-burga, o călugăriţă din Anglia, care, în secolul al VIII-lea, a ajutat la convertirea germanilor la creştinism. Una dintre zilele ei de sărbătoare coincide cu o veche sărbătoare păgână cu ritualuri împotriva vrăjitoriei.

Alan Pinkerton (1819-l884). Emigrant scoţian, Pinkerton a înfiinţat, în 1850, la Chicago, prima agenţie de detectivi particulari din America şi a devenit o figură naţională după ce a descoperit autorii unei serii de jafuri de trenuri. In primii ani ai Războiului Civil, a fost şeful Serviciului Secret al generalului unionist McClellan.

Hammurabi — al şaselea rege al primei dinastii babiloniene. Este foarte cunoscut pentru Codul de legi, elaborat la sfârşitul domniei sale. Codul cuprinde 282 de articole privind legile economice, ale familiei, legile penale şi civile, iar în acelaşi timp oferă amănunte preţioase despre organizarea socială din acele timpuri.

Moise — conducător şi legiuitor al poporului evreu. Fondatorul mozaismului. Figura cea mai impunătoare a „Vechiului Testament"; potrivit acestuia, Dumnezeu i-a revelat pe Muntele Sinai decalogul („Cele Zece Porunci").

Confucius — cel mai important filozof chinez (55l-479 î.Hr.), fondatorul confucianismului. Cea mai de încredere sursă a învăţăturilor sale este *Lun yu* (conversaţie), publicată în 1890.

Aristotel — savant şi filozof grec (384-322 î.Hr.). Concepţia sa conform căreia materia este pasivă, o simplă potenţialitate care se actualizează numai prin acţiunea „formei", l-a dus în cele din urmă la idealismul obiectiv, la postularea divinităţii ca „formă pură" şi ca „prim motor imobil".

Platon — filozof grec (427-347 î.Hr.). Adevărata realitate o constituie, conform teoriilor lui Platon, Ideile sau Formele, esenţe inteligibile, constituind o existenţă în sine în afara spaţiului şi a timpului; copiile sau umbrele degradate ale Ideilor ar fi lucrurile din realitatea sensibilă. Concepţia sa filozofică reprezintă fundamentul unei utopii sociale aristocratice. Statul ideal, imaginat de el, trebuia să fie împărţit în trei caste: 1) „filozofii", conducători; 2) „gardienii", apărători ai statului; 3) agricultorii şi meseriaşii. Sclavii nu făceau parte din stat.

Marcus Aurelius Antoninus — împărat şi filozof roman (180-l21 î.Hr.), reprezentant al stoicismului târziu.

Thomas d'Aquino — Doctor al Bisericii, „Doctorul Angelic", filozof şi teoretician, călugăr dominican italian (1225-l274).

Thomas Hobbes (1588-l679) — Filozof englez. Ideile despre societate şi le-a exprimat în cea mai faimoasă lucrare a sa: *Leviathan.*

John Locke — filozof şi om politic englez (1632-l704). A dezvoltat empirismul materialist al lui Bacon şi Hobbes, a combătut teoria idealistă a ideilor înnăscute şi a susţinut că toate cunoştinţele provin din experienţa senzorială, sufletul omului fiind la naştere ca o foaie nescrisă *(tabula rasa).* Unul dintre întemeietorii *deismului.* Adept al monarhiei constituţionale.

Voltaire (pe numele lui adevărat Francois Marie Arouet) — scriitor şi gânditor francez (1694-l778). Deist. Operele sale istorice criticând providenţialismul şi afirmând progresul social au marcat o lărgire sensibilă a orizontului istoriografic.

Thomas Jefferson — om politic şi gânditor iluminist american (1743-l826). Unul dintre creatorii Partidului Democrat Republican. Preşedinte al S.U.A. (180l-l809). Unul dintre conducătorii Războiului pentru Independenţa coloniilor engleze din America de Nord. A participat la elaborarea proiectului „Declaraţiei de independenţă a S.U.A.".

Edmund Burke — om politic şi scriitor britanic (1729-l797). S-a opus politicii colonialiste engleze în America.

Abraham Lincoln —om politic american (1809-l865). Luptător pentru abolirea sclaviei negrilor. Alegerea sa ca preşedinte a provocat secesiunea statelor sclavagiste din Sud şi declanşarea

Războiului de Secesiune din S.U.A. Asasinat în 1865 de un sudist fanatic.

Simon Magul — (sec. I d.Hr.). unul dintre cei doisprezece apostoli, despre care se crede că a fost zelot. După unele legende, a predicat în Persia şi a fost martirizat împreună cu Sfântul Iuda (nu Iscariotul).

Valkyrie — în mitologia scandinavă, aşa se numeau cele douăsprezece servitoare ale lui Odin, care pluteau ameninţător deasupra câmpurilor de bătălie, purtându-i pe războinicii pe care zeii îi considerau demni de Valhala (Paradis).

Jaggernaut — în religia hindusă este imaginea lui Krishna, adorată în Puri Orissa. La festivalul anual din iunie sau iulie, imaginea lui este purtată pe străzi într-un car mare tras de credincioşi; se spune că unii dintre ei chiar se aruncă sub roţi.

Homuncul — fiinţă omenească inferioară, obţinută prin mijloacele ocultismului.

Copil-spiriduş — în original *changeling* — un copil care se crede că a fost substituit în secret cu altul, în special un copil-spiriduş lăsat de iele.

Golem — fiinţă creată din lut de către un rabin din ghetoul de la Praga şi însufleţită prin introducerea în gura ei a unei hârtii cu numele adevărat (şi secret) al lui Dumnezeu.

Maniheism — sistem religios cuprinzând elemente creştine, gnostice şi păgâne, fondat în Persia în secolul al III-lea de Manes; s-a răspândit în Imperiul Roman şi în Asia, supravieţuind în Turkestanul chinezesc până în secolul al XIII-lea. Sistemul se baza pe conflictul primordial dintre lumină şi întuneric, propovăduind că materia reprezintă răul, dar că în creierul fiecărei persoane este întemniţată o particulă de „lumină", care poate fi eliberată prin practicarea religiei, şi că Isus, Buddha, profeţii şi Manes au fost trimişi pe pământ cu însărcinarea să ajute la triumful binelui.

Mandala — figură circulară simbolică reprezentând, în unele religii, Universul.

Graal — obiect al unor intense căutări în legendele medievale; oferea beneficii mistice. Nu i se cunosc originea, natura sau semnificaţia. Cam pe la sfârşitul secolului al XII-lea, i s-a dat semnificaţie creştină (deşi legenda nu a fost recunoscută vreodată de nici o autoritate a Bisericii). Se presupune că este vasul din care Isus a băut la Cina cea de taină.

Braille — sistem de scriere şi tipărire pentru orbi, caracterele fiind alcătuite din puncte în relief.

Jonathan Edwards (1703-l758) —teolog american.

Menorah — candelabru sfânt cu şapte braţe folosit în vechile temple din Ierusalim. Primul menorah a fost făcut de Bezael şi pus în sanctuarul Tabernacolului. De foarte mult timp reprezintă simbolul iudaismului; menorahul încadrat de două ramuri de măslin este emblema statului Israel.

Nikolai Ivanovici Lobacevski (1793-l856) — matematician rus care a descoperit geometria neeuclidiană, aproape în acelaşi timp cu Gauss în Germania, şi cu Jànos Bolyai în Ungaria. Teoriile sale au fost elaborate complet independent de ceilalţi doi.

Planşetă de spiritism — placă având pe margine litere sau semne spre care se orientează un ac indicator, dând răspunsuri la întrebările adresate de participanţii la o şedinţă de spiritism.

Solingen — marcă de oţel special foarte dur, în componenţa căruia există pulbere de diamant.

Steven Decatur (1779-l820) — ofiţer al marinei americane.

Ondine — spirit al apelor, în folclorul german.

Dolmen — mormânt megalitic format prin aşezarea unei pietre mari şi plate peste altele puse în poziţie verticală.

Hecate — zeiţă din mitologia greacă, frecvent confundată cu Artemis sau cu Selena. A fost o zeiţă puternică şi formidabilă, asociată fenomenelor supranaturale, lumii fantomelor şi vrăjitoriei. Era adorată la răscrucile de drumuri, care se pare că în toată lumea sunt considerate locuri bântuite de spirite.

Svastică — cuvânt sanscrit care înseamnă *bun-augur.* În religia hindusă, era un simbol benefic.